

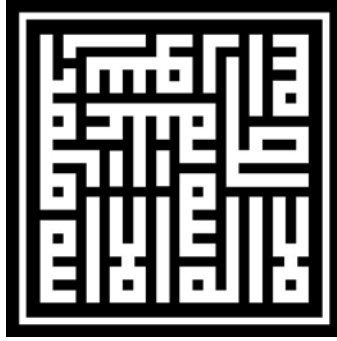
AHMED HULÛSÎ

MUHAMMED MUSTAFA

ALEYHİSSELÂM

1

MUHAMMED MUSTAFA

ALEYHİSSELÂM

1

AHMED HULÛSİ

www.ahmedhulusi.org

Seni âlemlere Rahmet olarak irsâl ettik.

SORU İLMİN YARISIDIR.

3

Hz.MUHAMMED (a.s.)

Şehadet ederim ki Tanrı yoktur

Yalnızca ALLÂH vardır...

Şehadet ederim ki kesinlikle

MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

Abdullah, Rasûlullah ve Hatemünnebiyyindir.

AHMED HULÛSİ

İÇİNDEKİLER

SUNU -----	8
BİR HATIRLATMA -----	14
MEKKE GÜNLERİ -----	18
O GÜNLERDE ORTALIK HERCÜMERÇ İÇİNDEYDİ Kİ, SORMAYIN -----	18
FİL HÂDİSESİ NEDİR? -----	24
Hz.MUHAMMED MUSTAFA (S.A.V)’nın DOĞUMU -----	34
O NEREYE GİTSE, BİR BULUT GÖLGELENDİRİRDİ-----	42
ABDÜLMUTTALİP KÂBE’NİN ÖNÜNDE RABBİNE DUA EDİYORDU -----	46
YAHUDİ O’NA BAKIP: “BU ÜMMETİN RASÛLÜ OLACAK ÇOCUK, BU!” -----	50
ÂMİNE’NİN VEFÂTI -----	52
EFENDİMİZİN HAYATI ARTIK HAREM-İ ŞERİF’TE GEÇİYORDU -----	54
MELİK YEZEN, ABDÜLMUTTALİB’E SIRRINI AÇTI -----	56
ABDÜLMUTTALİB’İN VEFÂTI-----	62
EBU TÂLİB’İN GÖZETİMİNDE -----	66
İKİNCİ GÖĞÜS YIKANIŞI-----	68
ŞAM YOLUNDA -----	70

	RAHİP BAHİRA'NİN TESPİTİ -----	74
	GENÇLİK DEVRESİ -----	78
	HATİCE'NİN RÜYASI -----	80
	TİCARETE GİRİŞ -----	84
	ŞAM YOLUNDA AÇIĞA ÇIKANLAR -----	88
	VE EVLENİŞ! -----	94
	HZ.ÂLİ'NİN, YANINA GELMESİ -----	98
	ZEYD'İN, OĞULLUĞU -----	100
5	YAŞ OTUZBEŞ... KÂBE'NİN RESTORASYONU -----	102
	HACER'ÜL ESVED -----	108
	EBU BEKR -----	112
	UKAZ PANAYIRI -----	114
	VAHYE DOĞRU -----	118
	İLK ABDEST VE İLK NAMAZ -----	128
	HAZRETİ ÂLİ'NİN İSLÂM'I KABUL EDİŞİ -----	130
	HAZRETİ EBU BEKİR'İN MÜSLÜMAN OLUŞU -----	134
	EBU ZERR GİFARI'NİN MÜSLÜMAN OLUŞU -----	140
	SA'D (R.A)'İN İSLÂM'A GİRİŞİ -----	144
	AMR BİN ABASE'NİN İSLÂM'A GİRİŞİ -----	148
	EFENDİMİZ ALEYHİSSELÂM'IN İSLÂM'I AÇIKLAMASI --	152
	SAFÂ TEPEŚİNDEN HİTAP -----	162

EBU LEHEB'İN KARISININ, KARŞISINDA DURAN EFENDİMİZ'İ GÖREMESİ! -----	166
TEPKİLER ARTIYOR-----	170
HAZRETİ HAMZA'NIN MÜSLÜMAN OLUŞU -----	180
GÜNEŞİ SAĞ, AY'I DA SOL YANIMA KOYSALAR-----	186
ZOR VE PARA -----	192
YAHUDİLERDEN YARDIM UMUŞ-----	198
EFENDİMİZ ALEYHİSSELÂM'A YAPILAN İFTİRALAR -----	208
BEŞİNCİ YIL -----	214
VE VÂDE DOLUNCA-----	218
ÖMER DEVREDE-----	222
VE ÖMER DE MÜSLÜMAN OLUYOR -----	230
AY'IN İKİYE BÖLÜNME MÛCİZESİ-----	244
RUMLARIN MAĞLÛBİYETİ-----	248
MÜSLÜMANLARA AMBARGO UYGULANMASI -----	252

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

SUNU

Edebimin gereğidir ki...

Hazreti **Rasûl** Aleyhisselâm'ın “**hayatını**” yazmaktan âciz olduğumu itiraf ederek söze başlıyorum...

8

Kimsenin de, O muhteşem **Zâtın** “**hayatını**” yazacak kadar yakınlığı olduğunu düşünemiyorum!

Eteklerde dolaşan bizler, yüce zirveden akseden pırıltılardan değerlendirebildiklerimiz kadarını sayfalara döküp, sizlere nakletmeğe çalışıyoruz...

“**Âlemlere rahmet olarak**” aramıza irsâl olmuş bir **Zâtın** “**Hayatını**” yazmak elbette ki hiç bir insan için mümkün değildir...Velew ki, o kişinin ağzından çıkıncı duymayan bir kulağı; elinden çıkıncı göremeyen bir gözü olsun!

Engin duygu, düşünce, idrâk dünyasına sahip böylesine muazzam bir **Zât** hakkında yazı yazmak kadar zor bir şey düşünemiyorum...Ama yine de, **O**'na olan hizmet arzum, total karıncanın Hac yoluna çıkması misâli, bu konuda birşeyler hazırlamaya zorladı bu fakîri...

1971 yılında, **İstanbul**'da yayınlanan “**Bizim Anadolu**” gazetesi okuyucularına bu konuda yararlı olma amacıyla kaleme aldığım bu metni, **23** yıl sonra, belki **Rasûlullah Aleyhisselâm** Hazretlerinin şefâatine vesile olur, düşüncesiyle yayınlamaya

karar verdim.

Birinci Kitap, **Mekke** dönemine ait bazı bilgileri size yansıtmaya çalışacak; İkinci Kitap ise inşâAllâh **Medine** dönemini...

Umarım siz değerli okurlarım faydalanırsınız da, bir hayır duanıza vesile olur.

Bu vesile ile, bana göre çok önemli olan bir iki hususta da düşüncemi açıklamak isterim...

Efendimiz **Muhammed Mustafa** Aleyhisselâm, **Allâh** azze ve celle'nin bildirişiyle "**ABD**" ve "**RASÛL**" dür!

O'nun en yüce mertebesi de bu iki kelimenin anlamında gizlidir!

"**HÛ**" nin "**ABD**" ı ve "**RASÛL**" ü!

Zâtıyla, Zâtın hüviyetine kullukta olduğunun bilincine ermiş; ve bunun "**RASÛL**" lüğünü îfa eden **Efendimiz!**

Sonsuza dek, Zâtın Hüviyetine "ABD=Kulluk" hâlinde olduğu bilinciyle; **ve bu bilincin insanlara ulaştırılması için "RASÛL"** lük görevini îfâ eden **ZÂT** hakkında bir şeyler yazmak!

Evet...Biz, **O'nun** hakkında sadece "**ABDU-HÛ**" ve "**RASÛLU-HÛ**" diyerek haddimizi aşmamağa çalışırız...

O büyük bir siyaset adamıydı...O büyük bir devlet adamıydı...O büyük bir önderdi...O büyük bir komutandı...O büyük bir toplumbilimci idi...gibi,varoluş ve görev ihtişamı yanında, son derece cüce kalan **beşer değer yargılarıyla O'na** bakmaktan **Allâh'a sığınırım!**

O, ALLÂH Hüviyetinin ABD'ı ve RASÛLÜ'dür!Görene, fark edene, anlayabilene!

Bu gerçeği fark edemeyene ise elbette siyasî, iktisadî, askerî dedikodusu kalır işin!

“**HALİFETULLAH**” olan **Muhammed Mustafa**’yı görmekten âciz olanlar; kendileri gibi bildikleri için **O Zâtı**; kaç evlilik yaptığını dile getirerek akıllarısına **O**’nu gölgeleyeceklerdir!

Bilmezler mi, Güneş’e bulut ermez; ancak oluşturdukları bulutla yerdekileri o Güneş ışığından mahrum bırakırlar!

İnsanın en faal organı hangisi ise, beyni en çok hangi organı ile ilgili olarak çalışıyorsa; karşısındakinin de o organıyla ilgilenir!

Kısaca demişlerdir ki, “insanın fikri neyse, zikri de odur!”

Kur’ân nâzil olmadan önce, o toplulukta bir erkek sınırsız sayıda kadın alıp, sonra da bunları ölünce oğullarına miras bırakırken; Kur’ân-ı erim’in bunu âzâmi dörtle sınırlamasını ve bunun da ötesinde, zorunlu olmadıkça bir eşle yetinilmesini önerdiğini hangi dürüst ve samimi kişi inkâr edebilir?.

10

25 yaşında iken, 40 yaşında dul bir kadınla evlenen; 25 sene sadece onunla beraber olan; 50 yaşında iken 65 yaşındaki hanımla ömür süren bir Zâtın, kadına düşkünlüğünü hangi normal akıl sahibi öne sürebilir?.

Bâtinî- sırrî gerçekleri görecektan mahrum isek; hiç değilse, apaçık ortadaki gerçeklerden perdelenmeyelim!

Varlığın özü, aslı, hakikati “ALLÂH”ı bildiren “RASÛL” oluşunu değerlendiremiyorsak; hiç olmazsa, ölümötesi ebedî yaşam saadetine kavuşmamıza vesile olma göreviyle gelen “RASÛL” oluşunun azâmetini fark edelim...

Farkedelim ki...

O yüce Zât, dünya saltanatı sürmek, din devleti kurmak, sosyal ya da iktisadî düzen getirmek, kısaca insanların dünyalarını mâmur etmek için gönderilmemiştir!

İnsanların ırkı, dili, rengi ne olursa olsun O’nun için hiç önemli değildir!

O’nun gözünde her insan bir değerdir...

Her insan, kendisi gibi Allâh'ın varlığıyla varolmuştur; ve ne yazık ki özündeki “**ALLÂH**”tan habersiz ya da perdeli olmanın azâbını yaşamaktadır!

Her insan kısa bir süre sonra çok kısa olan bu dünya yaşamından ayrılacak, milyarlarca ve milyarlarca sene sürecek olan ebedî yaşam boyutuna geçecektir...

İyi ya da kötü dünya yaşamı rüyasından uyanıldıktan sonra aynı rüyaya bir daha da dönüş asla sözkonusu olmayacaktır.

Öyle ise en önemli şey, rüyanın bitiminden sonraki ebedî hayattır!

Ölümlü bitecek olan dünya rüyasından sonraki sonsuz yaşamın kazanılması ancak ve ancak bu dünyada kişinin yapabileceği bazı çalışmalara bağlıdır. Ya kişi bu dünya rüyası içinde bu çalışmaları yaparak kendisini geleceğin sonsuz azap ve sıkıntılarından kurtaracak; ya da bu hazırlığı yapmayıp sonuçlarına acı bir şekilde katlanacaktır!

Evet... **Muhterem İnsan**, en yüce vasfı “**RASÛL**”lüğüyle bize hakikatimiz olan “**ALLÂH**”ı tanıma kapısını açıyor; ölümötesi yaşama kendimizi hazırlamamızın yollarını öğretiyor...

“İNSAN İÇİN KENDİ ÇALIŞMASINDAN BAŞKA BİR ŞEY SÖZKONUSU DEĞİLDİR!” hükmünün gereği olarak **“yukarıda bir tanrı”** anlayışıyla insanların kendilerini ateşe atmalarını önlemek amacıyla görev îfâ eden “**RASÛL**”ü, bir **rüya önderi gibi** tanımlamak, sonuçta herkesi büyük hüsrana uğratacaktır!

Rüya olan dünya hayatının tüm bölünmeleri, ırk ya da mezhep ayrımları ölümlü bir anda geçerliliğini yitirerek, bu yolda harcanan zamanların israf olduğunu bize idrâk ettirecektir! Ne çare ki artık telâfisi olanaksızdır!

Öyle ise **O yüce Zâtı** aslı değerleriyle ve göreviyle idrâk etmeyi Allâh bize kolaylaştırsın da, **ALLÂH'a, RASÛLÜ'ne ve KUR'ÂN**

'a iman noktasında bir araya gelip ölümötesi yaşamı kazanmayı birbirimize kolaylaştıralım.

Evet değerli okurlarım...

Allâh'ın Ahadiyetine iman etmek ve Muhammed Mustafa'nın "ABDU-HÛ" ve "RASÛLU-HÛ" oluşunu itiraf etmekten daha şerefli bir idrâk olamaz...

Ben MUHAMMEDÎ'yim!

Bu şerefi bahşeden Allâh'a şükürden de âcizim...

AHMED HULÛSİ

13.9.1994

ANTALYA

12

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

BİR HATIRLATMA

Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa SallAllâhu Aleyhi ve Sellem'in yaşamından görüntülere ve açıklamalarını nakletmeye başlamadan önce muhterem okurlarımıza kesinlikle **bir noktayı** hatırlatmak isterim. Zîrâ bu mesele, bilhassa zamanımızda çok büyük bir önem arz etmektedir.

14

Bugün çeşitli çevrelerde yetişen ve müslüman olduğunu belirten kimseler, kendilerine **Efendimiz'in** bir buyruğu iletilince,

"Canım o peygamberin sözüdür. Bu mesele hakkında bir ayet var mıdır? Kur'ân bunu açık seçik izah ediyormu? Varsa kabul.. Ama Kurân'ın açık seçik belirtmediği şeyler peygamberin kendi istekleridir ki, onları yapsanda olur, yapmasanda.."

şeklinde düşünüyorlar ve maalesef bu görüşleri, "**Hak sözü**" imiş gibi de üzerinde diretiyorlar..

Önce bu çeşit düşünce sahibi olan kimselere, bu sözlerinin ne demek olduğunu şu âyeti kerime ile göstermek isterim:

"... (Hakkında) HİÇ BİR BİLGİNİZ OLMAYAN ŞEYİ AĞZINIZLA SÖYLÜYORSUNUZ! VE DE BUNU BASİT SANIYORSUNUZ.. HALBUKİ O ALLÂH İNDİNDE ÇOK AZÂMETLİDİR!" (24-15)

Bu âyeti kerime göstermektedir ki; insanın, hakkında çok iyi

bilgisi olmadığı halde, bilhassa dini konularda, çok şey biliyormuşcasına kesin konuşması çok büyük bir suçtur!

Ama insan yaptığının büyük bir suç olduğunu anlamaz da basit sıradan şeyler gibi konuşur.. " **Hadi canım böyle de olur!"** diye.

Bu ikazı yaptıktan sonra gelelim şimdi de **Efendimiz Aleyhisselâm** hakkında ikinci noktaya...

"**O'nun sözü sünnettir, Kur'ân 'da sarîh âyet almadığına göre, bu iş farz değildir.**" şeklinde konuşanlara bir noktayı hatırlatmaya ve **Allâh'ın RASÛLÜ** olan **Hazreti Muhammed Mustafa sallAllâhü aleyhi ve sellem'in**, vazifesi, selâhiyeti nedir, açık seçik bir halde bunu anlamaya..

15

Allâh, Kur'ân-ı Kerim'de insanlara **RASÛLÜ'nün** vazife ve selâhiyetlerini şu ayetlerle göstermiştir:

1-"...RASÛL SİZE NE VERİRSE ONU ALIN; SİZE NEYİ YASAK ETTİYSE ONDAN DA SAKININ!" (59- 7)

2-"..RASÛL, NEFSİNİN ARZUSUNA UYARAK SÖZ SÖYLEMEZ; O'NUN SÖYLEDİĞİ SÖZ, KENDİSİNE VAHYEDİLENDEN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR!" (53-3-4)

3. "KİM RASÛLE İTAAT EDERSE, ALLÂH'A İTAAT ETMİŞ GİBİDİR!" (4-80)

4. " ALLÂH'A RASÛLÜ'NE İNANIYORSANIZ; HERHANGİ BİR ŞEYDE İHTİLÂFA DÜŞTÜĞÜNÜZDE, ONU ALLÂH'A VE RASÛLÜNE ARZEDİNİZ!" (4-59)

5. "DE Kİ: ALLÂH'I SEVERSENİZ, BANA TÂBİ OLUNUZ; Kİ ALLÂH' DA SİZİ SEVER VE GÜNAHLARINIZI BAĞIŞLAR. " (3-31)

6. "HÂLÂ ŞU HAKİKATI ANLAMADILAR MI Kİ; KİM ALLÂH'A VE RASÛLÜNE (emirlerine) YAN ÇİZERSE, ONA İÇİNDE EBEDİ KALICI OLARAK CEHE?NEM AZÂBİ VARDIR!" (9-63)

7. "NEBÎ İMAN EDENLERE ÖZ NEFİSLERİNDEN EVLÂDİR..."

(33-6)

8. "KİM RASÛLE MUHALEFET EDERSE KENDİSİNE HAKİKAT GÖSTERİLDİKTEN SONRA, İMAN EDENLERDEN GAYRININ YOLUNA SAPARSA, ONU KENDİ YOLUNA TERKEDERİZ; CEHENNEME KOYARIZ "! (4-115)

9. "ALLÂH'IN İNZÂL ETTİĞİNE VE RASÛLÜNE UYUN; DENİLİNCE MÜNAFIKLAR, SENDEN ÇEKİNDİKÇE ÇEKİNİYORLAR. " (4-61)

10. "KİM ALLÂH'IN İNZÂL ETTİĞİYLE HÜKMETMEZSE, İŞTE ONLAR KÂFİRİN TA KENDİSİDİR!" (5-44)

11. "ARALARINDAKİ OLAYLARDA HAKEM YAPILDIĞINDA VERDİĞİN HÜKÜMDEN YÜREKLERİ BİR SIKINTI DUYMADAN TESLİM OLMADIKÇA ONLAR, RABBİN HAKKI İÇİN İMAN ETMİŞ OLMAZLAR." (4-65)

Evet, RASÛL'ün vazife ve selâhiyetlerini, sözlerine ne derece itaat edilmesi gerektiğini gösteren, Allâh'ın mukaddes kitabı Kur'ân-ı Kerim deki 10 ayetini böylece hatırlattıktan sonra; şimdi de Efendimiz'in bazı hadislerini arz edelim:

1-"Sizden herhangi biriniz sedirin üstünde dayanarak, Allâh'u Tealâ şu Kur'ân 'dakilerden başka bir şeyi haram kılmamıştır mı sanıyor? Gözünüzü açın ki, ben de emrettim, va'zettim, yasakladım. Onlar (sayıca), Kur'ân'ın misli gibidir, belki de daha çok..." (Ebu Davud)

2-"Gözünüzü açın ki, bana Kur'ân ile birlikte bir misli daha verildi!" (Tirmizi)-(Ebu Davud)

3- "Cebrail Aleyhisselâm, Rasûlullah'a Kur'ân ı getirdiği ve öğrettiği gibi sünneti de getirmiş ve öğretmiştir.." (Sahihi Buhari)

Bu meseleyle ilgili âyeti kerimeleri ve hadisi şerifleri böylece kısa bir şekilde siz muhterem okurlarımıza arz edip

hatırlattıktan sonra, bu meselede şüphesi olanlara ihtar ederiz ki:

Yukarıda belirtilmiş, olan âyet ve hadisleri çok dikkatli bir şekilde okuyup, mâna ve mefhumlarını idrâk etmeye çalışın. Bunu yaptığınız takdirde görülür ki, iman ettiğini söyleyen bir müslüman için RASÛL, Allâh'dan ayrı değildir; yâni onun bütün sözleri Allâh'ın emriyledir. Bu sebeple de RASÛL'e isyan, Allâh'a isyan gibidir...

Rasûl Muhammed Aleyhisselâm, bazılarının iddia ettiği gibi "Allâh'ın postacısı" olmaktan beridir.

Dolayısıyla hadisleri, "Bu peygamber emirleridir, yapılmazsa da olur. " gibi bir zihniyetle bir yana atmayınız. Zira yukarıda görülen "KİM RASÛLDEN YAN ÇİZERSE." şeklindeki âyet bu çeşit düşünenlere hitap etmektedir...

**S. AHMED HULÛSİ
İSTANBUL 1971**

* * *

MEKKE GÜNLERİ

1

O GÜNLERDE ORTALIK HERCÜMERÇ İÇİNDEYDİ Kİ, SORMAYIN

18

"Görmedin mi Rabbinin fil sahiplerine yaptığını? Onların sapık düzenlerini boşa çıkarmadı mı? Üzerlerine Ebâbil (kuşu) sürülerini gönderiverdi. Ki onlar siccîlden taşlar atıyorlardı... Derken onlar yenik ekin yaprağına dönüverdi! (Fil Sûresi)

Efendimiz'in doğum yılı, tarih kitaplarına "**Fil senesi**" diye geçer... Arap yarımadasının o sıralardaki en büyük hadisesi, hiç şüphesiz ki, **Efendimiz'**in doğumundan 50 gün kadar önce meydana gelen "**Fil Vakası**" 'dır.

Rebiülevvel ayının 12. Pazartesi gecesini doğduğu anlatılan **Efendimiz'in**, milâdi tarih ile ise 571 yılı Nisan ayının 20'sine rastlayan Pazartesi günü Mekke'de dünyaya geldiği aşağı yukarı kesin bilgiler halinde bugün müslümanlarca kabul edilir..

Hiç şüphesiz ki, **Efendimiz'** in doğumundan 50 gün kadar evvel meydana gelen "**Fil hâdisesi**", **Allâh'**ın insanlara en büyük ibretlerinden biridir.

Şimdi beraberce gerilere doğru gidip, o günleri yaşamaya çalışalım....

Arap yarımadasının güneyinde kalan Yemen, Zu Nuvas adlı sonradan olma bir yahudinin idaresi altındadır. Zu Nuvas eski putpereslerden iken, bazı eski hayatındaki erkeklığe uymayan karakterlerinden dolayı kendisinde zuhur eden aşağılık kompleksi sebebiyle yahudi olmuş ve Yusuf adını almıştı. Böylelikle artık kendisini üstün görüyor ve kadınımsı hallerini, bu yeni girdiği din dolayısıyla kapatmaya çalışıyordu.. Ayrıca öylesine azmıştı ki, halkından yahudi olmak istemeyenleri, putperesleri ve hıristiyanları, kazdırdığı ateşle dolu çukurlara atarak öldürüyor ve onları ne pahasına olursa olsun yahudileştirmek istiyordu... Yahudi olmak istemeyen zavallı hıristiyanların ise çekmediği kalmıyordu...

19

İşte o günlerde ortalık bir hercümerç içindeydi ki sormayın!

Efendimiz, çok ilerlerde, insanların inançlarından dolayı eziyet gördüklerini misal vermek için **şu olayı anlatmıştı**:

"Sizden evvelkiler içinde bir padişah ve onun bir kâhini vardı.. Bu kâhin ihtiyarlayınca, padişaha:

-Ben ihtiyarladım! Bana bir uşak gönder ki, ona kâhinlik öğreteyim...dedi.

Padişah da ona bir delikanlı yolladı...

Bu delikanlının yolu üzerinde bir rahip vardı...Delikanlı bunun katında oturdu ve onu dinledi... Sözleri hoşuna gitti. Sonra, artık delikanlı her kâhine gittiğinde rahibe uğrar ve onun yanında oturarak dinlerdi.

Daha sonra da kâhinin yanına geldiğinde, (Geç kaldın) diye kâhinden dayak verdi.

Delikanlı bu durumu rahibe söyleyince, rahip ona şunu öğretti.

-Kâhinden korktuğunda (evde alakoydular); ailenden korktuğunda da; (Kâhin alakoydu) de..

Durum böyle devam edip giderken, delikanlı bir gün yolda, insanların yolunu kesen büyük bir hayvana rastladı ve:

-Kâhin mi, yoksa rahibin mi efdal olduğunu işte bugün öğreneceğim, diyerek eline bir taş aldı ve.

-Allâh'ım, eğer rahibin işlerini, kâhinin işlerinden fazla seviyorsan hayvanı öldür ki, insanlar geçsin; dedi ve taşı attı... Hayvanı öldürdü. Halk da yollarına devam etti.

Sonra delikanlı rahibin yanına geldi ve olanları ona anlattı. Rahip ona:

-Yavrucuğum! Bugün sen benden efdalsin.. Senin şanın, gördüğüm dereceye ermiş. Sen muhakkak yakında bir belâya uğrayacaksın. Eğer başına belâ gelirse, benim bulunduğum yeri söyleme! Dedi.

20

Delikanlı, körleri ve arbaşları (ala getirenleri) kurtarır, insanların diğer hastalıklarını da tedavi ederdi. Padişahın meclis arkadaşlarından, o günlerde kör olan birisi bunu işitti. Birçok hediye ile delikanlının yanına gitti ve:

-Eğer beni hastalığımдан iyi edersen, bu hediyeleri sana veririm... Dedi. Delikanlı da;

-Ben kimseye şifa veremem. Ancak Allâh şifa verir! Allâh'a iman edersen, ben de Allâh'a dua ederim, O da sana şifa verir... Dedi..

Bunun üzerine bu adam Allâh'a iman etti... Allâhû Teâlâ' da O'na şifa verdi. Sonra bu adam padişahın yanına geldi ve evvelce oturduğu gibi yanına oturdu. Padişah,

-Gözünü sana kim iade etti? Diye sordu. O'da:

-Rabbim iade etti! Diye cevap verdi... Padişah:

- Senin benden başka rabbin mi var?. O adam:

- Benim de, senin de Rabbin Allâh'tır... dedi...

Bunun üzerine padişah O'nu tuttu ve devamlı sûrette işkence etti. Nihâyet o adam delikanlının yerini söyledi. Delikanlı getirildi ve padişah ona :

-Oğlum! Demek senin sihrin körleri ve alatenleri iyi edecek dereceye geldi, şu şu işleri yapıyormuşsun.. Delikanlı :

-Ben kimseye şifa veremem. Ancak Allâh verir.. dedi.

Bunun üzerine padişah onu tuttu ve devamlı sûrette işkence etti. Nihâyet delikanlı rahibin yerini söyledi.

Hemen rahip getirildi ve "Dininden dön " denildi; lâkin rahip bu emri dinlemedi.

21 Bunun üzerine padişah testere istedi ve onu rahibin başının tam orta yerine koyarak ikiye ayırdı. Her parçası bir yana düştü...

Sonra padişahın Meclis arkadaşı getirildi ve ona da "Dininden dön" denildi; lâkin o da dönmedi. Bunun üzerine padişah onun da tepesine testere koyarak ikiye ayırdı ve her parçası bir yana düştü.

Sonra dekanlı getirildi ve "Dininden dön" diye söylendi. Fakat delikanlı kabul etmedi. Padişah onu kendi eshabından bir cemaate teslim etti ve onlara şöyle dedi:

- Bunu filan dağa götürünüz de oraya çıkartınız. Dağın tepesine vardığınızda dininden dönerse ne alâ; dönmezse onu dağın tepesinden atınız!

Bunun üzerine onu götürdüler ve dağa çıkardılar. Delikanlı:

-Allâh'ım bunların hakkından gel! Dedi. Bunu üzerine dağ sarsıldı ve onlarda yuvarlandılar. Delikanlı yürüyerek padişahın yanına geldi. Padişah ona:

- Arkadaşların ne oldu?.dedi. Delikanlı:

- Allâh beni onlardan kurtardı.. dedi.

Bunu üzerine padişah, delikanlıyı kendi ashabından bir cemaate teslim etti ve:

- Bunu (Karkur) denilen gemiye koyup deniz ortasına götürünüz. Dininden dönerse ne âlâ; dönmezse denize atınız!

Hemen delikanlıyı gemiye götürdüler. Delikanlı:

-Allâh'ım! Bunların hakkından gel, benden def et, diye dua etti...

Bunu üzerine gemi onlarla birlikte alabora oldu. Boğuldular. Delikanlı da gene yürüyerek padişahın yanına geldi. Padişah ona:

-Arkadaşların ne yaptı ? dedi. Delikanlı:

-Beni Allâhû Teâlâ onlardan kurtardı! dedi ve ilâve etti:

-Benim emredeceğim işi yapmadıkça sen beni öldüremezsin... Padişah:

-Nedir o ?. Delikanlı şöyle dedi:

-Ahâliyi geniş bir meydana topla. Beni de hurma kütüğüne bağla. Sonra okdanlığımdan bir ok al, onu yayın tam ortasına yerleştir. Sonra "Delikanlının Rabbi olan Allâh'ın adıyla" de ve oku at! Eğer bunu yaparsan beni öldürürsün... dedi.

Bunun üzerine padişah, halkı düz bir meydana topladı. Delikanlıyı hurma kütüğüne bağlattı. Sonra delikanlının ok kalıbından bir ok aldı. Oku yayın ortasına koydu.

-Delikanlının Rabbi olan Allâh'ın ismiyle!

Dedi ve oku attı. Ok, delikanlının şakağına rastladı. Delikanlı elini şakağına koydu ve öldü. Bunun üzerine ahâli,

-Delikanlının Rabbine iman ettik! dediler. Sonra yanındakiler padişaha döndüler :

**-Korktuğun şeyi gördün mü? VALLâhi korktuğun başına geldi!
Ahâli iman etti dediler...**

Bunun üzerine padişah sokak başlarına hendekler açılmasını emretti. Hendekler ateşle dolu idi. Padişah:

-Yeni dininden dönmeyen kişileri zorla ateşe atın! Yahut onları ateşe girmeye zorlayın. Dedi.

Bu işler yapıldı. Nihâyet elinde bir çocuk olan bir kadın geldi. Lâkin ateşin başında biraz duraksadı. Sabi ona:

-Anneciğim, dışını şık, sabret, zira sen hak üzeresin! dedi.

İşte böyle bir vahşet hüküm sürüyordu o günlerde...

2

FİL HÂDİSESİ NEDİR?

Nihâyet hıristiyanlara böylesine eziyet yapıldığı haberi hıristiyan imparatoru olan Bizans'lı Jüstinyen 'in kulağına gitti.

24

Bunun üzerine Bizans İmparatoru Birinci Jüstinyen bir mektup yazarak Habeş Kralı (Necaşi) den, hıristiyanların intikamının alınmasını istedi. Zira mesafe çok uzak olduğu için kendisinin Yemen'e kadar gitmesi imkânsızdı. Halbuki bu iş, Yemen'in yanıbaşındaki hıristiyan Habeş İmparatoru Necaşi için ise hiçte bir mesele değildi..

Bunun üzerine Habeş Kralı 70 bin kişilik bir orduyu Yemen'e çıkartarak Zu Nuvas'ın üzerine saldırttı. Ordunun başında Eryat adında bir başkumandan vardı. Eryat kısa zamanda Yemen'i istilâ etti ve havalide çok büyük bir katliam yaptı.

Bu savaşta Zu Nuvas bozguna uğradı , nihâyet ele geçeceğini anlayınca atını denize sürdü ve intihar etti. Savaştan sonrada Eryat'ın katliamı devam etti. En ufak bir hâdiseden dolayı halka yapmadığı kalmıyordu.

Bunun üzerine halk Ebrehe'den yardım istedi. Ebrehe bu yardım daveti dolayısıyla Eryat'ın üzerine yürüdü ve yapılan savaşta teke tek dövüştiler. Bu dövüşme sonunda Ebrehe Eryat'ı öldürdü ve Yemen'in başına geçti. Artık Himyer'in tek

hâkimi Ebrehe idi..

Ancak Necaşi haberi alınca bunu kendisine isyan saydı ve "Kafasını kazıma toprağını çiğnemezsem , bana yolum haram olsun"; diye ant içti.

Bu haber derhal Ebrehe'ye ulaşmıştı.. Ebrehe kulağına gelen yemin üzerine derhal kafasını kazıtıp saçlarını bir torbaya koydu; diğer torbaya da Yemen toprağından doldurttu ve bir name ile Necaşi'ye yolladı.

Ebrehe'nin niyaznâmesi şöyle idi:

"Ey Sultanlar Sultanım!

Eryat senin bir kulundu; ben dahi bir kölenim.. O, Habeş' e kara leke sürecek vahşi hareketlere girişti Yemen'de.. Ben dahi senin nâmına bu kara lekenim sürülmesine daha fazla tahammül edemeyip harekete geçmek ve ona haddini bildirmek zorunda kaldım. Gayem, Sultanımın buyruğunun ve şanının Himyer'de bir kat daha yükselmesidir. Kölen hakkındaki yeminini dahi duydum.. İşte Sultanıma baştanbaşa kazıtığım saçlarımı ve Yemen'in toprağını yolluyorum.. Ayaklarınız altına alınız, çiğneyiniz de yemininiz yerine gelsin. Köleniz Ebrehe.."

Bunun üzerine Necaşi , Ebrehe'ye affettiğini, bir süre daha orada kalmasını yazdı.

Güney Arabistan'ın başşehri o zamanlar Sana şehri idi. Buna rağmen birçok putperest arap haç zamanı ziyaret için Kâbe'ye gelirdi. Bu durum bir gün Ebrehe'yi oldukça düşündürdü..

Nasıl olurdu da bu kadar insan bir sürü taştan putun toplandığı dört duvarı ziyarete giderdi..

-Neden yapılmıştır bu bina ? diye sordu hizmetindekilere..

-Taştan yapılmıştır! dediler..

-Üstünde ne vardır ? dedi, cevap verdiler:

-Yemen alacasından bir örtü örtülüdür..

Bunun üzerine Ebrehe İsa Aleyhisselâm adına and vererek,

-Yemin ederim ki, ben ondan daha güzelini yapacağım! dedi..

Ve inşaat derhal başladı. Kısa zamanda o devrin bütün Arabistan yarımadasında bir eşi daha olmayan El-Kilis adındaki kilise yapıldı.. Bu kilisenin taşları Belkis harabelerinden getirilmiş, içine kıymetli mermer sütunlar dikilmiş, iç duvarları en kıymetli mozayiklerle kaplanmıştı.. Kapıları altın ve gümüş çivilerle yaptırılmış, tunç levhalardan meydana gelmişti. Zemin çok büyük parçalar halindeki renkli mermerlerden döşenmişti. Mihraba açılan kapıda kıymetli taşlar kakılmış idi. Haçların ortasında ise gayet büyük birer parça elmas mevcuttu.

26

Bina bittikten sona Ebrehe dört bir yana haber salarak hıristiyanlığın en büyük mabedinin yapıldığını, artık bunun ziyaret ve tavaf edilmesi gerektiğini duyurdu... Aynı zamanda memleketinde bulunan Kâbe'yi ziyaret etmiş kişileri bu yeni yapılan kiliseyi tavafa zorladı.

Ebrehe'nin herkesi yeni kiliseyi tavafa zorlaması bir çok kişi üzerinde ters tepki yapıyordu.

Nihâyet Fukaym kabilesinden Nufeyl adında birisi gece kiliseye girdi ve mihrabın önüne pisledi. Ve sonrada gizlice geldiği yoldan kaçtı..

Ertesi sabah muhafızlar kiliseyi açıp da mihrabın önündeki pislği görünce koşu koşu Ebrehe'nin katına varıp, durumu anlattılar. Ebrehe bu hadise üzerine müthiş köpürdü ve yemini basıverdi:

-Arapları Kâbe'den yüz çevirttiğim için bunu yaptılar. Bende onların beytlerinde, bir tek taş bırakmayacağım taş üstünde!

Ebrehe 60 000 bin kişilik bir ordu ile Mekke üzerine hareket

etti. Necaşi'nin kendisine yardım olarak yolladığı Mahmud adında eski çağdan kalma beyaz bir fil azmanı, onu takiben de 12 tane normal boyda fil Mekke üzerine yürüyen ordunun başında geliyordu..

Yolda bir tane arap kabilesi Ebrehe'nin ordusuna karşı koymak istedi ise de buna muvaffak olamadı. Ebrehe'nin ordusu çığ gibi geliyordu Mekke üzerine. Ordu Taif'e geldiğinde Taif'in ileri gelenleri kendisini karşıladı ve izzet ikram ile Mekke'nin yolunu gösterip, yanlarına birde kılavuz verdiler.

Taif'liler hiçbir devirde kolaylıkla Hak'tan yana çıkmamışlardı. Nitekim ileride de göreceğimiz gibi, **Efendimiz'**ede en büyük zulûmlardan birini onlar yapacaktır.

27

Ordu Mekke yakınlarına gelince, yarım günlük mesafede konakladı. Ebrehe ordu konakladıktan sonra, kumandanlardan birini bir seriyenin başında Mekke civarında teftişe yolladı. Seriyeye Tihame kabilesi ile bazı göçebelerin mallarını yağmalayıp, **Efendimiz'**in amcası Abdulmuttalib'in 200 devesini de önüne katarak Ebrehe'nin yanına döndü..

Göçebelerden biri ise koşarak durumu Abdulmuttalib'e haber verdi. Bunun üzerine Abdulmuttalib derhal yola çıktı, Ebrehe'nin karargâhına vardı.

Orada, daha önce Ebrehe'nin karşısına çıkan kabilelerden birinin başkanı ve halende Ebrehe'nin esiri olan Zu Nefr'i buldu ve durumu anlatarak kendisine bir yol gösterip, göstermeyeceğini sordu.

Zu Nefr Abdulmuttalib'e deve sürücüsü Nufeyl'i bulmasını, kendisinden selâm götürmesini; ve ondan kendisini Ebrehe ile görüştürmesini istemesini tavsiye etti..

Bunun üzerine Abdulmuttalib Nufeyr'i buldu ve durumu anlatarak kendisini Ebrehe'nin huzuruna çıkarmasını istedi.

Nufeyl yanına Abdulmuttalib'i alarak Ebrehe'nin çadırının önüne gitti. Onu dışarıda bırakarak içeri girdi ve:

-Ey büyük Sultan! Mekke şehri Ulu'su, Kureyş'in efendisi , halkın ve kurdun kuşun besleyicisi Abdulmuttalib gelmiş, kapıda görüşmek üzere bekler.. Lutfeyle ve huzura kabul eyle.. Dedi..

Ebrehe'nin zaten halka bir kasdi olmadığı için Abdulmuttalib'i huzura kabul etti.

Abdulmuttalib çadırdan içeri girince, Ebehe gayri ihtiyari şaşırılmış ve ayağa kalkmıştı. Abdulmuttalib'te anlayamadığı bir kuvvet vardı... Yerinden kalktı ve ona doğru yürüdü..

-Hoş geldin ey Kureyş'in Ulu'su! Dedi, sonra tahtının yanındaki mindere oturttu ve ve kendiside yanına çöktü.. Ve tercüman vasıtası ile konuşma başladı..

-Söyle! Nedir benden dileğin? Abdulmuttalib tercüman vasıtası ile Ebrehe'ye dileğini söyledi:

-Seriyyeleriniz yaptıkları baskın sonunda 200 devemi sürüp götürmüşler, dileğim onların iadesidir..

Bu istek üzerine Ebrehe'nin yüzü asılıvermişti..

-Çadırdan içeri girdiğin zaman gözüme bayağı büyük gözük müştün! Ancak bu isteğini söyledikten sonra bir sinek kadar dahi değer kalmadı.. Zira ben senin atalarından kalma, dininin en büyük mabedi olan Kâbe'yi yıkmaya geliyorum, sen ise benden onu yıkmamamı isteyeceğine, tutmuş seriyyelerimin getirdiği develeri istiyorsun!

Abdulmuttalib bu târiz üzerine gülümsedi ve ağır ağır konuştu:

-Bunda ne var Ey Sultan! Ben, develerin sahibiyim, develerimi ister, onları korurum...

Beyt'in sahibi ise Allâh'tır ki, onu da korumak O'na düşer!

Ebrehe bu cevaba kızdı.

- Kâbe'yi bana karşı koruyacak bir güç yoktur!

Abdumuttalib'in cevabı gayet kısa ve öz oldu..

-Orası beni ilgilendirmez..

İşte Kâbe'yi yıkmaya azmetmiş olan Sen, işte Kâbe'nin sabibi Allâh!

Ebrehe bunun üzerine Abdumuttalib'in develerinin kendisine iadesini emretti. Ayrıca da en kısa zamanda ordunun dinlenip, Kâbe'yi yerle yeksan etmek üzere harekete hazır bulunmasını istedi..

29 Abdumuttalib Mekke'ye dönünce Ebrehe'nin niyetinden dönmeyeceğini, ne pahasına olursa olsun, Kâbe'yi yıkmak istediğini söyledi ve herkesin ertesi sabah en kıymetli eşyalarını alarak dağlara çekilmesini ihtar etti..

Abdumuttalib bundan sonra Kâbe'nin kapısının halkasına tutunarak şöyle niyaz etti:

"Ya ilâhi! Kul esirger ehlini, evlâdını,

Sen işit biz kulların bin âhını feryadını!

Ya ilâhi! Sen esirgersin mülkün olan beytini,

Gömmesin sahibi salib, Beyti haramını!

Kâbe'miz çün biz ki senden medet ummadayız,

Kılma sen bir an ırak bizlerden imdadını!

Son duamız, desti kahharınla kahrolsun Habeş!

Sen muazzeb kılma kabrinde Kureyş ecdadını!

Şayet kalırsa kiblemiz bir gün dahi Habeş'le

Hikmetindedir bu da, ama bize gösterme!

Abdumuttalib bu yakarışını bitirdikten sonra hane halkını da yanına alarak dağlara çıktı. Bütün Kureyş geceyi dağlarda

geçirdi. Güneşin ilk ışıkları etrafı aydınlatırken, Kureyş halkı uyanmış ve gözleri uzaklardaki Ebrehe'nin karargahına dikilmişti...

Derken Ebrehe'nin ordusunda da bir hareket başladı. Koca 60.000 kişilik ordu, başta Mahmud ve ardında da normal boylu 12 fil olduğu halde silindir gibi hareket etmişti Mekke'nin üzerine... Herkes merak içindeydi... Acaba bu ordu Kâbe'yi yerle bir edecek miydi?

Ordu Mekke üzerine hareket etmişti ki, birden en başta yürüyen Mahmud adlı beyaz fil azmanı üzerinde bulunan sürücünün, hayvanın hortumundan kayarak yere indiği ve hayvanın kulağına bir şeyler fısıldadığı görüldü. Koca hayvan bu hareket üzerine olduğu yere çöküvermişti! Nasıl oldu? Neden oldu? Kimsenin akli sırrı ermemişti bu işe! Bu arada sürücü dağlara doğru koşarak kayaların arkasında kayboldu.

30

Herkes donakalmıştı! Hemen bir kaç sürücü koşarak hayvanın başına geldiler ve yerinden kalkması için zorlamaya başladılar... Koca fil azmanı, ne yapılırsa yapılsın, yerinden kıpırdamıyordu... Nihâyet birinin aklına geldi ve filin başını Yemen'e doğru çevirdi.. İşte o anda Mahmud yerinden kalkmış ve Yemen istikametinde koşmaya başlamıştı...

Develere binmiş olan Yemen'liler ve başlarındaki kumandan çığına dönmüştü.. Ufak baltalarla hayvanın başına vuruyor, kancalarla çekiyor, hortumuna sivri uçlu mızraklar batırıyorlardı, fakat nafile! Ordunun maskotu sayılan bu hayvanın Mekke üzerine yürümekte ısrar etmesi , âdeta olduğu yerde çivilenip kalması bütün ordu halkını şaşkına çevirmişti.

Ordu olduğu yerde savaş düzenini kaybetmiş, bu acayip durumun nasıl hallolacağını seyre başlamıştı... Birden, ufukta kara kara bulutlar gözücüverdi... Kara kara bulutlar her geçen

an büyük bir hızla üstlerine doğru geliyordu... Yağmur diye düşündüler, önce bulutları görenler... Kalın abalarını, su geçirmez keçelerini çıkardılar...

Ama sonra farkettiler ki bu gelen kara kara bulutlar, bulut değil kuş sürüleriydi... Ebâbil kuşlarıydı bu gelen sürüler. Her bir Ebâbil kuşu, gagasında ve iki ayağında birer tane olmak üzere üçer tane taş taşıyordu... Bu **Beyt'in Sahibinin** bir mûcizesiydi...

Efendimiz' in risâlesinden sonra Allâhû Tealâ'nın bildirmiş olduğu.

"SEMÂLARIN VE YERLERİN ORDULARI ALLÂH'IN EMRİNDEDİR"

31

Şeklindeki ayetin hakikatinden bir tecelliydi bu...

Her Ebâbil kuşu sanki akıl sahibi bir insan gibi bir Habeş'linin tepesine dikiliyor ve bu taşları üzerine bırakıyordu.. Siccil adındaki bu taşlar, rastgeldiği Habeş'linin tepesinden giriyor, aşâğılarından çıkıyordu..

Dağlardan onları seyreden Kureyş'liler önceleri büyük bir şaşkınlık içinde onları seyretmeye başlamışlar, sonra da büyük bir sevinç içinde Ebrehe'nin ordusunun uğradığı bozgunu kutlamaya koyulmuşlardı.

Taşlarda büyük bir sır gizliydi... Zira kime isabet ederse taş, derhal onun eti iltihaplanıp, kopuyor ve parça parça vücudundan dökülmeye başlıyordu... Askerler Yemen'e dönmek için büyük bir darmadağınlık içinde bir o tarafa, bir bu tarafa koşuyorlar fakat yolu bulamıyorlardı... Ebrehe ise binmiş olduğu deve ve yanındakilerle bir yol tutturmuş gidiyordu... Derken siccil isabet alan Ebrehe'nin de etleri dökülmeye başladı! Çok kısa bir süre içinde 60.000 kişilik ordudan, yerlerde kıvranan bir sürü yaralı ve ölüden gayrı başkaca bir mahluk kalmamıştı!

Hâdise durulduktan, kuşlar gittikten sonra, Mekke'liler dağlardan Harem'e indiler, burada şükür gösterilerine başladılar...

İçlerinde sayıları pek az olan muvahhidler ise her şeyden öte, kâinatın yaradanına ibadet ediyor, bu nimetlerden dolayı şükür ediyorlardı...

İşte **Efendimiz**'in doğumundan 50 gün önce meydana gelen bu hâdiseye "**FİL HÂDİSESİ**" denildi... Bunu bütün Mekke'liler ve o sırada Mekke'de bulunan diğer yabancılar gördü ve yaşadı... Bu yüzdendir ki, **Efendimiz**'in risâlet görevini almasından sonra nâzil olan "**Fil Sûresi**" ne kimse de itiraz edemedi...Gene bu olayın tesiriyledir ki, ilk defa olarak çiçek, kızamık hastalığı görülmeye başlandı.. Belki de Ebâbil kuşlarının attığı siccîl adındaki taş parçaları bu mikropları taşıyordu...

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

3

HZ.MUHAMMED MUSTAFA (S.A.V)'NIN DOĞUMU

34

Fil hadisesinden 50 gün kadar geçmişti...Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah, Medine'deki dayılarını ziyarete gitmiş; daha sonra da oradan gelen bir haberde, hastalanarak bu dünyayı terkettiği öğrenilmişti.. İşte şimdi böyle günlerden birindeyiz....

Âmine Hatun, kayınpederi Abdulmuttalib'in evinde, doğum sancıları çekmekte... Gün kaçmış, gecenin karanlıkları yavaş yavaş bütün odayı sarıyor...Odada bir kaç hatun, kimi yağdanlıkları yakıyor, kimi de Âmine Hatun'un başında dert ortaklığı yaparak doğumunu bekliyorlar... Sancılar git gide artıyor..

Gerçi sancı çekmediğini de yazar bazı kitaplar ya...

Derken, Âmine Hatun'un yanında bulunan Abdurrahman Bin Avf'ın annesi Şifa Hatun, Âmine Hatun'un elini tuttu ve gayret verdi.. Birşeyler görüyordu orada Âmine Hatun..

Derken, beklenen, dünyayı şerefliendirdi... Derhal alındı!

Göbeği kesilecekti! Fakat göbeği zaten kesikti bu yavrunun!!

Hemen temiz bir beze sarıldı ve büyük bir çanak üzerine

kapatıldı .. Zira çocuk gece doğarsa, onun yüzüne gün ağarana kadar bakılmazdı...

Birden bir çatlama sesi duyuldu çanak iki parça olmuştu! Çanağın altında yatan yavrunun, gözleri açık bir halde, baş parmağını emdiği görülüyordu...

Rebiülevvel ayının 12. gecesiydi o gece... O gece, dünya çapında olaylar oldu...

O gece ateşe tapanların 100 yıldır sönmeyen ateşi söndü...

O gece, Kısra'nın sarayının mermerleri kırıldı, duvarlarındaki mozaikler döküldü...

35

O gece, çeşitli yerlerdeki kâhinler, asırların Hâkiminin dünyaya geldiğini, dünyanın çehresini değiştirecek olan âhir zaman Nebîsinin dünyayı şerefliendirdiği tesbit ettiler...

Yahudiler, O gece **Hz. Muhammed SallAllâhu Aleyhi ve Sellem**in gelmiş olduğunu anladılar ve nerede olduğunu araştırmaya başladılar...

O sırada bir yahudi kâhini ticaret maksadıyla Mekke'de bulunuyordu.. Kendisi, temasta olduğu Çin'den ahir zaman nebîsi **Ahmed**'in dünyaya geldiğini haber aldı...Hemen ilk iş olarak Haremi Şerife geldi ve orada oturmakta olan Hişam Bin Mugiyre, Velid Bin Mugire ve Utbe Bin Rabia'nın yanına gelerek;

-Bu gece sizlerden birisinin bir oğlu oldu mu? Diye sordu... Orada bulunanlardan bir ağızdan cevap verdiler.

- Hayır, bilmiyoruz! Niye sordun?

-VAllâhi sizin bu kabahatinizden iğrendim! Nasıl olur da bilmezsiniz!

Ey Kureyş'liler, biliniz ki bu gece , Dünyanın son Nebîsi **Ahmed** doğdu. Eğer bu sözümde yalanım varsa , Kureyş'in kudsiyetini inkâr edeyim! **O**'nun iki kürek kemiği ortasında da kırmızımsı

bir ben vardır ki, **O'**na has bir mühürdür bu!

Bu konuşmalardan sonra Yahudi kâhin kaldığı yere, toplantıda bulunanlar da evlerine çekildiler..

Gece hepsi ev halkına o gün olanları anlatırken, yahudinin dediklerini söylediler. Ev halkı da onlara Abdulmuttalib'in bir erkek torununun dünyaya gelmiş olduğunu haber verdiler..

Ertesi sabah, Yahudi'nin sual sorduğu kişiler doğruca, onu bulup yanına vardılar ve sordular;

-Dün gece sorduğun çocuğun bizde doğduğunu nereden öğrendin?

-Siz nereden öğrendiğimi bırakın da, söyleyin, benim size söylememden önce mi doğmuştur **O**, yoksa benim size sormamdan sonra mı?

36

-Sen söylemezden evvel!

-Peki ismi **Ahmed** midir?

-Evet, ismi **Ahmed**'dir!

-Beni **O'**na götürür müsünüz?

Bunun üzerine onu alıp Abdulmuttalib'in evine götürdüler. Yahudi, **Efendimiz**'in ardındaki "**Ben**" i görünce büyük şaşkınlık geçirdi ve hayretler içinde konuştu.

-Yazıklar olsun size ki, bu çocuğun kim olduğunu bilmiyorsunuz!

-Neden böyle söylüyorsun, bu bir öksüzdür işte!

-Hayır, O, dün akşam size söylediğim âhir zaman nebisi olacaktır!

ARTIK İSRAİLOĞULLARINDAN NEBİLİK GİTTİ.

YAHUDİ ÂLİM VE KÂHİNLERİNİN DEĞERLERİNİN KALMADIĞININ İŞARETİDİR!

BU, YAHUDİLERİN ÖLDÜRÜLECEKLERİ HAKKINDA VERİLMİŞ

OLAN HÜKMÜN İŞARETİDİR! ARABLAR BU RİSÂLETLE KURTULUŞA ERECEKLERDİR..

Risâletten sonra **Efendimiz**'e en büyük kötülükleri yapacak olan amcası Ebu Leheb ise, o gece evindeydi... Saatler ilerlerken, Abdulmuttalib'in evinde olan cariyesi Süveybe koşa koşa Ebu Leheb'in evine geldi... Ve soluk soluğa konuştu.

-Müjdeler olsun ey efendim! Kardeşiniz Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'ın bir oğlu dünyaya geldi... Ebu Leheb bu müjdeyi duyunca çok neşelendi...Kardeşinin bir oğlu olması çok sevinecek bir şeydi...

-Ya Süveybe, beni çok memnun ettin.. Ben de seni kölelik zincirinden kurtarıyorum.. Dedi... Halbuki günler ne kadar insanları değiştirecek, menfaat hırsı sevgili amcaı ne hâle sokacaktı...

Efendimiz doğumundan sonra dört beş gün annesi Âmine hatundan, daha sonraki birkaç gün de Ebu Leheb'in cariyesi Şüveybe'den süt emmişti..

Ancak o sıralarda araplarda bir âdet vardı. Her sene bahar sonunda Mekke'nin çevrelerindeki kabilelerden aileler gelir ve yeni doğmuş çocukları alarak tekrar yurtlarına dönerlerdi. Bu hem yeni doğmuş çocukların, hem de bu kabile ehlinin işine yarıyordu.. Zira, çocuk temiz havada , en iyi şartlarda yetişiyor; buna karşılık, bakan ailede, çocuğun ailesinden bir miktar bakma parası alıyordu..

İşte gene o sene de Rebiülevvelin 20 si gelmiş, ve Sa'd Kabilesi halkı Mekke yoluna koyulmuşlardı.. Zira süt anneliği yapan bu çeşit ailelerin en ünlüsü bu kabilede idi.. Kafilde güçlü kuvvetli kadınlar arasında , nispeten zayıf yapılı bir kadında vardı.. Bu Halime hatun idi.. Sütü de çok azdı zayıflığı dolayısıyla..

O da kocası Haris ile birlikte yola çıkmıştı, kısmetini aramak

üzere.. Fakir idiler onlar ötekilere nazaran..Bir sıska merkezleri ile onun çektiği zayıflıktan çifte kamburu çıkmış bir develeri vardı... Merkep adımını atacak hâli kendinde güç buluyor, dişi deveden ise bir damla süt bulmak için saatler geçiyordu.

Kum deryası içinde, Sa'd kabilesinin varlıklı süt anneleri güle oynaya giderken, onların bu şekildeki ağır aksak takibi aradaki mesafenin gittikçe açılmasına sebep olmuş, fark bir iki saate yükselmişti.. Zavallı merkep hem yükleri, hem Halime'yi taşıyor; kâh birini kâh obürünü sırtına alarak yürümek zorunda kalıyordu..

Bu yüzden, varlıklı ve gösterişli süt annelerin meydana getirdiği kabile Mekke'ye girdikten sonra, Halime ile kocası Haris süt anne beklenen yere ulaşabilmişti..

38

Ulaşabilmişti, ama iş de işte geçmişti! Zira Sa'd kabilesinin bütün dolgun göğüslü, sütü bol kadınları, eşrafın çocuklarını toplamış; Halime'ye bir tane bile çocuk kalmamıştı! Artık herkes dağılmaya başlamıştı...Halime bu duruma çok müteessir oldu. Eli boş dönecekti kabilesine .. Ya o beraber gelen ve elleri dolu dönen akranlarının edeceği alaylar ne olacaktı?

Birden bire bir ses duyuldu! Birisi süt anne arıyordu..

-Süt evlât almamış olan var mı? Bu uzunca boylu, nur yüzlü, beyaz sakallı yaşlı birisiydi.. Halime hâtun yanındakilerden birine sordu:

-Kimdir bu ihtiyar?

-Abdulmuttalib'tir! Kureyş'in ulularındandır! dediler...Bunun üzerine Halime kadın ona doğru yürüdü ve selâm verdi.

-Selâm ya Abdulmuttalib!

-Selâm ey kadın.. Sen kimlerdensin?

-Ben Sa'd oğullarıdanım..

-Adın nedir ?

Halime!

Ey Halime kadın , sende ben iki güzel huy görüyorum! Bunlardan birisi hilmdir, öteki de yüksek ahlâk! Zaten dünya ve âhiretin büyüklüğü bu iki huyda gizlenmiştir.. Sen beni iyi dinle.. Benim öksüz bir torunum var. Senden evvel gelen kabilen kadınlarına gösterdim, lâkin onlar (bu çocuk babasızdır) diye almadılar.. O'ndan bir fayda göreceklerini sanmadılar. İstersen bu öksüzü sen al.. Umulur ki, yaradan, seni onun vasıtası ile menfaatlendirir..

39

Halime kadın bir ara susakaldı.. Düşündü kendi kendine..
Sonra da...

- İzin verirseniz kocama danışayım.. Diyerek kocasının katına vardı.. Kocasının yanında o sırada yeğeni de bulunmaktaydı. Durumu anlatınca söze o karışı:

- Sa'd 'lı kadınların hepsi birer zengin çocuğu alarak kabilenin yolunu tuttular.. Sen bir öksüzü alıp ta başına dert mi açacaksın ?

Ancak Halime kadının kocası Haris' de o kanaatta değildi..

-Eli boş dönmek olmaz kabileye.. Haydi git al o öksüzü! Bunda da bir hayır vardır elbet.. diyerek Halime kadını Abdulmuttalib'e yolladı...

Halime kadın Abdülmuttalib'in yanına varıp da :

-Torununuzu evlâtlığa kabul ediyoruz; deyince, Abdulmuttalib rahat bir nefes aldı...

-Allâh senden razı olsun!

Sonra beraberce Âmine hatunun evine yollandılar.. Halime kadın, Âmine hatunu görünce güzelliği karşısında hayretler içinde kaldı.. Âmine hatunda onu güler yüzle karşıladı:

-Ehlen ve sehlen ey Halime..

Ve onu alıp **Efendimiz**'in yattığı odaya götürdü.. Beyaz sof elbise giymiş, yüzü yeşil ipekle örtülmüş olan **Efendimiz** mışıl mışıl uyuyordu o sıralarda.. Halime yavaş ve sessiz adımlarla **O**'nun yanına gitti ve yüzündeki örtüyü kaldırdı. İlk defa böylesine parlak ve nurlu bir çocuk görüyordu hayatında.. Birden bire kanı kaynayiverdi bu öksüze..

Bir an duraladı, sonra kucağına aldı hafif bir hareketle.. Göğüslerinde bir hareket başlamıştı.. Yavaş yavaş, bir an evvel boş olan göğüsleri bir mûcize olarak sütle dolmaya başlıyordu! Fakat bunu açıklayamadı.. Ancak sağ göğsünü çıkardı ve **Efendimiz**'in ağzına verdi.. O sırada aklına sırtındaki çocuğu Hamza geldi.. Hemen onu da sol göğsüne aldı ve ona da sol memesinden süt vermeye başladı.. Bu ne büyük hâdiseydi! Şimdi içi içine sığmıyordu Halime kadının.. Varsın Sa'd oğullarının dolgun göğüslü kadınları Mekke eşrafının çocuklarını alsındı. Bu çocuğu dünyalara değışmezdi artık o..

Biraz sonra Halime kadın Abdulmuttalib'in evini terkederken, iki çift yaşlı göz onu takip ediyordu.. Bu gözlerin sahipleri Abdulmuttalib ve Âmine hatundu. Ve dua ediyorlardı ardından :

-Rabbimiz, sen onu sağlıkla kabilesine vardır, sağlıkla büyüt ve sağlıkla Mekke'ye döndür..

Sonra kocasının yanına gelerek durumu anlattı ..

-Aman ya Halime, sakın kimseye bunlardan söz etmeyelim.. Ola ki bir kem gözlünün nazarı isabet eder..

Artık sanki altlarındaki o gelişte bindikleri merkep değildi.. Kuş gibi gidiyor, mesafeyi nasıl aldığını hissetmiyordu! Halime'nin kafilesi, bu hızla, kendilerinden çok evvel yola çıkmış diğer yoldaşlarını geride bırakıp, en evvel kabileyeye erişmişti..

O hafta Halime'lerin evine bereket sağanağı yağdı.. Her

şeylerine bir bereket gelmişti.. Koyunları, develeri bol bol süt veriyor, diğer gıdaları tükenmek bilmiyor, evlerine keder girmiyordu..

Böylece **Efendimiz**'in dört senesi, Halime kadının yanında, Sa'd oğulları kabilesinde geçti.. Bu süre zarfında en iyi şartlarda yaşadı ve gelişti.. Günün bir çok kısmında, diğer süt kardeşleri ile birlikte köyün dışında oynuyordu. Halime kadın **O**'na kendi öz çocuklarından çok daha fazla önem veriyor,, gözü gibi koruyordu..

* * *

4

O NEREYE GİTSE, BİR BULUT GÖLGELENDİRİRDİ

42

Hattâ, ilk defa **Efendimiz** diğer süt kardeşlerinden birisiyle köyün dışına çıktığında Halime kadın çok kızmış ve **O**'nu götüren Şeyma'ya şöyle bağırıyordu :

- Bu sıcakta güneşin altında nasıl gezdirirsin **O**'nu! Sonra başına güneş geçecek. Ancak aldığı cevap, çok daha fazla hayrette bırakmıştı. Şeyma şu cevabı veriverdi annesine...

-Anneciğim sen hiç üzülme.... Biz **O**'nunla nereye gitsek, üzerimizde bir bulut bize gölge yapıyor...

Böylece, çeşitli normalin üstündeki olaylarla günler geçiyordu.. Bu süre zarfında, daha 10 aylıken söylenilenleri anlayan, 15 aylıken konuşmaya başlayan, **Efendimiz**, kısa zamanda Arapçanın en fasih ve güzelini öğrenmişti... Nitekim çok sonraları Arapça bilgisi hakkında konuşurken ashabına aynen şunları söylemişti:

- **Sizlerin en fasihiyim! Arapçayı en güzel, en temiz ve en yanlışsız konuşan benim; çünkü, Kureyş'liyim ve Sa'd oğulları arasında büyüdüm...**

Günlerden bir gün, **Efendimiz**, süt kardeşi Zübeyr ile birlikte

koyunları almış, otlığa çıkmıştı... Sıcak güneşe rağmen, O'nlar başuçlarındaki gölge yapan bulut sayesinde rahat rahat geziyorlardı.... Birkaç saat geçmiş, güneş tam dike yaklaşmıştı ki, Halime kadın otlaktan yana bir haykırış duydu..

-Anne! Anne kardeşimi kaçırıyorlar! Halime kadın'ın ayakları eteklerine dolaşmıştı! Kim kaçırabilirdi... Üstelik emanet çocuğu kaçırılan...

- Geliyorum Zübeyr'im! Kim, kim kaçırıyor? Halime kadın bir solukta onların yanına vardı.. Ardından da arka taraftaki kocası Haris..

- Ne var yavrum? Kim kaçırdı, nereye götürdü?

-Bu tarafa, bu tarafa! Biraz gecikerseniz O'nu cansız bulacaksınız!

- Ne oldu? Kim ne yaptı?

- Anneciğim, tam dolaşırken birden bire karşımıza beyazlar giyinmiş biri çıkıp, O'nu kaptı ve tepeye götürdü.. Sonra yere yatırıp göğsünü parçalamaya başladı! Koş! Yetiş!

Halime kadın çılgına dönmüştü! Kocasıyla birlikte tepeye yaklaştığı zaman **Efendimiz**'i gördü.. Ayaktaydı.. Yüzü bembeyaz olmuş, ayakta zor durur bir halde idi!

- Yavrum! Bir tanem, ne oldu sana?

-Beyaz elbiseli bir adam beni alıp arkadaşının yanına götürdü.. Sonra beni yere yatırdılar... Birisi, bir yanından öbür yanı gözüken bir hançer çıkarıp göğsümü yardı, içimden bir şeyler çıkartıp attı.. Sonra da

"Senden şeytanın nasibini çıkartıp atıyoruz"

dediler.. Sonra da bir başkası benim yara yerlerime elini sürdü de, hepsi hiç birşey olmamış gibi oluverdi..

Ve bundan sonra hep beraber eve geldiler... O gün öğleden sonra olmuştu ki, Haris, Halime kadının yanına gelerek:

-Ya Halime, dedi.. Bu çocuğu biz Abdulmuttalib'e, Âmine'ye teslim edelim... Ola ki cin çarpmasıdır bu.. Sonra başımız derde girmesin.. Bu karardan sonra derhal hazırlandılar ve Mekke yoluna düştüler.. Mekke'ye gelip de Abdulmuttalib'in evine vardıklarında Âmine Hatun hem sevinç hem de hayretle açtı kapıyı! Zîrâ çocuğunu gördüğünde sevinmişti ama zamansız geliştin de hayrete düşmüştü..

- Hayrola Halime kadın!dedi.. Ve endişesini söyledi.

- Bu ne hal? Yoksa bir şeyler mi oldu?

- Hayır, hayır ama çöl rüzgârları azdı, ola ki dokunur diye düşünüp getirdik! Ne var ki Âmine hatun bu sözlerin bir bahaneden ileri gitmediğini anlamıştı.. Israr etti.

- Doğruyu söyle Halime kadın! Ne oldu? Önemli birşey olmasa geri getirmezsiniz oğlumu?

Halime kadın bu çeşit bahanelerle Âmine hatun'u inandıramayacağını anlamıştı.. Bunun üzerine bütün olanları olduğu gibi baştan sona anlattı..

- İşte böyle Âmine hatun... Biz bu yüzden çok korktuk.. Tuta ki cinler O'na el ata; ata da kapıp kaçıra bir daha sefere, diye size iade etmeye geldik.

Âmine hatun oğlunun yüceliğini biliyordu. Biliyordu da bu yüzden hiç endişeye kapılmadı.. Zira doğumdan bu yana karşılaştığı fevkâladeliklerin sayısını o bile unutmuştu...

Teselli etti Halime kadını:

-Ya Halime, cin taifesi hiçbir zaman bu çocuğa zarar veremez... Zîrâ O'nun bahtı açık, şanı büyüktür.. Yaradanı O'nu herşeyden muhafaza eder.. Ve Halime kadın kocası Haris ile birlikte **Efendimiz**'i de alarak tekrar kabilelerine döndüler... Bu hal bir sene daha devam etti...

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

5

ABDÜLMUTTALİP KÂBE'NİN ÖNÜNDE RABBİNE DUA EDİYORDU

46

Nihâyet **Efendimiz** 5 yaşına basmıştı ki, Halime kadın ve kocası Haris artık bir daha geri götürmemek üzere **O**'nu Mekke'ye getirdiler.. Ancak bu da hâdiseli oldu..

Sabahleyin yola geç çıktıklarından dolayı Mekke'ye ancak gece karanlık bastığında girebilmişlerdi.. Sokaklar buna rağmen oldukça kalabalıktı.. Tam bu kalabalık arasında ilerlerken, birden bire Halime kadın **Efendimiz**'in yanı sıra yürümediğini fark etti.

Ne olmuştu gene, nereye kaybolmuştu bu çocuk! Halime kadın bir yana, Haris obür yana koştu! Geriye döndüler, ileri baktılar; kalabalıkları araştırıp, tenhaları dolaştılar! Yok! Emanet çocuk ortada yoktu! Tam Mekke'ye gelmişler, ailesine teslim edeceklerken , nereden de gelmişti bu hâdiseler başlarına!

- Ya Halime, Diye söylendi Haris bîtap bir halde..

-Gidelim de bari durumu Abdulmuttalib'e anlatalım.. Hep beraber arayalım **O**'nu! Belki bulabiliriz o zaman..

Koştular bir çırpıda Abdulmuttalib'e ve durumu anlattılar..

Sonra da Abdulmutalib'in iki üç adamı ile birlikte koybolduğu sanılan yerlerde tekrar aradılar... Yok! Gene yok, gene yoktu! Aramalar bir türlü fayda vermiyordu..

Abdumuttalib doğruca Haremi Şerife gitti ve Kâbe'nin kapısı önüne diz çökerek duaya koyuldu..

-Allâh'ım! O'na Muhammed ismini koymamı sen ilham ettin! O'nu Sen bize verdin! Ne olur bizi O'nsuz bırakma! Sen bize geri ver O'nu, Ya Rab..

Varak bin Nevfel ve Kureyş'den bazılarıda o sırada dağlarda **Efendimiz**'i arıyorlardı.. Birden bire dolaşırken bir köşenin arkasından **Efendimiz** karşılarında çıkıverdi.. Varak hayretle sordu

47

- Sen kimsin ey çocuk ? Burada ne arıyorsun bu saatte!

- Ben, Abdumuttalib'in oğlu Abdullah'ın oğlu Muhammed'im ..

Bulmuştu! Bulunmuştu kayıp hazine! Derhal büyük bir neşe içinde Haremi Şerife geldiler.. Abdumuttalip halâ Kâbe'nin önünde dua edip , Rabbine yakarıyordu..

-Ya Abdumuttalip! Ya Abdumuttalip! İşte torununu bulduk..

Abdumuttalip büyük bir sevinçle doğruldu..

-Şükürler olsun sana Rabbim! Şüphesiz ki Sen , samimiyetle sana teveccüh edenlerin duasına icabet edersin!

Sonra yanlarına koştu ve sordu:

- Ey çocuk, sen kimsin ?

- Ben, Abdumuttalib'in oğlu Abdullah'ın oğlu Muhammed'im!

Sonsuz bir heyecan içinde Abdumuttalib torununa sarıldı..

- Ben de senin dedenim yavrum! Dedenim ben senin! Bir tanem, gözlerimin nuru benim!

Abdumuttalib de, **Efendimiz** de gözyaşları içinde ağlıyorlardı

birbirlerine sarılmış halde...

Efendimiz 6 yaşına basmıştı.. Bir gün annesi Âmine hatun , kayınpederi Abdulmuttalib'e

- Muhterem kaynatam, sevgili dedesi ve amcaları olarak sizler oğlumu sevip, okşuyor, en büyük şefkati gösteriyorsunuz! Ancak ben isterim ki dayıları da **O'**nu tanısınlar. **O'**nu sevsinler ve gereken şefkati gösterebilirler. Bu sebeple müsaade ederseniz , kendisini Yesrib'e götürüp dayılarıyla tanıştırayım..

Abdulmuttalib Âmine hatunun bu isteğine hak verdi ve:

-Peki, sevgili kızım, sağlıklı gidiniz, sağlıklı dönünüz.. diyerek onların Yesrib'e gitmesine izin verdi.. Âmine hatun bu konuşmalardan iki gün sonra yanına **Efendimiz**'i ve dadısı Ümmü Eymen'i alarak Yesrib'e doğru yola çıktı. Yesrib'te dayıoğulları olan Neccarı Hazreci'nin oğlu adıyy oğulları oturmakta idi..

Yesrib'e gelmişlerdi ki, Dar-ül Nal-ga adlı mahalde Âmine hatun durdu ve dayıoğullarının evine indi. Bu evin ikinci büyük özelliği de **Efendimiz**'in babası Abdullah'ın bu evin bahçesinde gömülü olmasıydı..

Âmine hatun, oğluna hitap etti:

-İşte oğlum, babanın mezarı buradadır.. Baban, insanların en güzeli ve en iyi huylusuydu. Deden Abdülmuttalib onu çok severdi.. Onu çok sevmesi dolayısıyla da seni çok seviyor şimdi.. Şam'a gitmişti bir gün kervanla, ticaret yapmak için.. Dönüşte de yolu buradan geçtiğinden, dayılarının yanında kalmak istedi bir kaç gün. Ama sonra burada hastalanıvermiş birden bire! Bir kaç gün içinde vefat etmiş.. Sonra da buraya defnetmişler..

İlk defa ateş düştü 6 yaşındaki **Efendimiz**'in içine.. Babasızlığın ne demek olduğunu o anda anlayıvermişti.. Öksüzlük o anda kendini belli edivermişti.. Göz pınarları doldu, doldu, sonra iki

büyük damla aşağılara doğru kayıverdi...Kumların üzerinde kaybolan iki damla gözyaşı.. Hafif bir burun çekişi.. Sonra annesine sarılan, yüzünü onun göğsüne dayayan bir baş..

Bilemezdi ki insan Abdullah'ın orada öüm sebebini! Kimin aklına gelirdi ki, Hazreti Abdullah, Yesrib'de ölüp oraya gömülecek de; sonra oğlu RASÛL olup, O da Yesrib'e hicret edecek ve oranın adını değiştirip Medine yapacak ve bütün bunlardan sonra da babasını sık sık ziyaret edecek, ve nihâyet baba- oğul aynı şehrin topraklarında yatacaklar..

* * *

6

YAHUDİ O'NA BAKIP: “BU ÜMMETİN RASÛLÜ OLACAK ÇOCUK, BU!”

50

Efendimiz Yesrib'de bu acı hatıralarının ötesinde hoş günler de geçirdi. Üneys adında yaşıtı bir kız arkadaş da bulmuştu ki, ta ötedeki bir evin bahçesinde oynuyorlardı. Hele bir keresinde şato gibi olan binanın bacasına bir kuş konmuş, onlar da bu kuşu uçurtmak için neler yapmamışlardı! Bir defasında da arkadaşları **O**'nu Beni Necara ait olan su birikintisine götürmüşler ve burada **O**'na yüzmeyi öğretmişlerdi..

Efendimiz bir gün arkadaşları ile oynarken, yahudinin biri **O**'nu uzun uzun seyretmişti...Ertesi gün, aynı yahudi bir başka arkadaşıyla gene oraya geldi ve uzun uzun durup **Efendimiz**'i tekrar seyrettiler.. Uzaktan bir şey olmasın diye **Efendimiz**'i takip eden Ümü Eymen ise onların bu hâlini görünce sessizce yanlarına kadar sokulmuş ve onların şu şekilde konuşmalarını işitmişti :

"Bu ümmetin Rasûlü olacak çocuk budur işte... Bir gün onu memleketinden çıkaracaklar da, O da buraya hicret edecek.. Bu memlekette bu yüzden savaş ve kovma gibi hâdiseler

olacak O'nun yüzünden.."

Ümmü Eymen bu konuşmaya şâhit olunca, doğruca Âmine hatunun yanına koştu ve bütün duyduklarını olduğu gibi anlattı. ..

-Sevgili hanımım, ben bunlardan korkuyorum! Sakın bir şey yapmasınlar! Diye endişelerini anlattı...

Gerçekten yahudiler, **Efendimiz**'den şüpheleniyorlar ve bu işten anlayanlar kendi aralarında hep bu meseleyi konuşuyorlardı...Ancak bu görüşmeler konuşmalar bir noktaya gelince, tesirsiz kalıyor, **Allâh** onların basiretlerini bağlıyordu!

7

ÂMİNE'NİN VEFÂTI

Bu hâdiseden birkaç gün sonra Âmine hatun dönüş emri verdi ve yola çıkıldı.. Kızgın çölde dört beş gün yol alınmıştı ki. Amine hatun birden bire hastalanıverdi. Birdenbire vücudunu ateş sarıyor, kendini kaybediyor, sonra tekrar açılıyordu! Kafile, bu durumda güç belâ Ebva köyüne kadar gelebildi.. Âmine hatununun hastalığı gitgide artıyor, nöbetleri büsbütün sıklaşıyordu.. Altı yaşındaki **Efendimiz** bu durum karşısında son derece üzülmüştü.. Annesinin baş ucundan hiç ayrılmak istemiyordu.. Bazen biraz açılması için **O**'nu uzaklaştırıyorlarsa da annesinin baş ucundan, **O** tekrar gelip yanına dikiliveriyordu annesinin... Nihâyet hastalığı son haddine erişmişti Âmine hatununun ve güçlkle başını oğlundan yana çevirerek şöyle konuştu:

52

-Her diri ölür, her yeni eski olur! Ben de vaktimi doldurdum ve öleceğim! Ancak Allâh'ın bana rüyamda bildirdikleri doğru ise, şurası muhakkaktır ki sen Dasûl olacaksın... Bana ne mutlu ki, Allâh senin gibi bir oğul sahibi etti beni... Ben ölüyorsam da, Allâh Bâki'dir! Seni yarattığı gibi büyütecek de O'dur...

Ses gittikçe zayıflıyor, bakışlar sâbit olmasına rağmen göz

kapakları yavaş yavaş kapanıyordu. Nihayet başı yatağın üstüne düştü Âmine Hatun'un! Şimdi **Efendimiz** hem öksüz hem de yetim kalmıştı... Doğmadan evvel babasını kaybeden **Efendimiz**, 6 yaşında böylece annesini âhirete göndermiş oluyordu. Ertesi günü, Amine hatunun cenazesi Ebva'ya gömüldükten sonra, **Efendimiz**, dadısı olan Ümmü Eymen'le birlikte Mekke'ye hareket etti... Ümmü Eymen de zaten **Efendimiz**'den çok büyük değildi, ama gene de **Allâh**'ın yardımıyla sağ salim Mekke'ye dönebildiler...

53

Beş gün sonra Ümmü Eymen beraberinde **Efendimiz** olduğu halde Mekke'ye girmeden Abdulmuttalib'in yanına varınca, Abdulmuttalib'in rengi kaçiverdi... Zîrâ gördüğü manzaradan birşeyler olduğunu anlayıvermişti!

-Hayrola ya Ümmü Eymen, kötü bir haber mi var? Abdulmuttalib'in bu suali karşısında, **Efendimiz** elinde olmaksızın ağlamaya başlamıştı.. Koşarak dedesine sarıldı! Ümmü Eymen'in ise gözleri pınara dönmüştü... Güç konuştu...

-Amine Hatun... Siz... Sizlere ömür! Allâh'a kavuştu efendim! Yolda gelirken hastalanıvermişti de... Sonra sözlerinin gerisini getiremedi... O'nun da direnci bitmişti artık! O da boşalıverdi... Abdulmuttalib, sıkı sıkı sarılmış olduğu torununu bir kere daha sıktı göğsünde...

-Vah yavrum, vah! Önce babasız kaldı, şimdi de annesiz.. Bahtsız yavrum benim... Hepsi ağlıyordu..

* * *

8

EFENDİMİZİN HAYATI ARTIK HAREM-İ ŞERİF'TE GEÇİYORDU

54

Efendimiz'in artık bütün hayatı, hemen hemen Haremi Şerif'te geçiyordu... Bahçede oynuyor, diğer büyüklerle bir arada oturuyordu.. Belediye meclisi yerine geçen o günkü Mekke kurulu toplantı yaptığı zaman, **Efendimiz**, hemen başkan olan dedesi Abdulmuttalib'in yanına gider ve Onun halısının üzerinde O'nunla birlikte otururdu. Halbuki, diğer çocuklar, değil bu gibi toplantılara katılmak, uzakta bile güç durdurulurdu... Büyüklerin halılarına ise uzaktan bakar, bazan da kenarına oturlardı. Gene bir toplantı halindeydi ki meclis, **Efendimiz** koşa koşa Haremi Şerife girdi ve dosdoğru dedesinin yanına koşarak dizinin dibine oturmak istedi... Amcaları hemen uzandılar, **Efendimiz**'in kolundan tutarak çekmek istediler., haliya oturmasın diye... Hemen Abdulmuttalib onlara mâni oldu.

- Hayır, bırakın oğlumu! **O**'na karışmayınız! **O** istediği gibi otursun. **Günün birinde O çok büyük bir kişi olacaktır!O zaman herkes O'nun mevkine gıpta edecek, bir çokları O'nu çekemeyecektir...** Sonra **Efendimiz**'in kolundan tutarak **O**'nu kucağına oturttu ve sırtını okşamaya başladı..

-Evet efendiler, şimdi konuşmamıza devam edebiliriz.. Abdulmuttalib, her gün daha artan bir sevgi ve şefkatle **Efendimiz**'e bağlanıyor, **O**'nun bir dediğini iki etmiyordu... Bir defasında Haremi Şerif'e geldiğinde, **O**'nun kendi halısının üzerinde oturur görünce hiç kızmamış, hatta iftihar ederek.

- Bakınız ne güzel de yakışmış... Ne büyük bir asâlet var oturuşunda! Demişti.. Halbuki başka bir çocuk olsa büyüklerin halılarına oturan, ona ne cezalar verilmezdi ki... Abdulmuttalib, **Efendimiz**'e göz bebeği gibi bakıyor, **O**'nu bir dakika yanından ayırmıyordu,.. Eğer yalnız gitmesi îcap eden bir yer olsa , belki bin kere tenbih ediyordu, **Efendimiz**'i , emanet ettiği kişilere, iyi bakmaları için...Uyuduğu saatlerde ise odasına **Efendimiz**'den başka hiç kimsenin girmesine müsaade etmezdi.. Ancak **Efendimiz** onun odasına girebilir, ve ancak **Efendimiz** onu uykusundan uyandırabilirdi...

55

Ebrehe'nin Yemen'i işgalinden sonra 6 sene geçmişti.. Bu zaman zarfında Yemen'liler kendilerini toplamışlar ve İran'dan da aldıkları yardım sonunda istiklâl mücadelesine girişmişlerdi... İstiklâl savaşını idare eden Seyf Bin Zi Yezen adında bir komutandı. Nihâyet giriştiği mücadelede muaffakiyet kazandı ve Habeş'lileri Yemen'den sürdü ve memleketin istiklâlini ilân ederek devletin başına geçti.

Arabistan yarımadasının her bir tarafındaki aşiret ve kabilelerden heyetler , temsilciler gelerek kendisini tebrik ediyorlardı.. Mekke'deki Kureyş kabilesini temsilen de Mekke'nin en büyüğü olan dedesi Abdulmuttalip başkanlığında bir heyet Yemen'in başşehri Sana'ya gitmişti..

Sana'da o gün büyük bir resmi kabul vardı.. Resmi kabul dolayısıyla bütün saray mis kokularıyla kokulanmış, en kıymetli mücevher ve eşyalarla bezenmişti...

MELİK YEZEN, ABDÛLMUTTALİB'E SIRRINI AÇTI

56

Yeni Sultan Seyf Zi Yezen, başında murassa bir taç, sırtında kıymetli taşlarla süslenmiş bir hırka, dizlerinin üstünde mücevher kakmalı bir kılıç olduğu halde İskender gibi altın bir taht üzerinde azametle oturmaktadır. Zi Yezen'in sağ ve solundaki koltuklarda da Himyer'in ileri gelenleri yer almışlardı.. Gelen misafirlerin sözlerini merakla takip ediyorlardı..

Kureyş ileri gelenleri için içeri girme izni çıkınca, başta **Efendimiz**'in amcası Abdülmuttalib olmak üzere Abdüşşems oğlu Ümeyye, Ced'am oğlu Abdullah, Abdüluzza oğlu Es'ed ve daha birkaç kişilik heyet içeri girdi ve gösterilen koltuklara oturdular.

Kureyş ulusu olan Abdülmuttalib ise Yezen'in önüne gelerek şöyle konuştu :

-Ey Melik, Yüce Tanrı seni şerefli bir yere oturtmuştur. Allâh seni bütün kötülüklerden ve lâneti davet eden şeylerden muhafaza etsin.. Sen Arabın itaat ve inkiyat edebileceği bir hükümdarsın..Biz Allâh'ın dokunulmaz kıldığı Harem'in halkı ve hizmetkârı olarak seni tebrik deriz!

Melik bu sözleri dinledikten sonra , konuşanın kim olduğunu sordu:

-Ey nutuk veren kişi, kimlerden olduğunu bize söyle..

-Ben Kureyş'in ulusu , Haşim olu Abdulmuttalib'im..

-Demek sen bizim kızkardeşimizin oğlusun..

Zi Yezen'in kardeşi, Hazrec kabilesindendi.. Bu yüzden de Abdulmuttalib'e "kızkardeşimin oğlu" demişti..

-Hoş geldiniz, sefa geldiniz.. Sizleri dinledim ve yakınlığınızı öğrendim.. Siz burada kalmaya, misafir edilmeye lâyük kimselersiniz.. Burada bir süre kalmanızı isterim..

57

Kureyş büyükleri bir ay misafir edildiler.. Fakat bu bir ay içerisinde bir defa bile olsun sultanla görüşme fırsatı bulamadılar.. Bir gün Melik Yezen'in aklına Kureyş elçileri geldi.. Hemen Abdulmuttalib'i yanına çağırtdı. Bundan sonra da kapıcılara emir verdi:

- Biz içeride olduğumuz sürece kimse içeri girmesin!

Ve başbaşa kaldıklarında konuşmaya başladılar:

-Ey Abdulmuttalib, içimde öyle bir sır saklıyorum ki, o, en kıymetli mücevherlerden daha kıymetlidir.. Ben onun kaynağı olduğum için, istedim ki, bu sırrı sadece sana açayım.. Ben bir habere vakıf oldum ki, bunda bütün kâinata, senin kavmine, yakınlarına ve bilhassa size, hayatta da, ölümdede büyük şeref verecektir..

-Abdulmuttalib bu sözleri duyunca birden bire şaşırtdı.. Acaba ne olablirdi ki bu sır...

- Evet sizi dinliyorum sayın Sultanım.. Melik cevap verdi:

- Tihame'de bir saadet güneşi çocuk doğmuştur.. İki kürek kemiği arasında bir ben varmış.. Bu çocuk cümleye saadet getirecektir. Siz de onun şerefi ile mahşere kadar şerefyab olacaksınız..

Abdulmuttalip rica etti:

- Muhterem Sultanım, lütfen bu sırrı açıklayınız..

-Ya Abdulmuttalib, bilmiş ol ki, Muhammed veya Ahmed adındaki bir çocuk güneşler gibi doğmuş bulunmaktadır muhtemelen... Anası babası hâlen olmamakla beraber, dedesi ve amcasının terbiyesinde büyüyecek, RASÛL olacaktır.. Bizden, O'nun büyük hizmetine yardımcıları seçilecektir..Bu yardımcıları bütün düşmanlarını yerlere serecek ve bütün inanmayanları kahredecektir. Nice yerleri zaptedecek, Allâh'a ibadet edecek, şeytanı lânetleyecek, ateşlikleri harâb edecek ve putları kıracaktır..

Abdulmuttalib buna çok sevindi ve rica etti:

-Bildikleriniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.. Acaba bana biraz daha malûmat lütfetmez misiniz?- Kâbe'nin Malik'i adına yemin ederim ki, **Ey Abdulmuttalip, sen onun atasısın..** Bu sözüm doğrudur.. Abdulmuttalib bunun üzerine yere kapandı.. Seyf:- Ey Abdulmuttalib, başını yerden kaldır.. Kalbin inançlı, makamın yüksek olsun.. Bu sözümü teyid eden sende bir şeyler varsa bildir onları ?

-Ey Melik, benim Abdullah adında bir oğlum vardı.. Onu bütün evlâtlarımdan fazla severdim.. Bülûğa erdiği zaman, Kureyş büyüklerinden Vehb'in kızı Amine ile evlendirdim.. Onun da bir oğlu oldu.. Adını **Muhammed** koyduk.. Allâh'ın emri gelip, anasıda babasıda ölünce hizmetine ben ve amcası Ebu Talib mütekeffil olduk.. Şimdi de bizim terbiyemizedir...

Abdulmuttalib bunları söyledikten sonra sustu.. Himyer Sultanı Seyf Zi Yezen bu sözleri işitince:

-İşte, diye haykırdı; işte benim sana söylediklerimle senin bu anlattıkların birbirini tutmaktadır.. Hemen, O'nun en iyi şekilde korunması için gayret et..Yahudiler'den zarar görmemesi için çok iyi dikkat göster! Zira Yahudi'ler O'nun baş

düşmanındırlar.. Lâkin, zaten **Allâh O'**nu en iyi şekilde koruyacak ve hiç kimse **O'**na zarar veremeyecektir.. Yahudi tabakası hiç bir zaman **O'**na zarar veremeyeceklerdir..

-Söylediğim bu sırrı arkadaşlarından sakla.. Çünkü, korkarım kendisine hased eder, kin beslerler.. Eğer benim ömrüm, **O'**nun Rasûllüğü zamanına yetişecek olursa, bir an vakit geçirmeden Yesrib'e varırım.. O hazrete elimden gelen yardımı yapar ve risâlet bayrağının yükselmesine çalışırdım..

Çünkü kitap bilgileri ile öğrenmiş bulunuyorum ki , Yesrib O'nun başşehri olacaktır.. Rasûllüğü o yerde kuvvet bulacak ve Yesrib halkı kendisine yardımcı olacak, ölümü gene şehirde meydana gelecektir.

59

Bundan sonra Melik derhal Kureyş'in diğer temsilcilerini huzura çağirttı, onlara çok büyük ihsanlarda bulundu, onlara verdiklerinin on mislini de Abdulmuttalib'e verdikten sonra onları memleketlerine uğurladı. Bu arda Abdülmuttalib'e tembihte bulunmayı unutmadı:

- Bana, sağ olduğum müddetçe, her sene O'nun hakkında bilgi göndereceksin. Ve Kureyş temsilcileri Mekke'ye döndüler.. Seyf Zi Yezen ise bu konuşmadan bir sene sonra vefat eti.

Abdülmuttalib Mekke'ye döndükten sonra bazen söz açıldığında yanındakilere:

- Melik'in verdiği hediyeler belki gıpta edilecek kadar büyük değildir; fakat onun bana bildirdiği öyle bir müjde var ki, onlar bana ve neslime büyük bir iftihar kaynağı olacaktır..Derdi..

Abdulmuttalib Mekke'ye döndükten kısa bir zaman sonra Mekke büyük kuraklıkla karşılaştı.. Bulutların (b) si gözüküyor, her taraf susuzluktan kırılıyordu.. Bir sabah Abdulmuttalib oğlu Ebu Talib'i çağırdı ve ona:

- Bana kardeşin oğlunu getir .. Dedi Ebu Talib **Efendimiz'i**

elinden tutarak getirdi ve babasına teslim etti.

Abdulmuttalib elinden tuttuğu **Efendimiz**'le önde, arkasında da Kureyş halkı olduğu halde Cebeli Kubey's'e çıktılar.. Burada yağmur duası ettiler.. Abdulmuttalib, kollarından tuttuğu **Efendimiz**'in yüzünü Kâbe'ye çevirerek:

- Ya Rabbi! Bize şu çocuk hakkı için yamur ihsan et! Dedi..

Bundan sonra dağdan inerek Mekke'ye doğru yürümeye başladılar.. **Kafile Mekke'ye girmek üzereydi ki tağmur başladı... Ve o sene yağmur bereketli oldu..**

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

10

ABDÛLMUTTALİB'İN VEFÂTI

Fil vakasından 8 sene kadar sonra idi ki Abdulmuttalib iyice yaşlanmıştı. Ölüm döşeğindeydi artık..

62

Kâbe'nin gölgesinin altındaki halının çevresinde kullarını topladığı gibi, bu defa da oğullarını ve kızlarını topladı. Oğulları ve kızları yatağının etrafını sardılar..

İhtiyar baba, her birinin yüzüne hüzünlü bir şekilde bakarak, kendisinin ölümünden sonra yapacakları işleri anlattı.. Abbas'a döndü:

-En büyük oğlum gerçi sen değilsin ya Abbas, dedi. Fakat zemzem kuyusuna nezaret vazifesi bundan sonra senindir.. Gelip gidecek misafirlerin sularını bundan sonra sen vereceksin..

Abdulmuttalib sonra sözlerine şöyle devam etti:

-Şimdi en büyük vazife kalıyor.. Torunum Abdullah oğlu Muhammed'in en değerli bir hediye olarak büyütülmesidir ki bu, sizden bunu isterim.. Bütün çocuklar sözünü keserek atıldılar:

-Aziz babamız, hepimiz de bu vazifeye gönülden hazırız.. Abdülmuttalib, Abdüluzza'ya (Ebu Leheb) dönerek:

-Ey oğlum Abdüluzza, senin malın, paran çoktur; gelecekte de bu zenginliğe sahip olacaksın.. Lâkin kalbin katıdır, acıma duygun azdır.. Abdullah'ımın oğlu ise bir öksüzdür, yetimdir.. Yüreği yaralı, gönlü kırıktır, belki senin tavırlarından ona göstereceğin hareketlerinden üzüntü duyar. Bu sebeptendir ki O'nu büyütme vazifesini sana veremem!

Hamza'ya dönerek:

-Sen, ey oğlum Hamza, kardeşlerinin hepsinden fazla torunuma sen yardım etmekte.. Fakat, senin de henüz çocuk çoluğun yok.. Çocuğu olmıyanlar evlât terbiyesi nedir bilmez. Bilhassa av ve avcılıktan hoşlanmaktasın.. Kırlara açılıp gittiğin zaman, o çocuğun terbiyesinde bakımında ihmal gösterebilirsin.

63

Bunun üzerine Ebu talip ortaya atıldı. :

-Muhterem babam.... Eğer izin verirsen, **Muhammed**'e ben bakayım... Sanırım ki, benim bu vazifede diğer kardeşlerimden daha ehil olduğumu bilirsiniz.. Belki malım azdır , zenginliğim yoktur, fakat sadaketim herkesden fazladır... Abdulmuttalib'in yüzünü bir sevinç kapladı... O da, zaten torununun yetiştirilmesi vazifesini Ebu Talib Ablimenaf'a vermeyi düşünüyordu.

Kendisine şu cevabı verdi.

-Sen bu hizmete herkesten daha fazla lâıyısın oğlum Ebu Talib, fakat ben **Muhammed** ile konuşmadan sana bu vazifeyi vermeyi kararlaştıramayacağım.... Bir kere **O**'nunla konuşup, amcalarından hangisini istediğini sorayım, ondan sonra karar veririz.. Abdulmuttalib gözlerini kapıdan yana çevirerek:

-Şimdi bana Abdulah'ın oğlunu çağırın! Dedi.. 8 yaşındaki **Efendimiz** içeri girdi.. Bütün amcalarını, halalarını dedesinin yatağının çevresinde toplanmış görünce, doğruca onun yanına koştu... Boynuna sarıldı, yanaklarından öptü.

Abdulmuttalib **O'nun** yanına oturmasına izin verdikten sonra, şöyle konuştu.

-Ey torunum **Muhammed**; amcalarından hangisini benden sonra babalığa, bakıcılığa kabul etmek istersin? **Efendimiz**, amcalarından kendilerini seçtirmek isteyen bakış ve duruşları arasında doğruca Ebu Talib'in yanına koştu... Onun boynuna sarıldı. Bunun üzerine Ebu Talib:

-Allâh'a şükrederim ki, **O'nun** seçimi benim seçimime uygun geldi... diye şükretti...

Keza Abdulmuttalib dahi bu görüşte olduğunu şu sözlerle belirtti:

-Hamdolsun ki, **Muhammed** de benim gibi düşündü.. Bundan sonra Abdulmuttalib Ebu Talib'e dönerek şöyle konuştu:

-Bu çocuk baba şefkati nedir, bilmedi... Ana şefketi doğru dürüst görmedi.. **O'nun** terbiyesi için seni bütün oğullarıma üstün tuttum.. Sen kendisine öteki çocuklarımdan daha yakınsın... Çünkü **O'nun** babasıyla sen aynı analardansınız... **Eğer O'nun büyüdüğü zamana yetişersen, sen de O'na tabi ol ve yardımda kusur etme, geri kalma...**

Bu sözleri söyledikten sonra gönlü ferahlamış olarak **Efendimiz'i** öptü, kokladı; **O'nun** elini Ebu Talib'e uzattı..

-Torunumun elini bundan sonra sana teslim ediyorum..

Ve bundan sonra dünyaya gözlerini yumdu Abdulmuttalib..

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

11

EBU TÂLİB'İN GÖZETİMİNDE

Doğmadan babasını; 6 yaşında annesini; 8 yaşında da dedesini kaybetmişti **Efendimiz**... Bundan sonra **Efendimiz'in** bakımı tamamen amcası Ebu Talib'e aitti.. **Efendimiz** artık amcası Ebu Talib'in evinde idi.. Ebu Talib'in mali durumu öyle pek iyi değildi, arasına sütünden faydalandıkları develerinden başka bir şeyi yoktu.. Çoluk çocuğu da ona göre bereketli olunca, bu yüzden çeşitli sıkıntılara dûçar oluyordu...

66

Buna rağmen Kureyş'in ulusu ve şerefli Ebu Talib'di... Büyük hürmet gösterilen, sözlerine riayet edilen bir zâtı...

Câhiliyet devrinin birçok kötü itiyadlarından kendisini muhafaza etmesini bilmişti... Abdulmuttalib gibi içki içmez, kumar oynamazdı... Ebu Talib **Efendimiz'i** kendi çocuklarından daha fazla sever, yanına **O'nu** almadan bir yere gitmezdi... Yemekte ilk lokmayı **O'nun** almasını isterdi.... **Efendimiz** her ne isterse, mutlaka onu yerine getirirdi.. Zîrâ Abdullah onun öz ana bir kardeşiydi.. Diğer kardeşleri gibi ana ayrı kardeş değildi... Bu yüzden **Efendimiz'i** çok daha fazla seviyordu...

Ebu Talib hakikaten **Efendimiz'de** kendi çocuklarında olmayan bazı özellikler tesbit ediyordu.. **Efendimiz'in bulunduğu bir yemekte, azıcık yiyecek çok kişiye yeter, karar olan yiyecek**

ise sanki bir iki kişi yemiş gibi artardı... Aile efradı kendi başlarına yahud ayrı ayrı gruplar halinde yedikleri zaman kolay kolay az bir yemekle doymazlardı. Halbuki aynı aile bir masada oturduklarında ise, azıcık bir yemekle doyup kalkarlardı.. Bu yüzden Ebu Talib mutlaka **Efendimiz'in** sofrada olmasını ve ilk lokmayı **O'nun** almasını isterdi. Sonra da diğer çocuklarının **O'nu** kıskanmasını önlemek için, **O** yetimdir, onun için ilk lokma **O'na** aittir diyerek onların gönüllerini alırdı... **Öyle olduğu olurdu ki, sofraya bir kimsenin doyacağı kadar süt gelir, fakat o süttten ilk içen Efendimiz olduktan sonra, bütün sofraya halkı o süttten içerde de, gene de süt bitmezdi..** Bu yüzden, Ebu Talib **Efendimiz'e:**

-Sen çok hayırlı, çok mübârek bir evlâtsın.. derdi..

12

İKİNCİ GÖĞÜS YIKANIŞI

İkinci göğüs yarma hâdisesi de, bu sıralarda, **Efendimiz** 10 yaşına girdiği zaman olmuştu.. **Efendimiz** bu ikinci göğüs yarma hâdisesini şöyle anlatmıştı;

68

"İki kimse gelip, beni arka üstü yatırdılar, göğsümü yardılar. Yanlarında som altından bir leğen vardı. Birisi su döktü, diğeri de içini yıkadı. Sonra kalbimi yararak içinden bazı şeyler çıkardılar. Arkadaşı da bir kan pıhtısını dışarı attı."

Efendimiz 13 yaşına bastığı sene Şam yolculuğuna çıktı. Bu seyahat gerçekten çok önemliydi.. Şöyle oldu: Ebu Talib maişetinin biraz daha artması için ticaretle meşgul olmaya başlamıştı. Bu sebeple o sene Şam'a gidecek ticaret kervanına katılmaya karar verdi ve hazırlıklara başladı... Nihâyet hazırlıklar bitmişti, yola çıkma vakti gelmiş çatmıştı.. Ebu Talib, **Efendimiz**'in hem yolda yorulmaması, hem de bir şey olmaması düşüncesiyle yalnız gitmeye kararlıydı. Ayrıca yolda karşılarına eşkiyalar da çıkabilirdi ki, bu da bir tehlikeydi. Kervan yola çıkacağı zaman **Efendimiz** de aralarında olmak üzere bütün hâne halkı onu geçirmeye gelmişti. Ebu Talib devesine binmiş, neredeyse hareket etmek üzereydi.

Bu sırada **Efendimiz**'in Ebu Talib'in devesinin yularına yapıştığı

ve yaşlı gözlerle şöyle konuştuğu görüldü:

-Amca, amca beni nasıl bırakıp gidiyorsun? Benim ne anam var, ne de babam? Sen de mi bırakıyorsun beni yalnız? **Efendimiz**'in bu sözleri Ebu Talib'i can evinden vurmuştu.. Bir anda gözleri doldu, heyecanlandı ve devesinden atlayarak **Efendimiz**'e sarıldı..

-VAllâhi hayır, Ya **Muhammed**! Ne ben seni bırakırım, ne de yanımdan ayırırım! Sen benim gözlerimin nuru, gönlümün sürurusun!

Ve Ebu Talib'in aldığı bu karar üzerine **Efendimiz** de amcasıyla birlikte Şam yolculuğuna çıktı..

13

ŞAM YOLUNDA

Mekke'den çıkıldı... Medine'ye geçildi...

70

Efendimiz, Medine'den geçerken babasının ve daha sonra annesinin defnedilmiş bulunduğu yerleri, oralardaki hâdiseleri hatırladı ve kalbi acıyla burkuldu. Kervan günbegün kuzeye çıkıyor, Hicaz'dan ayrılıyor, Şam'a yaklaşıyordu.. Çöller, rüzgârlar, her gün yer değiştiren kum dağları artık çok geride kalmaya başlamıştı... Geceleri mola verildikçe, tecrübeli kervan halkı çeşitli hikâyeler, masallar anlatıyor; eski kervan yolculuklarından ve onların başlarına gelenlerden misâller veriyorlardı...

Medyen geçildi.. Vadi ül Kırra gerilerde kaldı... Nihâyet Şam topraklarına girilmiş, Basra'ya gelinmişti.. Basra da konak mahallerinden biriydi.. Burada Bahira adında bir rahibin manastırı vardı ki, onun geniş avlusunda mola verilirdi. Bahira'nın asıl adı, Sercis idi ve kendisi de eskiden yahudi dinine mensuptu.. Yahudilerin ileri gelen âlimlerinden biriydi.. Manastırda çok kıymetli ve geleceğe dair kuvvetli haberler veren bir kitap mevcuttu. Bu kitaptaki bilgilerde de Hazreti İsa Aleyhisselâm'ın öğrettikleri ve geleceğe ait bazı bilgiler yer alıyordu.

Bahira, günlerden bir gün gene tapınağın en kuytudaki odasına çekilmiş, özel çalışmalarına devam ediyordu...

Birden dışardan gelen çan sesleriyle irkildi... Gelen tüccar kervanlarından biri olmalıydı... Elindeki kitabı bıraktı ve pencereden baktı... Büyük sayılacak bir kervan manastıra doğru yaklaşıyordu... Bir süre dalgın dalgın kervanı seyretti... Sonra birden dikkatini birşey çekti! Kervan ilerledikçe, kervanı bir bulut takip ediyordu! Şaşırdı ve dikkatle bakmaya başladı... Hani, gözü aldanıyor muydu acaba? Yok yok hakikatten bir bulut kervanı takip ediyordu... Kervan yaklaşınca bir süre durdu, nereye konaklayacağını tesbit için; bulut da durdu... Kervan ağaçların altına doğru hareket etti, bulut da hareket etti... Bunda büyük bir iş vardı!

71

Derken kervandan ayrılan birisi ağaçlardan birinin altına koştu ve uzandı... Ve o anda olağanüstü birşey oldu... O kimsenin uzandığı yerdeki ağaçların dalları bir anda yeşermiş, dallarını birleştirerek gölgelik meydana getirmişti...

Bunda elbette büyük bir hikmet vardı.. Ki o da Bahira'nın uyanıp, oradakileri ikaz etmesiydi... Evet bundan sonra Bahira, kervandaki o şahısla görüşmek bahanesi için bütün kervan halkına bir ziyafet vermeyi düşündü... Bu arada odasındaki çok eski bir kitabı eline alarak karıştırmaya başladı... Bu kitap, dünyanın son devrinde gelecek olan bir Nebî'ye ait baş bilgiler bulunuyordu... Bir süre kitabı karıştırdıktan sonra aradığı bahsi buldu. Ve heyecanla o bölümü okumaya başladı... İsteddiği bütün bilgileri edindimişti kitaptan.. Kitabı tekrar yerine koyduktan sonra aşağıya indi ve kervana haber yollatarak bu akşam hepsini büyük bir ziyafete dâvet ettiğini bildirdi... Kervanda bulunan herkesin de bu davete icâbet etmesini ayrıca ilâve ettirdi..

Kervan halkı bu daveti alınca, oldukça hayret ettiler... Zira

buradan defalarca geçmelerine rağmen, bir defa bile olsun, Rahip Bahira'nın böyle bir davranışına muhatap olmamışlardı...Ebu Talib, bu târiki dünyanın dâvetine çok şaşırarak beraber, gene de daveti kabul etmekte bir beis görmedi ve kabul ettiğini haber verdi.

Nihâyet yemek vakti gelip çatmıştı... Ebu Talib, kervandaki bütün şahısları yanına alarak Bahira'nın sofrasına geldiler. Bahira onları hoş bir şekilde karşıladı.. Hepsinin teker teker ellerini sıktı ve sofraya oturttu.. Sonra da kendisi yerine geçti...Bahira sofraya oturduktan sonra, hepsinin yüzlerini uzun uzun süzdü... Hayret!Hiç birisinin yüzünde de risâlet nuru gözüküyordu. Yanlış mı görmüştü acaba, diye gene baktı. Yok, yoktu kimsede O nur! Bir an için yüzünü kervana çevirdi; kervan gelirken gördüğü, bulut gene aynı yerde duruyordu!

72

Bunun üzerine sordu:

- Ey Kureyşliler... Kervanda olup da, bu yemeğe gelmemiş birisi mevcut mudur aranızda? Kureyşliler cevap verdi.

- Ey Bahira, kervanda olup da , senin davetine icâbet etmemiş hiç bir erkek yoktur. Ancak gördüklerinin en ufağı olan bir çocuk vardır ki O da kervanın yüklerinin yanında kaimiştir. Ağacın altındadır.

Bahira bu duruma çok üzülmüştü. Uğrunda ziyafet verdiği şahıs bir çocuktan demek! Ve üstelikte yemeğe getirilmemişti! Rica etti:

-Lûtfen O'nun da kısmetine mâni olmayın... O'nu da getirin! O da nasibini alsın.. Unutmayın ki herkes bu dünyadan nasibi kadarını alabilir! Kervanda bulunan Haris bu söz üzerine yerinden kalktı ve yürüdü:

-Lât ve Uzzaya and olsun ki, Abdulmuttalib'in torunu Abdullah'ın oğlu **Muhammed**'in aramızda bulunmaması bizim

için yüz karasıdır! Ben O'nu alıp getireceğim işte buraya...,
diyerek kervana gitti...

* * *

RAHİP BAHİRA'NIN TESPİTİ

Haris az sonra yanında **Efendimiz** olduğu halde yemeğe gelmişti. **Efendimiz** gelipte sofraya oturunca, Bahira kimseye sezdirmeden **O**'nu seyretmeye başlamıştı.. Zîrâ ilk işaret tamamdı... **Efendimiz** yanındaki adamla birlikte ağacın altından hareket ettiği an, üstündeki bulut da **O**'nunla birlikte harekete geçmişti. Sofrada oturduğu sırada yaptığı bütün incelemeler dahi müsbet netice vermişti. Eski kitapta, âhir zaman Nebîsine dair ne kadar işaret varsa bunların hepsi de **Efendimiz**'e denk düşmüştü...

74

Yemek yenilmiş, sofradan kalkılıyordu ki, Rahip Bahira, **Efendimiz**'i kolundan tutarak sâkin bir kenara çekti ve sordu.

-Ey sevgili oğul! Lât ve Uzza adına sana yemin veririm ki soracaklarıma doğru cevap ver? Bahira bu yemin usûlünü az evvel Haris'ten öğrenmişti.. Fakat bu yemin **Efendimiz**'de hiç bir alakâ uyandırmadı.

-Ey ihtiyar bana Lât ve Uzza adına yemin verme! Put ismiyle hiç birşey sorma; eğer bana birşey sormak istiyorsan. VALLâhi, bunlardan duyduğum nefreti hiç birşeyden duymam.

-Öyle ise **Allâh** aşkına doğru cevap ver! Bu defa **Efendimiz** سوال

şeklinden memnun olmuştu.

- Dilediğini sor!

Rahip Bahira bunun üzerine suallerini sormaya başladı:

-Nasıl uyuduğunu bana anlatır mısın?

-Gözlerim uyur, kalbim uyumaz! Bahira bundan sonra **Efendimiz**'i bir sual yağmuruna tuttu.. Yemesi; içmesi; oturup, kalkması; gezmesi; oyun oynaması; çocukluk günleri; olmak üzere çeşitli mevzularda bir çok sual sordu... Aldığı cevaplar hep kitabına uygun düşüyordu.. Yanında bulunanlara sordu.

- Bana bu gözlerindeki kırmızılık hakkında izahat verin lütfen. Bu, gelip geçici bir kırmızılık mıdır?

75 -Biz bu kırmızılığın **O**'nun gözlerinden ayrıldığını hiç görmedik...

Bahira koybolmuş çok kıymetli bir nesnesini bulmuş insan hâleti rûhiyesi için de idi... Ve sırtına bakmak için **Efendimiz**'den müsaade istedi:

-Sırtına bakmam için bana müsaade eder misin? **Efendimiz** müsaade buyurdu... Rahip Bahira sıyırdı ve **Efendimiz**'in sırtına baktı. Gerçekten de, kitapların yazdığı gibi, **Efendimiz**'in sırtında, iki kürek kemiğinin arasında Nübüvvet mührü denilen büyük bir ben bulunmaktaydı.. Nitekim bu mührün ahir zaman Nebîsinde bulunacağı da kitapta yazılı idi.. Bahira bu mührü nübüvveyi de görünce artık kendini tutamadı ve derhal eğilip hafifçe onu öptü... Orada bulunan Kureyşliler çok büyük şaşkınlık içinde rahip Bahira'yı seyrediyorlardı. Bu çok enteresan bir durumdu onlar için...

-**Muhammed**'in Bahira katında ne kadar değeri varmış... Diye kendi aralarında konuşuyorlardı hayret içinde.. Bundan sonra Bahira Ebu Talib'e döndü.

-Bu çocuk senin neyin olur ki? Ebu Talib cevapladı.

-Oğlumdur! Bu cevap Bahira'ya doğru gelmemiştir.

-Benim tesbitime göre, **O** asla senin oğlun olamaz.. Zira kitaplar **O**'nun babasının sağ olarak göstermiyor! Bunun üzerine Ebu Talib doğrusunu söyledi.

-Evet, doğru söylüyorsun! **O**, benim kardeşimin oğludur.. Babası, **O** daha anasının karnındayken vefat etmiştir!

-Ya anası?

-O da, **Muhammed** 6 yaşındayken vefat etti! Bu cevaplarda Bahira'yı memnun etmişti..

Bunun üzerine rahat bir şekilde konuşmaya başladı.

-Ya Ebu Talib! Bu yolda bizden misak alınmıştır.. **Yanınızda bulunan bu mübarek çocuk, ahir zaman Nebîsi olacaktır. O'nun olacağına dair bütün alâmetler kitaplarda yazılıdır ve hepsi de O'na uygun düşmektedir!**

76

Şimdi yapmanız îcab eden şey, bu çocuğu Şam'a götürmekten vazgeçmenizdir. Şam yahudileri **O**'nu görür görmez tanirlar. Zira bütün Yahudi âlimleri **O**'nun alâmetlerini bilirler...

Bazı İslâm düşmanları, Hazreti Rasûl'ün Bahira'dan aldığı telkinle Rasûllük iddia ettiğini söylerler. Oysa bu mevzuda bilgi veren büyük kaynaklar, rahip Bahira ile **Efendimiz** arasında geçen bu konuşmanın kervan halkının yanında olduğu ve hepsinin de bu konuşmalara şâhit olduğunu bildirmektedirler...

Eğer bu yabancı İslâm araştırmacılarının ileri sürdükleri gibi bir durum olmuş olsa idi hiç şüphesiz ki, **Efendimiz**'in Risâletle görevlendirilmesinden sonra, muarızlarından birisi çıkacak ve bunu yüzlerine karşı söyleyecekti.

Bugün size nakletmekte olduğumuz bu bilgiler siyer kitaplarından alınmıştır. Halbuki siyer kitapları ise, tamamen o devirde halkın anlattıklarından ibarettir... Eğer böyle bir şey

olsaydı, bu da siyer kitaplarında geçecekti...

Ayrıca unutulmamalıdır ki, **Efendimiz**, bu hâdisenin vukuunda 12 yaşındadır.. 12 yaşında bir çocuğa, yukarıda belirtilen kısa sürede acaba ne telkin edilebilirdi ki? Her normal insan elbette ki bu iddaların boş olduğunu idrak eder.. Bu sebeple bu son derece basit iddiar üzerinde durmak istemiyoruz. Siyer kitaplarında bundan sonra Ficar savaşlarından bahsedilmektedir ki, **Efendimizin** hayatıyla direk veya indirek bir ilgisini tespit edemediğimiz için bu kısma hiç temas etmeden geçiyoruz..

* * *

GENÇLİK DEVRESİ

Efendimiz 20-30 yaşları arasında, gençliğinin altın çağını yaşıyordu.. Bütün maddi ve mânevi güzellikler kendisinde toplanmıştı.. Mekke'de o sırada **O'nun** kadar yakışıklı ve güzel ikinci bir erkek yoktu. Uzun saçlarını başının iki yanına ayırarak sallandırırdu.. Saçları bazen kulak memelerine kadar iner, uzattığı zamanda omuzlarına dökülürdü. Sarı iri dalgalı idi, tıpkı hafif içten dalgalı bir deniz gibi..

78

Boyu bu günkü ölçülerle 180-185 arası idi.. Fakat buna rağmen, bir kaç kişiyle bir arada bulunduğu zaman, her ne hikmetse en uzun boylu olarak **O** görünürdü.. Güzel kokuyu sever ve bazen de sürdürdüğü olurdu.. Fakat umumiyetle etraftan duyulan, **O'nun** vücudunun kendi has kokusu idi..

Biz burada **Efendimiz** hakkında fazla bilgi vermeyecek, bunun yerine okurlarımızdan **O'nu** rüyalarında görmeyi **Allâhu Tealâ'dan** dilemelerini tavsiye edeceğiz.. Zîrâ, insanın kendi görmesi, en iyi târiften çok daha üstündür.

Ayrıca burada, muhterem okurlarımıza çok tecrübe edilmiş bir usûlü de tavsiye edeceğiz. **Efendimiz'i** rüyada görmek için zevat tarafından şunlar tavsiye edilmiştir:

Akşam yatmazdan evvel, normal namaz abdesti alınır ve iki rekât **Allâh** için namaz kılınır. Namazda her rekâтта **Fâtiha**'dan sonra üçer yahut yedişer **ihlâs** (Kul huvAllâhu ahad) sûresi okunur. Böylece namaz bitirildikten sonra 101 kere:

"Estağfirullah el azim ve etûbu ileyh" istiğfarı; ve bunun akabinde 121 defa:

"Allâhümme salli alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âli seyyidina Muhammed kad dâkat hiyleti edriknîy ya Rasûlullah" salâvatı okunur.

Bundan sonra **Allâh**'tan , rüyamızda **Efendimiz**'le görüşmeyi nasip etmesi dua edilir ve kiç kimse ile konuşmadan yatılır. Çok tecrübe edilmiştir ki, bunu yapanlar, neticede **Efendimiz**'i görmüşlerdir.. Eğer bir defada çıkmazsa , üç defa yapılması dahi tavsiye edilmektedir..

Evet, **Efendimiz**'in bütün bu güzellikleri, tıpkı babası **Abdullah**'ın ki gibi, Mekke'de dilden dile dolaşmakta idi.. Mekke'nin bütün genç kızları böylesine genç güzel ve eşi bulunmaz güzel ahlâklı delikanlıyla evlenmek için can atıyorlardı..

* * *

16

HATİCE'NİN RÜYASI

İşte bu günlerden birinde, Mekke eşrafından, Hind'in annesi Hatice bir rüya gördü.. Bu çok hayret verici bir rüya idi. Derhal bu rüyayı tâbir etirmek üzere amcası oğlu Nevfel bin Varaka'ya koştu. Varaka, bir kâhin gibiydi. Ablası da kâhinlik yapardı. Abdullmuttalib'in oğlu Abdullah dünyaya geldiği zaman, onu kurban etmemek için bir çare amacıyla başvurduğu kâhine, işte bu Varaka'nın kız kardeşi olan kâhine idi.

80

Varaka hıristiyan idi. İncil ve Tevrat'ı çok iyi bilirdi.. Eskiden kalma birçok gizli ilim kitapları onda mevcuttu.. Zaman zaman, olacak hadiseleri haber verirdi. O sıralarda artık Varaka çok ihtiyarlamıştı.

Varaka karşısındaki Hatice'y'i görünce sordu:

- Hayrola ya Hatice ? Bu saatte gelişine bakılırsa ehemniyetli bir şey mi oldu? Hatice heyecanla cevap verdi Varaka'ya
- Sevgili amcaoğlu, dün gece çok acaip bir rüya gördüm..
- Hayırdır inşAllâh, nedir gördüğün rüya?
- Bütün dünyayı aydınlatan güneşi gördüm rüyamda.. O kadar muhteşem ışık saçıyordu ki saçtığı ışık sadece benim evimi

değil dağılarak bütün Mekke'lerin evlerini aydınlatıyordu..

Varaka, Hatice'nin bu rüyasını can kulağı ile dinlemişti. İhtiyar adam biraz başı öne eğik bir halde düşündükten sonra cevapladı.

-Hatice, sana büyük bir müjdem var!

Hatice büyük bir heyecanla sordu:

- Ne müjdesi ey amcaoğlu?

-İşte sana rüyanın tâbiri: **Sen âhir zaman Nebîsinin hanımı olacaksın..**

Hatice o zamana kadar iki defa evlenmişti.. Birinci kocası, Nahzum oğulları kabilesinden Ali oğlu Atik'ti. Bu kocasından bir oğlu ile bir kızı dünyaya gelmişti. İkinci kocası Zurare oğlu Ebu Hâle Mâlik'ti. Bundan da Hâle adlı bir kızla, Hind adında bir oğlu daha olmuştu.

Hatice'nin baba sülâlesi, **Efendimiz**'in büyük dedelerinden Kusayy ile birleşmekteydi.

Efendimiz'in baba şeceresi şöyle idi: Babası Abdullah, babası Abdulmuttalib, babası Haşim, babası Abdi Menaf, babası Kusayy, babası Kilâb..

Hatice'nin şeceresi de şuydu: Babası Huveylid, babası Es'ad, babası Abdüluzza, babası Kusayy.

Hatice'nin kalbi, Varaka'nın bu büyük müjdesinin verdiği dehşetli bir heyecan içinde idi.. Âhir zaman Rasûlu olarak tavsif olunan zât acaba kimdi?

Kafasındaki bütün meseleleri unutan genç kadın artık sadece bu son derece değerli zevcinin kim olabileceğini düşünüyordu..

595-596 yıllarında Mekke'nin en şöhretli tâciri Hatice idi.. Çeşitli güney ve kuzey ülkelerine kervanlar gönderiyor, mallarını sattırıp, yeni mallar getirtiyordu.. Bu kocalarının

kendisine miras bıraktıkları bir çalışma sistemi idi..

Her ne kadar Mekke'den dışarı çıkmıyorsa da, güvendiği çeşitli kimseleri bu kervanlarda vazifelendirmek sûretiyle bütün işlerini hallediyordu.. O zaman erkeklerin bile pek azı okuma yazma bilmesine rağmen, o rahatlıkla okuyup yazabilirdi..

Ticarette ileri gitmesinin bir sebebi de yanında çalışanları gözetmesindendi..

Kervanlara tâyin ettiği adamlar, Şam yahut da Yemen'den dönünce, onlarla karşı karşıya geçer, hesapları ortaya koyar, ve kârın yarısını onlara bırakırdı.. Bu sebebe de, bu kâhyalar ona ihanet şöyle dursun, ondan ayrılmak bile istemezlerdi.

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

TİCARETE GİRİŞ

Efendimiz 25 yaşına gelmişti.. Artık bir işle meşgul olması gerekiyordu.. Bu arada amcası Ebu Talib dahi epeyce yaşlanmış ve ticaret yapamaz hâle düşmüştü.. Bir gün **Efendimiz**'e şöyle konuştu amcası Ebu Talib:

84

- Ey gözümün nuru, kardeşim oğlu, biliyorsun ki artık ticaret yapamıyorum ve bir sıkıntı içindeyiz.. Geçim sıkıntısı bayağı belimizi büküyor... Sen de artık eskisi gibi koyunlarla meşgul olamazsın.. Eğer bir ticaret imkânı çıkarsa, ne dersin, çalışmak ister misin? **Efendimiz** bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti.. Bütün mesele artık **Efendimiz**'in ne şekilde ticaret yapacağına kalmıştı.. Nitekim bu mesele de kolaylıkla halloluverdi..

Bu konuşmalar, artık **Efendimiz**'in ticaretle meşgul olma arzusu, Mekke'nin en zengin tâciri Hatice'nin kulağına erişmişti.

Efendimiz ise o zamanlar "**Mumammed-ül Emin**" diye anılıyordu. Hatice, **Efendimiz**'i çağırıp ve Cüreş pazarına kervanının başında gitmesini, buna karşılık da iki genç deve verebileceğini teklif etti... Cüreş, Mekke ile Yemen arasında altı günlük mesafede idi.

Efendimiz, Cüreş'ten Yemen mahsulü buğday satın aldı ve bunu Mekke'ye getirerek kâr ile sattı. O kârı da sermayeye katarak Hubaşe pazarına götürdüler ve yeniden mal alarak getirdiler ve kısa zamanda verilen sermayeyi iki misline çıkardılar..

İşte, **Efendimiz** ile Hatice'nin ilk ticari münasebeti böyle başladı. Bu iki küçük ticari sefer, hakikaten Hatice'ye çok uğurlu gelmişti...

Aradan birkaç ay geçmişti..

Bir gün Abdulmuttalib'in kızı, **Efendimiz**'in halası olan Atike, kardeşi Ebu Talib'e misafir geldi.

85

- Ya Ebu Talib! **Muhammed** 25 yaşına bastı.. Evlenme çağı geldi, geçiyor.. Buna bir çare bulmaz mısınız? Ebu Talib düşünceli bir şekilde konuştu:

- Her zaman kardeşim oğlunu düşünüyorum.. Fakat bliyorsun ki, ben oldukça yaşlandım.. Üstelik de mâli durumum hiç müsait değil.. Bu hâl karşısında çok şeyler yapmak istememe rağmen elimden de hiç bir şey gelmiyor. Halbuki düğün ise bilirsin ki para pul demektir...

Atike, kardeşi Ebu Talib gülümseyerek konuştu:

- Para kazanmanın ben bir çaresini buldum...

- Nedir o ?

- Eğer sen uygun görürsen, hemen işe başlarım..

- Nedir o mesele? Önce bana söyle!

-Bu günlerde Hatice Şam'a yeni bir kervan göndermeyi düşünüyormuş.. Kendisine çok güvenebileceği bir şahsı arıyormuş.. Arzu edersen kendisi ile görüşeyim.. Böylelikle hem Hatice'nin işi görülmüş olur, hen de kardeşim oğlu para kazanmış olur; düğünü için elinde bir hazırlığı bulunur..

Ebu Talib'in akli yatmıştı bu fikre..

- Peki! Bildiğin gibi yap..

Bundan sonra **Efendimiz**'in halası Atike, tâcire Hüveylid kızı Hatice'ye giderken; Ebu Talib de **Efendimiz**'in yanına gitti.

Efendimiz, Ebu Talib'in kendisine iletlediği bu teklifi memnuniyetle kabul etmişti.. Bu arada Atike'de Hatice ile konuşuyordu:

-Ya Hatice, duydum ki, Şam'a bir kervan gönderecekmışsin.. Bu kervanın başına da güvenilir birini arıyormuşsun.. İstersen bu aradığın şahış kardeşim oğlu **Muhammed'ül Emin** olabilir.. Ne dersin ?

Hatice bu teklife sevinmişti.. Gözleri parladı:

-**Muhammed**'i bundan evvel de iki üç defa Cüreş ve Hubaşe pazarlarına yollamıştım. Ayağı çok uğurlu olan bir kimsedir.. **O**'nu hemen bana yollayabilir misin?

86

Bu cevap Atike'yi sevindirmişti.. Hemen **Efendimiz**'e haber vermek üzere Hatice'nin yanından ayrıldı.. Hatice **Efendimiz**'e ayrıca şu haberi de yollamıştı:

-Eğer o büyük insan benim Şam seferimi deruhte ederse, kendisine başkalarına verdiğimin iki misli sermaye verebilirim..

Her iki tarafta müjdeli haberle uçmaya başlamıştı.. **Efendimiz** bu davet üzerine yanına bir arkadaşını alarak Hatice'nin evine gitti.. Hatice ilk olarak **Efendimiz**'i dikkatli bir şekilde süzdü!

Hayret! Bu güne kadar hiç de bu kadar nurlu yüzlü, güzel ve güven verici bir erkek görmemişti.. **Efendimiz**'e şöyle hitâb etti Hatice:

-Senin güvenilir bir insan olduğun bütün Mekke'lilerce bilinir.. Bu yüzden sana "**Emin**" diyorlar.. Bu defa Şam'a yollayacağım kervanı sana vermek istiyorum.. Ayrıca kölem Meysere'yi de yanına vermeyi düşünüyorum.. Başkalarına verdiğim

sermayenin de iki mislini vereceğim.. Ne kadar fazla satış yapabilirsen kazancın o nispette olur..

Hatice'nin bu teklifini dinleyen **Efendimiz** doğruca amcası Ebu Talib'in yanına geldi ve kendisine yapılan teklifi olduğu gibi ona anlattı.. Ebu Talib görüşünü şöyle ifade etti:

-Ey kardeşim oğlu, bu iş şüphesiz ki **Allâh**'ın sana göndermiş olduğu bir rızıktır.. Bunu kabul edebilirsin.. Orada sana yahudilerin bir şeyler yapmasından korkarım .. Ancak şu da var ki, seni bu yaşa kadar yetiştiren ve kötülüklerden muhafaza eden **Allâh**, seni bundan da korur elbette..

Ve nihâyet **Efendimiz** başkanlığındaki kervan Şam'a müteveccihen Mekke'den yola çıktı. Hatice **Efendimiz**'e yardımcı olarak verdiği kölesi Meysere'den başka akrabalarından Huzeyme'yi dahi yardımcı olarak kervanla yola çıkarmıştı..

ŞAM YOLUNDA AÇIĞA ÇIKANLAR

Kafile kızgın çölde başlangıçta hızla yol alırken, yolculuk ilerledikçe yavaşlamaya başladı.. Bilhassa develerin tıka basa malla yüklü olması bu ağırlaşmaya sebep oluyordu..

88

Nihâyet develerden ikisi iyice yürüyemez hale gelerek kervanın gerisinde kaldılar.. **Efendimiz** ise kafilenin en önünde gidiyordu.. Kafilenin gerilerinden gelen Meysere bu iki devenin yürüyemez hâle geldiğini görünce telâşla **Efendimiz**'in yanına koştu..

Nasıl koşmasını ya! Bu iki devenin yürüyememesi demek, sırtlarındaki iki deve yükü malın olduğu gibi çöle atılması demekti.. Zîrâ öteki develere bu mal taksim edildiği takdirde, onların bu duruma düşmesi işten bile değildi.. Çünkü onlarda tıka basa doluydu.

-Ya Seyyidi, ya Seyyidi! Diye koşa koşa **Efendimiz**'in yanına geldi ve meseleyi anlattı..

Efendimiz bunun üzerine derhal geri döndü ve kafilenin en arkasında güç belâ adım atan iki devenin yanına geldi.. Devesinden indi, onları durdurttu ve bacıklarını tutarak okumaya başladı.. Muhtemelen **Rabbi**'sine dua ediyordu..

Meysere, Hatice'nin akrabası olan Huzeyme ve birkaç kişi merakla **Efendimiz**'in ne yaptığını seyreliyorlardı..

Efendimiz okumasını bitirdikten sonra hiç bir şey olmamış gibi gene devesine bindi ve kafilenin başına doğru ilerledi..

Az sonra hayret verici bir durum ortaya çıktı.. Yürüyemediklerinden şikâyet edilen o iki deve, sanki hiç bir şeyleri yokmuş gibi, hızlı hızlı yürümeye başlamışlardı..

Efendimiz'in kervanı nihayet çölü geçmiş, Şam topraklarına girmişti. O güzergâhı takiben her kervan gibi, gene Basra'da kervan mola verdi.

Efendimiz, bundan evvelki seyahatte olduğu gibi doğruca manastırın az ilerisindeki ağaçların altına gitti ve bundan evvel ki gelişinde olduğu gibi ağaçların altına uzandı..

Eski hatıraları gözünün önünde canlanmaya başlamıştı.. Zeytin ağacının gölgesinde bir an içinde kendi alemine çekiliverdi.. Bu sırada rahip Nasturâ'da ağacın altındaki **Efendimiz**'i seyretmektedir..

O sırada yanına gelen **Efendimiz**'in yardımcısı köle Meysere'ye sorar:

-Ey Meysere, şu ağacın altında uzanan zât kimdir ?

-O Mekke halkından birisidir.. Rahip Nasturâ hayretle bakar ve kendi kendine konuşur:

-Bu ağacın altına Allâh Rasûlü'nden başkası inmemiştir!
Sonra Meysere'ye sorar tekrar:

-O'nun gözlerinde bir kırmızılık var mıdır? Meysere cevap verir:

-Evet, **O**'nun gözleri hep kırmızıdır..

Bunun üzerine rahip Nasurâ dalgın bir halde konuşur:

-O, bir Nebîdir! Ve Nebilerin de sonucusudur.. Keşke ben,

O'nun risâletle vazifelendirildiği zamana ulaşabilseydim.

Meysere rahip Nasurâ'nın bu sözlerini iyice kafasına yerleştirmişti!

Kervan Basra'da çok kârlı bir iş yapmıştı.. Kervandaki mallar çok iyi fiyatlarla satılmış, üstelik, Mekke'de çabucak satılabilecek mallar dahi oldukça düşük fiyatlarla temin edilebilmişti...

Kervan Basra'dan yola çıkmış ve Lût gölünün yanına kadar gelmişti.. Meysere bir ara baktı, aynı bulut parçası , gene eskiden olduğu gibi **Efendimiz**'in üzerinde gölge yaparak ilerliyordu.. Bütün bu gördüklerinden ve işittiklerinden sonra, Hatice'nin **Efendimiz**'in hizmetine vermiş olduğu Meysere bütün kalbiyle **Efendimiz**'e bağlanmıştı..Yolda giderken sık sık dalıyor **Efendimiz**'i hayran hayran seyrediyordu..,

Kafile uzun yolları aşmış nihayet Vadii Fâtıma'ya gelmişti.. Meysere devesini sürerek **Efendimiz**'in yanına yaklaştı, rica etti:

-Ya Seyyidi, müsaade edersen önden gidip hanımefendiye geldiğimizi müjdeleyeyim, yaptıklarımızı anlatayım?

Efendimiz, Meysere'nin müjdelik almak istemesini sezmişti.. Müsaade etti..

-Peki, ya Meysere! Git de, müjdele bakalım..

Meysere devesini sürdü ve en süratli bir şekilde Hatice'nin evine geldi.. Hatice' de zaten o günlerde kervandan bir haber bekliyordu.. Meysere Mekke'ye vardı ve doğruca Hatice'nin huzuruna çıktı.. Hatice de merakla olup biteni sordu.. Meysere anlattı:

-Ya Seyyidem, buradan çıktığımızdan bu yana bütün işlerimiz öylesine rast gitti ki, size târif edemem.. Hele yolda akıl almaz şeyler oldu ki, nasıl anlatacağımı bilemem..

Ve yolda ölmek üzere olan develerin **Efendimiz** tarafından nasıl koşar hale getirildiğini; rahip Nasurâ'nın **Efendimiz** hakkında anlattıklarını; işlerinin nasıl rast gittiğini; yolda yemek yerken, yiyeceklerin nasıl fazla gelip daima arttığını; **Efendimiz**'in üstünde hep bir gölge olduğunu hayretler içinde anlatıp durdu..

Hatice bu olanları dinlerken hayretten hayrete düşüyordu.. Daha evvelde belirttiğimiz gibi seyahate gitmişti ama hiç bu kadar büyük hâdiseler olmamıştı.. Hatice'nin duyguları değişmeye başlamıştı.. **Efendimiz**'e karşı bambaşka bir hayranlık duyuyordu şimdi.. Meysere'yi iyi bir müjdelikle savdı.

91 Yanındaki kadınlarla birlikte evin üst katına çıkarak **Efendimiz**'in yolunu gözlemeye başladı.. Nihayet öğleye doğru kervan uzaklardan gözüktü...Yanıdaki kadınlardan biri gelmekte olan kervanı Hatice'ye göstermişti... Hep birden kervanın geldiği tarafa doğru yöneldiler..

Hatice birden bire irkildi ve kervanın başında gelen **Efendimiz**'i gösterdi.. **Efendimiz** üzerinde büyük bir gölge olduğu halde geliyordu.. Bir an daldı gitti, kendi alemine...

Ne demişti Meysere ? Rahip Nasurâ, Meysere'ye, **Muhammed**'in âhir zaman Nebîsi olduğunu söylememiş miydi? Ya kendisinin gördüğü rüya! Amcasının oğlu Varaka nasıl tâbir etmişti rüyasını? "**Sen âhir zaman Nebîsinin hanımı olacaksın.**" dememiş miydi?

Ve yanındakileri savarak kapıya indi, **Efendimiz**'i karşıladı, **O**'ndan icâbeten bilgiyi aldı.. Anlattıklarını dinledi.. Bu seyahat ticarî bakımdan çok verimli olmuştu.. Olmuştu ya, fakat esas olarak bu seyahatin en önemli terafı, seyahatin ticarî tarafı değil de **Efendimiz** ile Hatice'nin birbirlerini daha iyi tanınması idi...

Hatice ikinci kocasından da serbest kaldıktan sonra işleri iyice genişlemiş, Mekke'nin en sayılı tâciresi olmuştu.. Bunun yanı sıra güzelliği ve kültürü dillerde dolaşırdı.. Mekke'nin bir çok eşrafı kendisine evlenme teklif etmiş, fakat o hiç birisine yanaşmamıştı.. Hele gördüğü rüyadan sonra artık böyle mevzuları dahi açmaz olmuştu..

Efendimiz'e ait Meysere'den duydukları, kendisinin bildikleri, Hatice'nin gönlünde yepyeni duygular meydana getirmeye başlamıştı... Hatice, kısacası **Efendimiz**'i sevmeye, **O**'na karşı büyük bir yakınlık, hayranlık duymaya başlamıştı..

Hatice bir gün otururken aklına bu mesele geldi gene.. O sırada Nüfeyse adlı bir kadın kendisine misafirliğe gelmişti.. Dayanamadı ve oldukça samimi bulunduğu bu kadına meseleyi açtı.. Nüfeyse, zaten son günlerdeki değişikliklerinden Hatice'nin bir takım yeni duygular içinde olduğunu anlamıştı. Zeki bir kadındı...

92

-Sen hiç üzülme Hatice!

Diye Hatice'yi teselli etti.. Ve sözlerine devam etti:

-Ben gider **O**'nunla münâsîp bir şekilde konuşur, ağzını ararım... Ne düşündüğünü böylelikle anlarız...

Ve bu konuşmadan sonra Nüfeyse doğruca **Efendimiz**'i buldu.. Çeşitli günün meselelerinden söz edildikten sonra Nüfeyse sözü evlenme bahsine getirdi...

-Yaşın oldukça ilerledi... Senin bütün akranların evlenip çocuğa bile karıştı... Halbuki iyi bir aileye mensupsun; iyi ahlâkınla Mekke'de nam salmışsın! Kendine rahatlıkla bir eş bulabilirsin!

Efendimiz bu sözlere karşı biraz mahzun kaldı, düşündü ve durumunun evlenmek için uygun olmadığını belirtti..

Bu durum karşısında Nüfeyse şunu ileri sürdü:

-Fakat sen hem zengin, hem de güzel, üstelik iyi bir aileye mensup bir eş bulabilirsin kendine...

Efendimiz hayretle bunun kim olabileceğini sordu, Nüfeyse derhal ismi ileri sürdü:

- Hatice!

Efendimiz'in akli hiç yatmamıştı bu isme...

-O beni kabul etmez! Şehrin bütün zenginleri ona tâlip oldular, ama o hiç birine de razı olmadı..

Nüfeyse **Efendimiz**'in itirazlarını karşıladı:

-Şayet bu teklif hoşuna gidiyorsa, sen kabul et; gerisine karışma... ben kendisiyle konuşurum...

93

Efendimiz, bu teklifin kuru kuruya Nüfeyse tarafından ileri sürülmediğini anlayıvermişti...

* * *

19

VE EVLENİŞ!

Daha sonraki günlerde **Efendimiz** meseleyi amcası Ebu Talib'e açtı... Ebu Talib durumu öğrenmek üzere Hatice'ye gitti ve teklife karşı ciddi olup olmadığını sordu... Hatice'de ciddi olduğunu açıkladı...

94

Kısa bir zaman sonra Hatice ile **Efendimiz**'in nikâh tarihleri belli olmuştu... Hatice'nin babası Ficar harplerinden birisinde ölmüştü. Bu yüzden, Hatice'nin evliliğine müsaade etme selâhiyeti amcası Amr İbn Esed'de idi... Bu evliliğe onun da izin vermesi gerekiyordu...

Nikâh günü **Efendimiz** diğer amcalarıyla birlikte Hatice'nin evine gelmişti...

İslâm'da ve evvelinde sadece bir çiftin evliliği için bir karar alınır, daha sonra da nikâh muamelesi yapılırdı. Bunun dışında ne nişan töreni diye bir tören, ne de nişan yüzüğü diye bir yüzük vardır. Bu nişan ve nişanda takılan yüzük meselesi Hıristiyan âdetidir.

Hıristiyanlıkta bu altın, ya da platin yüzükler kilisede papaz tarafından takılır.. Bugün bize de geçen bu âdetin katiyetle İslâm'la bir alâkası bulunmamaktadır.

Hatice ise bazı akrabalarını nikâha çağırmasına rağmen, amcası Amr Bin Esed'e nikâhtan bahsetmemişti.. Zira **Efendimiz**'in mâli durumunun çok iyi olmaması sebebiyle bu amcasının muhalefet edeceğinden korkuyordu.

Nikâh yemeğine Hazreti Hatice tarafından da bir çok kimse katılmıştı... Yemek yenildikten sonra âdet üzere ilk sözü **Efendimiz**'in amcası Ebu Talib alacaktı... Bu safhada bazı tarihçilerin yazdıkları, nikâha ait vakalar varsa da biz onların detayına girmemeyi tercih edeceğiz... Zira, bütün bunlar bazı tarihçilerin rivayetlerinden öteye geçememektedir...

Yemekte daha sonra Ebu Talib bir konuşma yapmış ve **Efendimiz**'i överek Hazreti Hatice'yi eş olarak kendisine istemiştir.. Ebu Talib'in konuşmasına, daha evvel Hazreti Hatice'nin rüyasını tevil eden Varaka Bin Nevfel cevap vermiş ve **Efendimiz**'in Mekke halkı tarafından her cephesiyle müsbet tanındığını belirterek, kendisinin Hazreti Hatice'ye lâîk olduğunu anlatmıştı...

Bundan sonra **Efendimiz**'in amcası Ebu Talib sözü aldı ve şöyle konuştu:

-Ya Varaka, şüphesiz ki sözlerin doğrudur... Bende senin gibi düşünüyorum. Ancak bu akdin tamamlanması için, Hatice'nin amcası Amr Bin Esed'in de sana iltihak etmesini dileriz... Bunun üzerine Amr Bin Esed ayağa kalktı ve şöyle konuştu:

-Ey Kureyş asilleri, siz şahit olunuz ki, Huveylid kızı Hatice'yi Abdullah oğlu **Muhammed**'e nikâhlıyorum! ..

Bundan sonra gerek Hazreti Hatice'nin gerekse de Ebu Talib'in evinde develer kesildi ve ahâliye bir ziyafet verildi..

Efendimiz evlendiği zaman 25, Hazreti Hatice ise 40 yaşında bulunuyordu. Böylece Hazreti Hatice'nin görmüş olduğu beşaret rüyası da yerini bulmuştu.. Bu, birlikte huzur içinde yaşanan yıllar 14-15'i buldu..

Efendimiz'in ilk çocuğu erkek olmuş ve adını Kasım koymuşlardı.. Bu çocuğun adından dolaydır ki de **Efendimiz'in** künyesi "**EBU KASIM**" idi..

İkinci çocuğu Zeyneb idi... **Efendimiz** otuz yaşında iken doğmuştu...

Üçüncü çocuğu Rukiyye idi ki, **Efendimiz** otuzüç yaşında iken dünyaya gelmişti...

Dördüncü çocuğu da Ümmü Külsüm idi.

Beşinci çocuğu da Hazreti **Fâtımatüz Zehra** idi.. **Efendimiz** kırk yaşında iken doğmuştu.

Nihayet Hazreti Hatice'den olan altıncı çocuğu da **Abdullah** oluyordu!

Efendimiz'in çocuklarından **Fâtımatüz Zehra** Hazretleri hariç hepsi de ufak yaşlarda iken dünyadan ayrılmışlardı... **Fâtımatüz Zehra** Hazretleri ise bilindiği gibi uzun ömürlü olmuş, ilerde göreceğimiz gibi Hazreti **Ali** ile evlenmiş ve Hazreti **Hasan** ile Hazreti **Hüseyin'in** dünyaya gelmesine vesile olmuştu...

Bilindiği gibi **Efendimiz'in** nesli mübâreki Hazreti **Hasan** ile Hazreti **Hüseyin'den** neşet etmiştir... Hazreti **Hasan** neslinden gelen **Efendimiz'in** torunlarına **ŞERİF**; Hazreti **Hüseyin'in** neslinden gelen torunlarına ise **SEYYİD** denilmektedir...

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

HZ.ÂLİ'NİN, YANINA GELMESİ

Efendimiz evleneli beş yıl kadar olmuştu ki, bu arada oğlu Kasım vefat etmiş ve bu yüzden çok üzülmüştü... Aynı sene Amcası Ebu Talib'in oğlu oldu ve ona **ÂLİ** adını koydular.... **Efendimiz**'in evini de neşeye kavuşturmuştu.. Bu arada Mekke'yi muazzam bir kıtlık sardı.. Herşey ateş pahası idi... Ebu Talib kalabalık ailesini geçindirmekte büyük sıkıntı çekiyordu... Bu günlerden birisinde **Efendimiz** amcası Abbas'a gitti ve şunu teklif etti:

98

-Amcam Ebu Talib, çok kalabalık olan ailesini geçindirmek için büyük sıkıntı çekiyor... Bu sebeple çocuklarından ikisini bizim paylaşmamız ve böylelikle onun yükünü hafifletmemiz yerinde olur zannederim..

Hazreti Abbas da bu teklifi kabul etti ve beraberce Ebu Talib'in yanına gittiler... Ebu Talib onların teklifini dinledi ve çok sevdiği oğlu Akil'i yanına alıkoymak için Âli ile Cafer'i onlara verdi... **Efendimiz** yanına Hazreti **Ali**'yi aldı; Hazreti Abbas da Cafer'i... Beş yaşındaki Ebu Talib'in oğlu **Ali** böylelikle **Efendimiz**'in yanına gelmiş oldu...

Hazreti Hatice, **Efendimiz** ile evlendikten sonra, yeğeni olan Hakim'den kendisi için Şam'dan bir köle satın alıp getirmesini

istemişti... O da arap panayırlarından Zeyd Bin Harise adında bir çocuğu 400 dirheme satın alarak Hazreti Hatice'ye getirmişti... Zeyd; Kelp kabilesindendi... 8 yaşında bir çocuktur.. Bir gün annesiyle akrabalarına ziyarete giderken bir baskına uğramış ve esir edilerek pazara satılmaya götürülmüştü... İşte o sırada satın alınmış ve Mekke'ye getirilmişti...

Hazreti Hatice Zeyd'i erkek çocuğu çok seven **Efendimiz'e** hediye etti... **Efendimiz** dahi, Zeyd kendisine hediye edilince derhal onu azad etmiş ve evlâd gibi yanında bulundurmaya başlamıştı...

21

ZEYD'İN, OĞULLUĞU

Bu arada Zeyd'in babası Harise ise oğlu Zeyd'i dört bir yanda arıyordu... Nihayet Mekke'ye uğradığında oğlunun burada olduğunu öğrendi... Derhal Haremi Şerif'e geldi ve şöyle konuştu:

100

-Ey Abdullah oğlu... Ey Kureyşin efendisi... Siz Beytullah'ın hadimi, misafirlerin doyurucusunuz... Biz, oğlumuzun sizin yanınızda bulunduğunu öğrenmiş olduğumuz katınıza vardık...

Efendimiz sordu:

- Oğlunuz kimdir?.
- Zeyd Bin Harise... Ben de Harise'yim...
- Bundan başka bir arzunuz var mıdır?
- Hayır, bundan başka bir arzumuz yok...

Bunun üzerine **Efendimiz** şu cevabı verdi:

-Peki çağırın Zeyd'i buraya, dilediğini yapmakta serbesttir... Kimi seçerse onunla kalsın... Bu konuşmadan sonra Zeyd çağırıldı... Ve ona soruldu...

- Ya Zeyd, tanırmısın bu kişileri?
- Evet, birisi babam, diğeri de amcamdır... Bunun üzerine

Efendimiz Zeyd'e şöyle hitâb etti:

- **Ya Zeyd sen bizim yanımızda mı kalmayı tercih edersin, yoksa babanın yanına mı dönmeyi istersin...**Zeyd bu soru karşısında bir an duraladı ve derhal cevap verdi:

- **Hiç kimseyi sana tercih edemem.. Sen bana herkesten yakınsın...**

Bu cevap Zeyd'in amca ve babasını büyük bir şok içinde bırakmıştı! Zira özbe öz çocuklarının böyle bir cevap verebileceğini asla hatırlarına bile getirmiyorlardı...

- Yazıklar olsun sana Zeyd! Demek sen köleliği hürriyete, sana en yakın olanlara tercih ediyorsun ha ?

101

- Hayır, ben köleliği değil, yakınlığı tercih ediyorum.. Zîrâ bu zat bana öyle yakınlık, öyle şefkat gösterdi ki ben onu kendi evimde bile görmedim! Bu cevap karşısında Zeyd'in babası ve amcası iyice kızdı ve arkalarını dönerek oradan uzaklaştılar..

Efendimiz de Zeyd'i alarak Kureyş'lilerin oturmakta olduğu Hicr'e gitti.. Ve âdet olduğu üzere Zeyd'i oğul edindiğini şöyle açıkladı..

-Ey hazirun! Şahid olunuz ki, bundan sonra Zeyd benim oğlumdur! O, bana vâristir; bende ona vârisim!

* * *

YAŞ OTUZBEŞ... KÂBE'NİN RESTORASYONU

102

Efendimiz otuzbeş yaşına geldiği zaman, ortaya çıkan büyük bir hâdise, **O'nun** ismini Kureyş içinde çok daha yüceltmmişti..

Milâdi 605 senesinde Kâbe'nin tamiri çok önemli bir mesele hâlini almıştı.. Kâbe seneler senesi harap olmuş durumdaydı.. Yağan yağmurların meydana getirdiği seller, Kâbe'nin temellerinde geniş çatlaklar meydana getirmişti.. Hazreti **İbrahim** tarafından inşa edilen Kâbe bir adam boyunda idi ve dört duvardan ibaretti.. Üstünde bir çatı da bulunmuyordu..

Bazı hırsızların girerek Kâbe içindeki kıymetli eşyaların çalınmasından korkan Kureyş halkı, kaç defa onu tamir etmek istemişlerse de, el sürülemeyeceği endişesi ile bundan vazgeçmişlerdi.

Mübârek haneye girildiği zaman, kapıya bitişik olan yerde, sağ tarafta bir kuyu vardı...Kâbe'ye hediye edilen şeyler bu kuyunun altında muhafaza edilirdi.. Rivayete göre çok eskiden, Cürhüm'lülerden birisi şeytanın düzenine kanarak o kuyuya kavuşmak hevesiyle, bir fırsatını bulup gece vakti bir yılan gibi kuyuya süzölmüştü..

Fakat delikanlı bu hareketiyle kendine ettiğini farketmiyordu.. Kuyunun içindeki hazineyi kaçırayım derken, ansızın kuyu üzerine kaydı ve bu Cürhüm'lü delikanlı yapmak istediği kurnazlığa karşı canıyla cevap verdi...

Yine eski inanışlara göre bu hâdiselerden sonra, Kâbe'ye **Allâh** tarafından bir ejder, Kâbe muhafızı olarak gönderilmişti.. Beyaz bedenli, başı ve kuyruğu siyah olan, kocaman bir kafası bulunan bu yılan, Kâbe'ye kim el uzatsa, derhal dışarı doğru uzanır ağzını açarak korkunç tıslamalarda bulunurdu..

Bu yılan güneşli günlerde Kâbe'nin duvarına çıkar, ve rengi uzaktan ateş gibi parlardı.. Kazara birisi o tarafa yanaşırsa, kocaman ağzını açarak acaip sesler çıkarır, zehirli dişlerini gösterirdi.. İşte bu yüzden de yıllar boyu Kâbe'ye ne hırsızlık, ne de tamir maksadıyla kimse yaklaşamazdı..

Kâbe sellerle iyiden iyiye harap olmuştu.. Bazen sel suları Kâbe'nin içine kadar girer ve içerisini çakıl taşları ve balçıkla doldururdu. Bu sırada bir kadının ateş yakarken sıçlattığı kıvılcım, Kâbe'nin örtüsünün yanmasına ve bu arada kapılarının da fena halde yanarak harap olmasına yol açmıştı.

Tam bu sıralarda da şiddetli bir fırtına, Rum mühendislerinden Bakom'a ait bir gemiyi Cidde sahillerine atmış ve kıyıda parçalamıştı.. Bu geminin hamulesi yumuşak beyaz taş, tahta direk ve demirden ibaretti.. Rum imparatoru bunları, Fars'lıların yakmış oldukları bir kilisenin tamiri için yollamaktaydı.. Mısır'dan yüklenmiş Habeş'e gidiyordu..

Mekke'liler geminin Cidde'de parçalandığını haber alınca, Velid bin Mugyire'yi Kureyş'ten bazı kimselerle birlikte Cidde'ye yolladılar.. Bu heyet Rum mimar Bakom'dan gemi hamulesini aldılar. Ve kendisini dahi Mekke'ye getirerek Kâbe'nin yapımı için yardımcı olmasını istediler..

Bundan sonra Mekke halkı hep birlikte Kâbe'nin yeniden

inşaaası için taş ve gerekli maddeleri toplamaya koyuldular.. Nihayet bütün gerekli olan malzemenin toplanması bitmiş ve Kâbe'nin çatlak duvarlarının yıkımına sıra gelmişti. Ancak içerdeki kuyuya yerleşmiş olan parlak yılan dokunmaya kimse cesaret edemiyordu.. Bu yılan nasıl def edilecekti ?

Bir tesadüf(!) bu mesele de halloluverdi! Yılan bu günlerden birinde duvarın üzerinde güneşlenirken birden bire peydah olan bir büyük kuş onu yakalayıp götürüvermişti..

Bu hâdise de Kureyş'lilerce çok mesut bir şey olarak kutlandı..

Mahzum oğullarından Ebu Vehb harekete geçti ve

-Ey duvarlar, sizin miadınız dolmuş, yenilerinin yapılma vakti gelmiştir; diyerek ilk kazmayı vurdu ve taşlardan birisini yerinden attı.. Ancak bu atılan taş, havada dönmüş ve tekrar eski yerine düşmüştü!

Herkes bu hadise karşısında şaşakaldı!

Bunun üzerine Velid bin Muğyre ileri çıktı ve:

- Ey Kureyş'liler, içinizde temiz olmayanlar, kazançları meşrû olmayanlar bu inşaata yaklaşmasınlar .

Sonra ellerini semâya kaldırıp dua etti:

-Ey Rabbimiz, bu binayı rızan için tamir etmek istiyoruz.. Lütfen bize yardım et...

Ve bundan sonra Kâbe'nin iki köşesi arasındaki taşları indirmeye başladı.. Kureyş halkı ise yanaşmadılar.. Velid bir kaç taş daha indirdikten sonra bıraktı ve hepsi de dağıldılar.. Kureyş halkı o gece Velid'e intizar etti..

Acaba bir şey olacak, çarpılacak mıydı ?.

Ertesi sabah Velid sapasağlam kalktı ve Kâbe'nin diğer taşlarını sökmeye başladı.. Bunu gören diğer Kureyş'liler de onunla birlikte yıkıma başladılar.. Ve bu yıkım devam etti temele dek...

Temele geldikleri zaman diş şeklinde birbirlerine girmiş büyük zümrüt taşlar görüldü.. Yıkımda çalışan Kureyş'liler buna şaştılar.. İçlerinden birisi elindeki küsküyü bu iki yeşil taşın ortasına sokup, onları sökmek için zorladı... Sallanmaya başlayıverdi bu hareketle birlikte bütün Mekke!

O Kureyş'linin zorlaması zelzeleye yol açmıştı.. Bunun üzerine derhal yıkım, kazma işlerine son verildi ve inşaatın bu taşlar üzerinden başlamasına karar verildi..

İbni İşhak'ın kendisine bir Kureyş'li tarafından rivayet edildiğini açıklayarak bildirdiğine göre:

Kâbe'nin yıkılan doğu kösesinde Hacer-ül Esved'in altında SÜRYANCA yazılı bir taş buldular.. Yahudi âlimlerinden biri gelip bu yazıyı okuyuncaya kadar da kimse manasını anlayamadı... Yahudi âliminin okuyup tercüme ettiğine göre yazıda şöyle denilmektedir:

"Ben, Bekke'nin (Mekke) sahibi olan Allâh'ım! O'nu, gökleri ve yeri yarattığım, güneşe ve aya şekil verdiğim ve onları yedi felekle berkettiğim gün yarattım! Mekke'nin iki dağı (Halebi'ye göre karşılıklı olan Ebu Kubey's ile Kuaykıan dağları) ortadan kalkmadıkça, bunlar zeval bulmazlar... Mekke'nin suyu ve sütü Mekke'liler için mübârek kılınmıştır!"

Bir yazı da Makamı İbrahim'de buldular.. Onda da:

"Mekke şehri ki: onda Allâh'ın beyti haramı bulunmaktadır; oraya üç yoldan rızık gelir.. O'nun halkından ilkinde bile dokunmak helâl değildir"

Sözleri yazılı idi..

İlk muhaddislerden Ma'mer bin Raşid'in El Cami'inde İmamı Zühri'den nakline göre:

Mekke'de bulunan taşın bir yüzünde, İbni İşhak'ın rivayet ettiği ilk yazı vardı... Taşın ikinci yüzünde ise şu yazılı idi:

"Ben, Bekke'nin sahibi Allâh'ım! Rahmi yarattım! O benim ismimden ayrılmıştır.. Kim onu birleştirirse, ben de onu birleştiririm. Kim onu koparırsa ben de onu koparırım!"

Taşın üçüncü yüzünde de şöyle deniliyordu:

" Ben, Bekke sahibi olan Allâh'ım! Hayrı ve şerri yarattım! İki eli hayırda olan kimseye ne mutlu! İki eli şerde olan kimseye ne yazık!"

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

HACER'ÜL ESVED

Nihâyet Kâbe'nin duvarı örüle örüle Hacer-ül Esved'in bulunduğu seviyeye gelindi... Burada çok büyük bir meseleyle karşılaşıldı. Zîrâ her kabile Hacer-ül Esved'i kendisinin yerine koymak hakkına sahip olduğunu idda ediyordu.. Konuşmalar yavaş yavaş tartışmaya dökülmüş ve tartışma da yavaş yavaş itişip kakışmaya çevrilmeye başlanmıştı..

108

Abdülkadir oğulları ile Adıyy oğulları sözü öylesine ileri götürdüler ki, bu uğurda başlarını ortaya koyduklarını söylemişler ve ellerini kılıçlarına atmışlardı.. Ve bu iddialarını ispat içinde câhiliyet devri adeti olarak kocaman bir deve kesip, kanını yaladılar ve devenin biriken kanını getirerek aralarına döktüler....

Bu; anlaşmazlık yüzünden îcabı halinde, aralarında böylesine kan akıtılacağına işaretledi.. Bu yüzden de "kan yalayıcılar" lâkabıyla kitaplara geçtiler.. Aradan böylelikle beş gün geçti..Fakat mesele bir türlü hallolamıyordu... Kâbe uluları düşünmeye başladılar, meseleye bir hâl yolu bulmak için.. Bütün mesele hiç bir kabilenin gurur ve şerefine dokunmadan Hacer-ül Esved'i yerine koymaktı.

Nihâyet bu uluların toplantılarından birisi sırasında iyice

yaşlılardan birisi ortaya şu teklifi attı.:

-Ey Kureyş uluları.. Aramızda bir saat tâyin edelim ... Bu saatte her kim Harem-i Şerif'e girerse, onu hakem seçelim.. Bu davayı onun seçimine bırakalım.. O nasıl ileri sürerse onu tatbik edelim..

Kureyş uluları bu teklifi kabul ettiler ve aralarında belirli bir saat tespit ettiler.. Ertesi günü sabahın çok erken saati idi.. O sırada Harem-i Şerif'e ilk gelecek olan şahıs, bir gün evvelki anlaşmada olduğu üzere onlara hakemlik edecekti.

Kureyş'in uluları belirtilen saatte tespit edilenin yerde toplanmışlar, içeri girecek olan şahıs beklenmeye başlamışlardı... Acaba ilk olarak Harem-i Şerif'e kim girecekti?Birden bütün gözler Babüs Selâm'a çevrildi!

Sabahın bu erken saatinde içeri giren, bütün Mekke'lilerin sevdikleri ve güvendikleri bir şahıstı.. **MUHAMMED'ÜL EMİN** idi sabahın bu erken saatinde Harem-i Şerif'e giren.. Bu gelen şahıs hakkında hepsi de çok memnun olmuşlardı..

-İşte tam bîtaraf bir kimse. diyerek **Efendimiz**'in yanına koştular ve:

-Ya **Muhammedül Emin**, eğer rıza gösterirsen, bir hakem olarak seçilmiş bulunuyorsun. Her ne hükme varırsan, bu hepimiz tarafından olduğu gibi kabul edilecektir..

Efendimiz Kureyş ulularınının bu ümidini hiç de boşa çıkarmadı... Şimdi herkesin kafasındaki sual, dört kabilenin de ayrı ayrı nasıl memnun edilerek Hacer-ül Esved'in yerine konulacağı idi..

Efendimiz bu meselenin hal yolunu bir anda buldu ve onlara şöyle seslenerek açıkladı.

-Ey Kureyş'in uluları.. **Bana büyükçe, bir dört köşe örtü getiriniz!** Yaygı derhal getirildi..

Efendimiz mübârek elleriyle Hacer-ül Esved'i yerinden alıp bu yaygın üzerine koydu ve ondan sonra da onlara döndü:

-Ya Abdimenaf oğulları:

-Ya Abdüd dar oğulları:

-Ya Mahzun oğulları

-Ya Adıyy oğulları; aranızdan en şerefli birer kişiyi temsilci seçiniz ve onlar kabileniz adına bu örtünün birer ucundan tutarak Kâbe'deki yerine götürsün!

Bu çözüm yolu kimsenin aklına gelmemişti.. Büyük kavgalara yol açabilecek o muazzam mesele böylelikle gayet kolay, kimsenin de aklına gelmedik bir şekilde hallolmuştu... Hacer-ül Esved bu dörtlü tarafından taşınarak Kâbe'deki yerine kadar getirildi ve o seviyeye kadar yükseltildi..

110

İşte o zaman **Efendimiz** mübârek elleri ile örtünün içindeki Hacer-ül Esved'i alarak Kâbe'nin kapısının karşısından bakılınca sol tarafına rastlayan, takriben bir insan boyu yüksekliğindeki yerine yerleştirdi...

Böylece, Kureş'te belki de bir harbe yol açabilecek hâdiseler **Efendimiz**'in buluşuyla hallomuş, **O**'nun şerefini bir misli daha arttırmıştı...

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

EBU BEKR

Mekke'de çok sevilen zâtlardan birisi de Teym oğullarından Ubu Bekir idi.. Cömert , güzel ahlâklı, bol bol ziyafet veren bir kimse olduğundan bütün Mekke halkı kendisini severdi.. Çoğunlukla Haremi Şerife gelir ve burada kendisine ayrılan dairede oturarak gelen misafirlerini karşılardı..

112

Ebu Bekir, **Efendimiz**'den iki yaş ufaktı.. Ayrıca Ebu Bekir ile **Efendimiz**'in yedinci batında dedeleri Ka'b oğlu Müre olarak birleşmekte idi.. İki yakın **DOST**'tular.. Bir çok zananları bir arada geçirdi... Bir defasında putların ve Kâbe'nin yanından geçerken Haremi Şerif'teki inanç mevzuu açılmıştı...

Efendimiz'e şöyle sordu:

- Ey Emin kardeşim; niye sen de diğer Kureyş'liler gibi putlara secde etmez, bu tasvirlere hürmet etmezsin ?

Efendimiz cevap verdi:

-Ya Ebu Bekir, şu insanların ağaçtan, taştan yaptıkları putlara sonrada tapınmalarını bir türlü aklım almıyor... Bunların ne bir zararı olabilir, ne de faydaları dokunabilir.. Elbetteki bizleri halk eden, rızığımızı veren bir Allâh olmalıdır!

Ebu Bekir'de zaten aynı düşünceleri paylaşıyordu..

Efendimiz'e söyle cevap verdi:

-Benim de aklımdan aynı şeyler geçiyor! Fakat bilemiyorum ki, bizim aradığımız, bizi tatmin edecek o din nasıldır? Ancak mutlaka onun bir yolu olması lâzım..

Efendimiz bu mevzu açıldığı zaman düşünüyordu derin derin.. Ebu Bekir devam etti konuşmasına..

- İşte bu yüzden de ben dahi, senin gibi düşünüyorum, bu sebeple de şu putlara secde edemiyorum.. Düşünüyorum ki, bizi halk eden Allâh'ın elbette sevdiği bir dini olmalı.. Ancak bize bu mübârek yolu gösterecek olan elçisi var mı dünyada?

Ve bu çeşit meseleler sık sık aralarında konuşuluyordu..

113

O zamanlarda Mekke çevresinde çeşitli mahallerde, senenin belirli aylarında panayırlar kurulurdu.. Bu panayırların en meşhurlarından birisi de Ukaz panayırı idi.. **Efendimiz**'le Ebu Bekir bu panayıra giderlerdi.

* * *

UKAZ PANAYIRI

İşte risâlet vazifesinin verilmesinden bir iki yıl evvelindeyiz şimdi.. **Efendimiz**, yanında Ebu Bekir olduğu halde panayırdan dolaşıyorlar.. Az ileride, yaşlı, beyaz sakallı birisi, devesini çöktürmüş ve bir kürsü gibi devenin hörgücünü kullanarak halka vaaz ediyor..

114

Efendimiz, yanında yürüyen Ebu Bekir'e sordu:

- Kim bu kişi ?

-İyad Kabilesinin ulusu..Çöller vaizi diye tanınır.. Saide oğlu Kuss... Hâkim ve şairlerdendir..

Bu konuşmalarla birlikte vaizin etrafını çevirmiş bulunan halkın yanına doğru yürüyorlardı..

Saide oğlu Kuss şöyle konuşuyordu:

"Ey Ademoğulları.. sözlerime kulak veriniz ve onları anlamaya çalışınız!

Her yaşayan ölür ve bu dünyadan geçer gider.. Olması lâzım gelen şeyler olur.. Çocuklar doğar, büyür ve ana babalarının yerini tutar.. Ölümler, birleşmeler, ayrılmalar olur; her şey mahvolup gider.. Olayların ardı arası kesilmez, hepsi de birbiri ardı sürüp gider..

Ne görüyorsunuz? İnsanlardan gelen kalmıyor; giden de gelmiyor! Acaba neden gidip de geri dönmezler? Gittikleri yerden çok mu hoşlanıyorlar? Yoksa yattıkları yerden kalkmak mı istemiyorlar? Yoksa, orada bırakıldıkları halde kalıyorlar da, onların geri gelmelerine müsaade mi edilmiyor?

Yemin ederim ki Allâh katında mâkul bir din vardır ki, bu şimdi üzere bulunduğumuzdan çok daha sevgilidir.. Allâh'ın bir elçisi vardır ki, bunun gelmesi artık çok yaklaşmıştır.. Gölgesi bugün başımızın üzerinde dolaşmaktadır bu Allâh elçisinin. O'nu görüp iman edeceklere ne mutlu.. Yazık o bahtsız kimselere ki, O'na isyan ederler.. Gaflet içinde ömür tüketirler..

115

Ey İyad oğulları! Nerede bugün dedeleriniz ? Nerede o bir zamanlar yapılmış kocaman yapılar? Nerede onları yükseltenler ? Nerede dünya varlığına kanıpta " Ben sizin ilâhınızım" diyen Firavun ve Nemrud? Onlar sizden çok daha kuvvetli değil miydiler ?Zaman, onların ve diğerlerinin hepsini değirmende öğüttü, toprak etti.. Ne kemikleri kaldı, ne de yerleri yurtları.. Şimdi onların yurtlarında köpekler şenlik yapıyor!

Ey Ademoğulları! Sakın geçmiştekiler gibi gaflet uykusuna dalmayın! Hepimiz geldik göçeceğiz! Ardımızda kalacak olan hepimizi halk eden Allâh'tır.. Ancak nedir O'nun yolu? Onu da gösterecektir.. Yakında gelecek olan elçisi elbette ki o büyük dini bize gösterecektir!

Ey ölüye ağlayan kimse! Onlar mezarlarında yatıyorlar! Belki de çürümüş kefenleriyle.. Bırak onları kendi hallerine.. Zîrâ onlar belli bir güne kadar öylece kalacaklar, sizin onları uzatmış olduğunuz yerlerde... Bir çağırıcı uyandıracaktır! Hepsini de uyanıp, bu davete icâbet edeceklerdir, isteyerek

yahut istemeyerek..."

... Ve Saide oğlu Kuss'un konuşması böylece devam ediyordu..

Saide oğlu Kuss devrinin birkaç HANÎF'inden biriydi... Onlar, tek bir tanrıya inanıyorlar, insanların bu dünyada başıboş yaşamadıklarını kabul ediyorlardı.. Ancak bu yaratıcıya nasıl şükürde bulunabilirdi? Onlar bunu da içlerinden geldiği gibi yaparak günlerini geçiriyor, **Allâh RASÛLÛ'nü** bekliyorlardı..

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

26

VAHYE DOĞRU

Ve biz de artık fazla vakit geçirmeden o mübârek güne uzanalım ve Risâletin tevdil günlerine gelelim... **Efendimiz** otuzdokuz yaşına geldiği zaman durumunda eskiye kıyasla muazzam bir gelişme başladı... Zaten zamanının çoğunu Hira (Nur) dağındaki mağarasında geçiren **Efendimiz**, çeşitli sesler duymaya başlamıştı ki, bazı nurları görür bir hâle gelmişti!

118

Bu hal öylesine ileri gitmeye başlamıştı ki, artık yolda yürürken ağaçlar, kayalar kendini ismi ile çağırıyor; kendisine selâm veriyorlardı... **Efendimiz'** Mekke'den üç mil (beş- altı kilometre) uzaktaki Hira dağındaki mağarasında istediği gibi, dilediği zaman ibadet ettikten sonra şehre dönüyor ve Kâbe'yi 7 defa tavaf ediyordu....

Nihayet bu idrâk edilemez hal gelişti ve **Efendimiz** 40 yaşına altı ay kadar bir zaman kala, gün gibi âşikâr rüyalar görmeye başladı.. Gece gördüğü rüyalar, ertesi gün aynen çıkıyordu.. Gece rüyasında, kimi, nerede, ne iş yaparken görmüşse, ertesi gün de, aynı şahsı aynı işi yaparken görüyordu..

Bu durum da altı ay kadar sürdü.. Milâdi tarih ile 611 yılının Şubat ayına rastlayan Ramazan ayı idi. Ve muhtemelen de Kadir gecesi idi ki o gece, **Efendimiz** gene Hira dağında

ibadetle meşguldü..

Gelin şimdi bundan sonrasını Sahihi Buhari'den, Hazreti Ayşe'nin ağzından dinleyelim:

"Rasûlullah sallAllâhu aleyhi ve sellem'in ilk vahiy başlangıcı, uykuda sahih rüya görmek olmuştur.. Hiç bir rüya görmezdi ki, sabah aydınlığı gibi vazih ve âşikâr zuhur etmesin..

Ondan sonra kalbine yalnızlık muhabbeti ilka olundu.. Artık Hira'daki mağara içinde halvet güzelliğini yaşayıp; orada belli bir sureyi ibadetle geçirip, zamanını böylece değerlendirirdi...

Sonra tekrar eşinin yanına döner, kısa bir süre onunla ilgilenir ve tekrar yiyecek alıp dağa geri dönerdi...

Nihayet Rasûlullah sallAllâhü aleyhi ve sellem'e bir gün Hira'daki mağarada bulunduğu sırada emr-i Hak (yani vahiy) geldi.. Şöyle ki, bir melek O'na gelip:

- Oku! dedi, O da

- Ben okuyamam! cevabını verdi..

Zâtı Akdes Risâlet Penahı buyurdu ki:

O zaman melek beni alıp takdim kesilinceye kadar sıkıştırdı. Sonra beni bırakıp yine

- Oku! dedi.

Ben de

- Okuyamam! dedim..

Nihayet beni alıp üçüncü defa sıkıştırdı sonra beni bırakıp:

-MAHLUKATI YARATAN RABBİNİN İSMİYLE OKU!.. O İNSANI ALAKTAN (pıhtılaşmış kandan, genlerden) HALKETTİ.. OKU, RABBİN EKREM'DİR Kİ O KALEMLE ÖĞRETTİ...

dedi...

Bunun üzerine Rasûlullah sallAllâhu aleyhi ve sellem,

kendisine vahyolunan bu âyeti kerimleri bi-telâkki (korkudan) yüreği titreyerek döndü..

Hatice bin Huveylid'in yanına girerek:

- Beni sarıp örtünüz, beni sarıp örtünüz! buyurdu..

Heyecanı geçinceye kadar vücûdi mübârekeni sarıp örttüler.. Ondan sonra Hazreti sallAllâhu aleyhi vessellem vukû bulan hâli Hatice'ye naklederek:

- Kendimden korktum!.. dedi.

Hatice RadyAllâhu anha da cevap verdi:

- Öyle deme! Allâh'a kalem ederim ki, Allâh hiç bir vakit seni utandırmaz.. Çünkü sen akrabana bakarsın, işini görmekten âciz olanların ağırlığını yüklenirsin; fakire verir, kimsenin kazandırmayacağını kazandırırısın... Misafiri ağırlar; hak yolunda zuhur eden havadis ve mühimmat da (halka) yardım edersin!

Bundan sonra Hatice r.a, Hazreti Rasûl-i Ekrem'i birlikte alıp amcaoğlu Varaka bin Nevfel bin Esed bin Abdül Uzza'ya götürdü.. Bu zât, zamanı câhiliyette Nasrani dinine dahil olmuş bir kimse olup İbranice yazı bilir ve İncil'den meşiyeti ilâhiye taallük ettiği mikdarta öteberi yazardı..

Varaka gözleri âmâ tari olmuş bir piri fâni idi.. Hatice r.a. amcaoğlu Varaka'ya :

- Amcaoğlu, dinle bak, kardeşinin oğlu ne söylüyor! dedi..
Varaka:

- Ne var kardeşim oğlu ? Diye sorunca, Rasûlullah S.a.v gördüğü şeyleri kendisine ihbar etti. Bunun üzerine Varaka dedi ki:

- Bu gördüğün, Allâhû Tealâ'nın Musa'ya S.a.v tenzil ettiği Nâmûs'dur. Ah keşke senin davet günlerinde genç olsaydım. Kavmin seni çıkardıkları zaman keşke ber-hayat olsam!

Bunun üzerine Rasûlullah S.a.v :

- Onlar beni çıkaracaklar da mı? diye sordu.. O da:

- Evet, zîrâ senin gibi bir şey getirmiş bir kimse yoktur ki, düşmanlığa uğramasın.. Şâyet senin davet günlerine yetişirsem, sana son derece yardım ederim..

Ondan çok geçmedi Varaka da vefat etti.. (Ve bundan sonra da) Fetreti Vahiy vukû buldu.."

Efendimiz'in Hazreti Hatice ile birlikte Varaka'dan döndükten sonra da bir zaman korkusu geçmemişti..

Bu devrede Efendimiz kırk, Hz.Hatice ise 55 yaşındaydı...Bir gün evde oturuyordu ki, birden bire odada, daha önce de görmüş olduğu Cebrail (yahut Cibril, aynı isimlerdir) ile karşılaştı.. Derhal Hazreti Hatice'ye seslendi.

- Ya Hatice, bak o melek gene geldi işte!

Bunun üzerine Hazreti Hatice yanındaki bir sedire oturdu. ve

- Mâdem ki öyle, gel sağ yanıma otur! dedi. **Efendimiz**'de Hazreti Hatice'nin dediklerini yaparak onun sağ yanına oturdu.. Bundan sonra Hazreti Hatice sordu:

- Şimdi hâlâ o meleği görüyor musun?

- Evet , görüyorum ya Hatice!

Hazreti Hatice bundan sonra **Efendimiz**'i sol yanına oturttu ve gene aynı suali sordu:

- Şimdi hâlâ o meleği görüyor musun?

- Evet, görüyorum ya Hatice!

Bunun üzerine Hazreti Hatice **Efendimiz**'i kucağına oturttu.. Ve tekrar sordu:

-Gene görebiliyor musun ?

-Evet!

Bunun üzerine Hazreti Hatice başını, kollarını açtı ve eteğini kaldırdı ve bu hususi hâl üzere tekrar sordu:

-Ya, şimdi hâlâ görüyor musun?

-Hayır, şimdi kayboldu!

-Onun bir melek olduğuna kanaat getirdim! Zîrâ o şeytan olsaydı, mahrem bir halde olmamıza rağmen yanımızdan kaçmazdı...

Hazreti Hatice'ye muhtemelen bu deneyi amcaoğlu Varaka öğretmişti, tamamıyla tatmin olabilmeleri için...

Cibril Aleyhisselâm ilk vahyi getirmesinden bir zaman geçti ki, hiç bir vahy nâzil olmadı.. Bu "fetret" kelimesiyle ifade olunan devir bir deyişe göre 15 gün, ve diğer deyişlere göre de bir ay, üç ay, bir sene, yahut ta üç sene sürdü..

122

Efendimiz bu hâlin kesilmesinden dolayı büyük üzüntü duydu.. Bu yüzden bir kaç kere yüksek dağ tepelerinden kendini aşağıya atmak istemişse de, birden bire görünen İsrail Aleyhisselâm **O**'na mâni oldu..Nihayet bir gün.. Gene bundan sonrasını **Efendimiz**'in ağzından dinleyelim:

Ben (bir gün) yürürken, birden bire gökyüzü tarafından bir ses işittim.. Başımı kaldırdım, birde baktım ki, Hira'da bana gelen melek (yâni Cibril Aleyhisselâm) semâ ile arz arasında bir kürsü üzerinde oturmuş! Çok ziyade korktum.. (Evime) dönüp :

- Beni örtün, beni örtün demeye başladım.. Bunun üzerine Allâhû Teâlâ:

EY ÖRTÜYE BÜRÜNEN, KALK VE İNZÂR ET!

RABBİNİN AZÂMET VE KİBRİYASINDAN BAHSET..

ELBİSENİ TEMİZ TUT!

İBADETİNE DEVAM ET; NECÂSETİNİ TERKİNDE DÂİM OL...

âyetlerini inzal etti."

Efendimiz'e Kur'ân'ın nâzil olması, görüldüğü üzere vahiy olarakdır. Vahiy 8 ayrı şekilde izhar olmuştur. Şimdi kısaca **Efendimiz'e** ne şekilde vahiy geldiğini inceleyelim..

Birinci mertebe: Rüyâyı sâdika'dır. Yukarıda naklettiğimiz birinci hadisi şerifte görüldüğü gibi , Nübüvvetin ilk altı ayında **Efendimiz** gece bir rüya görmezdi ki, ertesi günü aynen çıkmasın... Hattâ bazen vahyin **Efendimiz'e** rüyada bile nâzil olduğu vâki bulunmaktaydı..

İkinci mertebe: Yakaza hâlinde, yâni gözleri kapalı uyanık bulunurken, Cibril görünmez, fakat vahiy olunması îcabeden âyetleri **Efendimiz'in** kalbine ilka ederdi... Nitekim;

" **Şüphesiz Ruhul Kuds Cibril Aleyhisselâm kalbime şu sözü nefis ve nefh etti:**

Hiç bir nefis, bütün rızkını tamam olarak almadıkça ölmez.. Öyle ise Allâh'dan sakınınız da rızkınızı güzel, meşrû, mürüvvete lâyük yollardan arayınız!"

Hadisi şerifi bu çeşit vahiy mertebesidir...

Üçüncü mertebe: Vahyin bu mertebesinde, Cibril Aleyhisselâm bir insan sûretinde gelir ve emirleri **Efendimiz'e** tebliğ ederdi.. Cibril Aleyhisselâm insan sûretinde girdiğinde umumiyetle sahabeden Dihye bin Halife el Kelbi'yi tercih eder ve onun sûret ve kıyafetinde gelirdi.. Bundan başka bazen bir arabi sûretinde de geldiği vâki olurdu..

Dördüncü mertebe: Bu mertebedeki vahyin inzâlini açıklamadan önce, **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın durumunu izah eden bir kaç hadisi nakledelim:

Allâhû Teâlâ semâda bir hüküm ve kazayı ilâhiyi tebliğ buyurmak istediği zaman, melekler bir kayaya çarpan demir zincir gibi gelen kavli celîfli Rabbül izzete karşı kemâli huşûlarından dolayı kanatlarını çırpıp, huşû içinde secdeye

kapanırlar..

İçlerinden korku zâil olunca; Rabbimiz ne buyurdu, diye birbirlerine sorarlar.. Ve birbirlerine, Rabbimiz Hakkı buyurdu, derler.. Ülüvvü kibriye sıfatıyla muttasıf olan O'dur, derler.."

Hadisi ile İbni Mes'ud Ra. den mervi olan:

"Allâhû Teâlâ bir emri sübhaniyi vahyetmek istediğinde, Allâh korkusundan dolayı semâyı bir titreme alır.. Ehli semâvat bunu duyunca, hemen bihut birde düşüp secdeye kapanırlar.. İlk kendine gelen Cibril Aleyhisselâm olur.. Ve vahyi ilâhiyi hâmil olarak gönderildiği yere gider.. İster semâda ister arzda tebliğ edeceği mahale varıncaya kadar, semadan semaya geçtikçe melekler; Rabbimiz ne buyurdu? diye sorarlar...O da: Hakkı buyurdu! der.. Ülüvvü Kibriya sahibi O'dur; cevabını verir.. Meleklerde onun cevabını tekrar ederler.."

124

Yukarıda ki hadislerde buyurulduğu üzere, meleklerin de telakki vahyetmesi bu mertebeye girer..

İşte bu vahiy hâlinde **Efendimiz** Aleyhisselâm en soğuk günler de dahi çok terler, üzerine bindiği deve dahi bu ağırlığa tahammül edemeyerek yere çökerdi.

Nitekim Arafat'ta **Efendimiz** Aleyhisselâm deveye binmiş bir halde iken, Sûre-i Maide'nin nüzûlü sırasında bu hal meydana gelmişti... Devenin bacakları az daha hurdahaş hâle geliyordu...

Gene böyle bir vahiy halinde iken, **Efendimiz**'in dizleri vahiy kâtiplerinden Zed bin Sabit'i Ensari Ra. hın dizi üzerinde iken, Zeyd öylesine bir ağırlık hissetmişti ki, az daha bacağının kırılacağını hissetmişti .. Bu durumu vahiy katibi olan Zeyd Ra. şöyle anlatırdı.:

"**Rasûlullah Aleyhisselâm'a gelen vahiy yazardım. Vahiy nâzil**

olduğu zaman Rasûlullah Aleyhisselâm'ı bir sıkıntı kaplar, inci taneleri gibi şiddetli bir ter dökerdi de ondan sonra açılırdı.. Kendileri bazen söylerler, ben de yazardım.. İşimi bitirinceye kadar zahmet çekerdim ki, ayağım kırılıyor zanneder ve artık bir daha yürüyemem derdim.. Sûre-i Maide nüzûl ettiğinde de sûrenin ağırlığından bir vahiy kâtibinin az kalsın bilekleri kırılacaktı.."

Ebü Hüreyre Ra. ise bu durumu şöyle naklederdi:

Vahy nâzil olduğunda, Rasûlullah tamamlanmasına kadar, hiç birimiz başımızı kaldırıp mübarek yüzüne bakamazdık... Vahiy nâzil olurken, en evvel vucûdu âlilerine bir titreme gelirdi.. Kendilerini gam ve hüzün istila eder, vechi mübarekleri kül gibi olur, gözlerini kaparlar ve horultuya benzer şiddetli şiddetli nefes alırlardı.."

125

Ayrıca böyle vahyolma sırasında dışardan da bir şeyler duyulur, hiss olunurdu.. Bunu da Hazreti Ömer r.a. şöyle anlatır:

"Vahy nâzil olduğunda Rasûlullah Aleyhisselâm'ın çevresinde kovan etrafındaki arıların uğultusuna benzer bir ses işitilirdi..."

Beşinci mertebe: Cibril Aleyhisselâm aslî sûret ve heyetiyle, her biri semâyı göstermeyecek kadar muazzam olan altıyüz kanadı ile görünüp **Allâh**'ın emirlerini vahyederdi.. Bu çeşit vahy iki defa meydana gelmişti.. Birincisi Risâletin başlangıcında vahye ara verilmesinin hemen akabinde olmuştu.. Bu vahyin sırasında Cibril'i aslî heyetiyle gören **Efendimiz** istiğrak haline geçmişti.

İkincisi ise Leyle-i Mirâc'ta meydana gelmişti. Sidretül Münteha'nın yanında meydana gelen bu görüntüde ise **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın bir şiddete mâruz kaldığına dair bir delil bulunmamaktadır..

Altıncı merteye: Bu vahiy çeşidi de mirâc'ta olmuştur. Beş vakit namazın farziyeti **Efendimiz** Aleyhisselâm'a **Allâhû Teâlâ** tarafından araya bir melek girmeksizin, direk olarak bildirilmiştir. Tıpkı Musa Aleyhisselâm'ın Tûr'da **Allâhû Teâlâ** ile konuşması gibi.. Bu vahiyde konuşma var, fakat görüş yoktu.

Yedinci merteye: En ağırı bu vahiy çeşitidir ki bunu ifade etmek çok zordur.. Ancak şu kadar söylenebilir: **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın mirâc'ta olduğu bir sırada hiç bir perde olmaksızın ve söz olmaksızın **Allâhû Teâlâ** ile görüşmesidir. Bunu, ölümü tatmamış hiç bir insan idrâk edemez, bu sebeple de bunun üzerinde fikir yürütmek boştur..

İnsanlar bunu ancak ölümden sonra mümin oldukları takdirde anlayabilirler.. Nitekim insanların bu görüşlerini anlatan hadisi şerifte şöyledir:

"İçinizden hiç bir kimse yoktur ki kıyâmet yevminde Rabbi ile arasında hiç bir tercüman; müşâhedeye mâni olacak hiç bir engel olmaksızın konuşmasın.."

Sekizinci merteye: Rabbin rüyada müşâhededesi ve vahyin bu sırada verilmesidir...

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

İLK ABDEST VE İLK NAMAZ

Efendimiz Aleyhisselâm abdest almasını ve namaz kılmasını ilk olarak Cibril Aleyhisselâm'dan öğrendi... Cibril Aleyhisselâm insan sûretinde **Efendimiz**'in yanına gelerek yerden su fıskırttı. Sonra da o sudan ne şekilde abdest alınacağını gösterdi ve **Efendimiz**'e aynı şekilde abdest aldirdi..

128

Bundan sonra Cibril namaza durarak nasıl namaz kılınması lâzım geldiğini **Efendimiz** Aleyhisselâm'a gösterdi..Namazın şeklinin tarifinden sonra da **Efendimiz** Aleyhisselâm Cibril ile birlikte iki rekât namaz kıldı.. Böylece namaz ve abdestin öğretilmesinden sonra Cibril Aleyhisselâm kayboldu..

Daha sonra **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın nasıl abdest aldığı şöyle nakledildi bizlere Hazreti Osman Ra. tarafından:

"Hz.Rasûlullah bir gün, bir kap içinde su getirip bununla üç kere ellerini yıkadı, ağzına su alıp çalkaladı, burnuna su çekip çıkarttı.. Yüzünü ve dirseklerine kadar kollarını üç kere yıkadı. Sonra başını mesh etti. Ayak bileklerine kadar ayaklarını üçer kere yıkadı. Ve:

-Her kim şu abdestim gibi abdest alıp, iki rekat namaz kılar ve bu namazda hatırına birşey getirmese, ne kadar geçmiş

günahı varsa bağışlanır! dedi..."

Namazı doğru kılamayanın hadisi diye bilinen şu meşhur hadiste de **Efendimiz** Aleyhisselâm namazın nasıl kılınacağını şöyle anlatır:

"Namaza duracağın vakitte tekbir al.. Sonra, ne kadar kolayına gelirse o kadar kuran oku.. Sonra rükûya var; uzuvların duruluncaya kadar bekle! Sonra başını kaldırıp dimdik oluncaya kadar doğrul! Sonra secdeye var!Uzuvların yatışincaya kadar bekle.. Sonra başını kaldır ve uzuvların yatışincaya kadar otur.. Bunu namazın bütününde, yâni namazın her rekâtında tekrar et..."

Ve **Efendimiz** Aleyhisselâm daha sonraları namaz için şöyle demişti:

"Her biriniz namazına durduğu zaman şüphesiz Rabbi ile münâcaat eder. Rabbi, kendisi ile kiblesi arasındadır.."

Namaz ilk defa verildiği zaman farz edildi ve ikişer rekât olarak kılınırdı.. Bu konudaki Hazreti Ayşe'nin r.a. rivayet ettiği hadis şöyledir:

"Allâhû Teâlâ namazı farz ettiği zaman normalde veya seyahatte ikişer rekât olarak farz etmişti... Sonra, seyahat zamanlarındaki namazlar iki rekât olarak bırakıldı, normalde ise daha ziyade edildi. (Dörde çıkarıldı.)"

HAZRETİ ÂLİ'NİN İSLÂM'ı KABUL EDİŞİ

İşte **Efendimiz** Aleyhisselâm Cibril'in bu şekilde namazı tâlim etmesinden donra doğruca eve geldi ve Hazreti Hatice (r.a.)a ne şekilde abdest alınacağını öğretti.. Bundan sonra da beraberce namaza durdular.. Böylelikle **Efendimiz**'e tâbi olarak ilk namaz kılan Hazreti Hatice r.a. olmuş oldu..

130

Artık **Efendimiz** ve Hazreti Hatice evde namazlarına devam ediyorlardı ki; bir gün gene namaz kılariken, onları Hazreti Âli gördü.. Hazreti Âli o zamanlar 9-10 yaşlarında bir çocuktü.. **Efendimiz** Aleyhisselâm'a sordu:

- Bu nedir? Ne yapıyorsunuz öyle? **Efendimiz** Aleyhisselâm cevap verdi:

- **Ya Âli, bu Allâh'ın dilediği dindir... Ben seni Ahad olan Allâh'a iman etmeye çağırır; insanlara ne faydası ne de zararı dokunmayan Lât ve Uzza'ya tapınmaktan sakındırırım..**

Hazreti Ali bunları işitince bir an duraladı.. Ve sonra şöyle konuştu:

-Bu dini şimdiye kadar hiç duymamıştım.. Babama bir danışayım da ondan sonra cevabımı sana bildireyim..

Halbuki o ana kadar **Efendimiz** meseleyi daha hiç kimseye açmamıştı..

-Ya Ali, eğer sana söylediklerimi yapacaksan yap.. Yok eğer yapmak istemiyorsan, bu takdirde gördüklerini saklı tut, kimseye açma!

Bundan sanra **Hazreti Ali** meseleyi düşünerek **Efendimiz Aleyhisselâm**'ın yanından uzaklaştı.. **Hazreti Ali** o gece hep ilk defa gördüğü ibadet şeklini, **Efendimiz Aleyhisselâm**'ın yaptıklarını düşündü. Kendisi de acaba bu yeni dine girse miydi? Nihayet kararını vererek gözlerini kapadı..

Ertesi sabah doğruca **Efendimiz**'in yanına geldi ve şöyle konuştu:

- Dün bana teklif ettiğin o şeyi tekrar söylesene.. **Efendimiz Aleyhisselâm** bu duruma çok sevindi ve **Hazreti Ali**'ye kelime-i şehâdeti telkin etti:

- **Eşhedü en lâ ilâhe illAllâh ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve Rasûluhû!**

Hazreti Ali aynı cümleyi tekrar etti:

- **Şehâdet ederim ki Tanrı yoktur, sadece ALLÂH vardır, Muhammed O'nun kulu ve Rasûludur..**

Bundan sonra bir süre **Hazreti Ali** müslümanlığı kabul ettiğini babasından gizledi.. **Efendimiz Aleyhisselâm** namaz kılmak istediği zaman Mekke'nin dışına çıkardı.. Bu arada **Ali** de kendisi ile beraber giderdi.. Bundan ne **Ebu Talib**'in ne de başkalarının haberi oluyordu..

Bir gün **Ebu Talib**'in zevcesi **Fâtıma** hatun kocasına şöyle konuştu:

- **Ali** hep **Muhammed**'in yanında duruyor.. Başına geri dönmesi güç bir iş gelirse diye korkarım.. Sen ne dersin?

-Demek oğlum bunun için ortalarda görülmüyor! Dur bakalım,

anlarınız elbette ne yaptıklarını..

cevabını verdi, Ebu Talib ve o gün öğleden sonra onların peşine takıldı.

Efendimiz Eba - Dûd vadisinde namaz kılıyordu ki, Ebu Talib yanlarına doğru yürüdü. Bu arada Hazreti Ali de **Efendimiz** Aleyhisselâm'a uymuştu. Ebu Talib sordu:

- Ey kardeşim oğlu, edindiğimizi gördüğüm bu din nedir? Ne yapıyorsunuz böyle Ali ile birlikte ?

Efendimiz cevap verdi:

- **Ey amcam.. Bu Allâh'ın bize emrettiği dindir.. Meleklerin, Nebî ve Rasûllerin , ceddimiz İbrahim'in dinidir.. Allâh beni bu dini yaymak üzere bütün kullarına yolladı.. Bu yoldaki davetime en ziyade lââyık olan da sensin...**

132

Ebu Talib bu cevap üzerine bir an için duraladı ve düşündü.. **Acaba kabul etse miydi bu dini ? Ya kendisine ne derlerdi sonra!**

-Ey kardeşim oğlu, elde değil. Atalarımın sâlik oldukları dinden ayrılmaya kuvvet bulamıyorum.. Fakat sen, ne üzere gönderilmiş isen devam et.. Ben sağ olduğum sürece, kimsenin de sana müdahale etmesine müsaade etmeyeceğim..

Ebu Talib sonra Hazreti Ali'ye döndü:

- Ey oğlum, sen ne haldesin, ne yapmak istersin? Hazreti Ali babasına şu cevabı verdi:

- **Allâh'a ve Rasûlüne iman ederek, O'nu da, Rabbinden getirdiklerini de kabul ettim.. O'nunla birlikte namaz kılıyor ve O'nunla birlikte Rabbime ibabet ediyorum..**

Ebu Talib bu cevap üzerine bir an duraladı ve düşündü.. Sonra konuştu:

-Ey oğlum, amcaoğlunun girmiş bulunduğu bu dine senin de

isteyerek girmen güzel bir şeydir.. **O** seni ancak hayırlı olan bir şeye davet eder.. **O'nun** tavsiyelerine uymakta devam et! Ebu Talibin bu sözleri **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı çok sevindirmişti..

* * *

HAZRETİ EBU BEKİR'İN MÜSLÜMAN OLUŞU

134

Efendimiz Aleyhisselâm'ın Rasûllüğünü haber vermek istediği ilk insan en yakın arkadaşı Hazreti Ebu Bekir idi.. Hazreti Ebu Bekir o sıralarda bir kervanla birlikte ticaret için Yemen seyahatine gitmişti.. O seyahatte iken de **Efendimiz** Aleyhisselâm Risâlet vazifesini almış ve îcaplarını yerine getirmeye başlamıştı..

Hazreti Ebu Bekir Yemen seyahatinden döndükten sonra Mekke'nin eşrafı kendisine hoşgeldin ziyaretinde bulundular.. Mekke'liler bu ziyaret sırasında kendisine haber verdiler. **Hazreti** Ebu Bekir gelenlerden sordu:

- Hayrola ? Ben seyahatte iken Mekke'de neler olup bitti, ne yeni haberler var?

-Ya Ebu Bekir, sen gittikten sonra olanları hiç sorma? Öyle bir şey oldu ki, aklının ucundan bile geçmez!

Mekke'lilerin bu cevabı karşısında Hazreti Ebu Bekir oldukça hayrete düşmüştü. Sordu..

-Hayrola dedik ya, hâlinizden büyük bir şey olduğu belli..

-Sen gittikten bir zaman geçti ki, Ebu Talib'in yetimi olan

Muhammed-ül Emin var ya, işte **O** peygamberliğini ilân etti..

-Sahi mi söylüyorsunuz?

-Elbette sahi ya! Eğer ki senin en yakın arkadaşın olmasaydı, onu çoktan bu davasından vaz geçirecek işleri yapardık! Ancak senin dostun olması sebebiyle, hatırın için, dönmeni ve senin onu ikaz etmeni istedik..

Ve bu gibi birkaç meseleden sonra misafirler kalkıp gittiler.. Hazreti Ebu Bekir, seyahate gitmeden evvel, **Efendimiz** Aleyhisselâm'a ilk vahiy geldiğinde Varaka bin Nevfel'e bereber gitmişti.. O zamandan hâdiseye vâkıftı.. Ancak o zaman **Efendimiz** Aleyhisselâm'a risâlet görevi tevdi edilmemişti..

135

Hazreti Ebu Bekir o gece hep bunları düşünerek yattı.. Sabahın ilk saatleriydi, horozlar yeni ötmeye başlamıştı..Hazreti Ebu Bekir yatağından kalktı, giyindi, ve sokağa çıktı.. **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın evine gidiyordu.. Aynı saatlerde **Efendimiz** Aleyhisselâm da evinden çıkmış, Hazreti Ebu Bekir'e geliyordu hoşgeldine..

Birbirlerini uzaktan gördüler.. Zaten yol tenha idi.. Yüzleri tebessüm etti, adımları hızlandı...Ve birbirlerini kucakladılar..

Dünya tarihinde en yakın iki kişiyi göstermek gerekirse, hiç şüphesiz ki en rahat bir şekilde **Efendimiz** Aleyhisselâm ile küçüklüğünden beri arkadaşı olan Hazreti Ebu Bekir misal gösterilebilir..

- Merhaba ya Ebu Bekir! Hoş geldin!

- Merhaba ya **Muhammed**.. Ben de şimdi sana geliyordum...

- Haydi gidelim öyleyse!

Nasıl geçti Yemen seyahatin?

- Fena geçmedi.. Hattâ iyi diyebilirim.. Fakat önemli olan o değil.. Öğrendiğime göre sen **Allâh'ın Rasûlü** olduğunu

söylemişsin.. Doğru mu bu öğrendiğim şey?

- Doğrudur ya Ebu Bekir! Sen seyahatte iken **Allâhû Teâlâ benim Rasûlü olduğumu vahyetti ve insanları Allâh'a davet etmemi emretti..**

Simdi ben de seni davet ediyorum. Kabul eder misin?

-Elbette kabul ederim! Senin mutlak olarak hakikati konuşacağına inanırım ...

- **Öyle ise Allâh'ın teklifine, Ahadiyet'ine iman eder ve benim de O'nun Rasûl'u olduğumu tasdik eder misin?**

- **Eşhedü en lâ ilâhe illAllâh ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve Rasûlühû...**

Ve böylece Hazreti Ebu Bekir (r.a)da İslâm Dini'ne girmiş oldu..

136

Efendimiz Aleyhisselâm bu hâdiseye dair sonraları bir sırası geldiğinde ashabına şöyle konuştu:

-Hak dini'ne girmeleri için kendilerine davette bulunduğum insanların hepsi de ilk anda tereddüt ettiler, müşkülât çıkardılar; ancak Ebu Bekir istisna! Kendisine teklif ettiğim zaman, bir lâhza dahi tereddüt etmeden İslâm'ı kabul etti..

Efendimiz Aleyhisselâm'ın bu hadisi şerifi yanı sıra **Allâhû Teâlâ** da Hazreti Ubu Bekir'i Kur'ân-ı Kerim'de şu âyetiyle methetmişti:

"Sıdkı getiren ve onu tasdik eden; işte bunlar müttakilerin ta kendileridir.."

Hazreti Ebu Bekir İslâm'ı kabul ettikten sonra bir zaman bunu kimseye açıklamadı.. Ancak yakınlarına, samimiyetine inandığı kişilere İslâmiyetin güzelliklerinden bahs açıyor ve onların içine ilk tohumları atıyordu..

Hazreti Ebu Bekir İslâmiyeti kabul ettiği zaman daha hiç bir Mekke'li bu dini kabul etmemişti.. Buna rağmen bir gün İslâm

Dini'ni kabul ettiğini açıklama kararı aldı ve açıkladı..Bu açıklamadan sonra Kâbe'de yalnız başına namaz kılmaya, evinin önünde namaz kılıp Kur'ân okumaya başladı..

Ancak bu davranışlar Mekke'lileri son derece kızdırmaya başlamıştı..

Hazreti Ebu Bekir evinin önündeki bahçesinde namaz kılar, Kur'ân okurken Mekke'lilerin kadınları ve çocukları toplanır ve itişe kakışa onu seyrederdiler...Buna karşılık Hazreti Ebu Bekir'in Kur'ân-ı son derece içli bir şekilde okuması eklenince Mekke'liler büsbütün galeyana gelmeye başladılar.. Zîrâ kadın ve çocukları bu rikkat vesilesiyle gitgide Islâmiyete yaklaşılmaya başlıyorlardı...

137

Nihayet Mekke'liler aralarında anlaşılabilir ve Hazreti Ebu Bekir'e bir elçi yollayarak namazını ve Kur'ân okumasını evinde yapmasını rica ettiler.. Bundan sonra Hazreti Ebu Bekir onlarla bir zaman için arası açılmasın diye ibadetlerini evinde yapmaya başladı..

Ne var ki Hazreti Ebu Bekir r.a. bir gün dayanamamış ve müşriklerin arasına girerek Harem-i Şerif'te Islâm'ın yüceliğinden bahsetmeye koyulmuştu... Bu durum karşısında müşrikler dayanamamış ve derhal üzerine hücum ederek onu dövmeye başlamışlardı ki, yere düştüğü halde, başına, yüzüne tekme atıyorlardı...Nihâyet Hazreti Ebu Bekir'in dövüldüğü haberi sülâlesi olan, Teymoğullarının kulağına gitti ve onların koşarak gelmesi üzerine Hazreti Ebu Bekir kurtuldu...

Akrabaları onu bitab bir halde alıp bir çarşafın içine koyarak evine götürdüler... Bu vaziyette bir zaman yatakaldı.. Ayıldığı zaman ilk sorduğu ise **Efendimiz** Aleyhisselâm olmuştu...

-**Rasûlullah** nasıl, ne âlemde ? İyidir ya ?

Baş ucunda iyileşmesini bekleyen annesinin ise hiç bir şeyden haberi yoktu.. O zaman, Hazreti Ebu Bekir, Hattaboğlu

Ömer'in kızkardeşi Ümmü Cemil'in çağırılmasını istedi.. Bunun üzerine annesi Ümmülhayr Selma doğruca Ümmü Cemil'in evine giderek kendisini çağırdı.. Ancak Ümmü Cemil, Hazreti Ebu Bekir'in annesine bu meseleyi açıklamadı. Zira onun daha müslüman olmadığını biliyordu.. Bu sebeple ona bilgi vermek yerine, evlerine beraber gitmeyi teklif etti.. Ve beraberce çıkıp Hazreti Ubu Bekir'in evine döndüler..

Ümmü Cemil Hazreti Ebu Bekir'i harap bir halde görünce büyük üzüntü duydu..

-Sana bunu nasıl revâ görürler ? diye konuştu..

Hazreti Ebu Bekir'in ise o halde dahi bütün düşündüğü **Efendimiz**'di.. Sordu:

- Ya Ümmü Cemil, **Rasûlullah** nasıldır, ondan ne haber? Ümmü Cemil cevap vermekten kaçınarak annesini işaret etti.

- Sen aldırma ona, duymaz, kulakları ağır işitir.. diye konuştu Hazreti Ebu Bekir. Bunun üzerine konuştu Ümmü Cemil:

- İyidir, sıhhattedir!

- Şimdi nerede ?

- Erkam'ın evinde.. Safa'dalar!

- Öyle ise beni şimdi hemen **O**'nun yanına götürün ...

- Ya Ebu Bekir, bu saatte seni nasıl oraya götürebiliriz ki? Herkes ortalıkta, **O**'na zarar vermiş olmaz mıyız?

Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekir geceye kadar beklemeye razı oldu.. Bu sıralarda Ömer'in kızkardeşi olan Ümmü Cemil müslüman olmuştu.. Ancak Hazreti Ömer'in bundan haberi yoktu..

Nihâyet karanlık basmıştı.. Hazreti Ebu Bekir annesi Ümmülhayr Selma'nın ve Ümmü Cemil'in kollarına girerek **Efendimiz**'in kalmakta olduğu Safa tepesindeki Erkam'ın evine gittiler.. Bu sırada **Efendimiz** Aleyhisselâm içerde birkaç

arkadaşıyla oturmakta idi.. Hazreti Ebu Bekir'i bu halde görünce hepsi de büyük üzüntüye kapıldılar.. Hepsi ayağa kalktılar, birbirlerine sarıldılar, kucaklaştılar...

Gözlerinden yaşlar geliyordu hepsinin de.. Hazreti Ebu Bekir'in uğradığı bu muamele hepsini de üzmüştü...Hazreti Ebu Bekir bu halde iken bile, kendisine bu kötü davranışta bulunanlar için hiç bir kötü istekte bulunmadı.. Buna karşılık, onun tek isteği vardı:

- Ya **Rasûlullah**, şu beni buraya kadar getiren yaşlı kadın, benim ihtiyar anamdır. Lütfen onun hakkında **Allâhû Tealâ**'ya dua etsen de, cehennemden kurtulmuşlardan olsa o da..

Efendimiz dünya üzerindeki en yakın arkadaşını kırar mıydı hiç? DOST idi kendisine Hazreti Ebu Bekir; hiç onun isteği geri çevrilir miydi? Öyle bir DOST ki, bütün halleri ile hallenen, dertleri ile dertlenen, yolculukla yollanan bir DOST!

Ve sonra **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın duası.. Ümmülhayr Selma'nın İslâm Dini'ne girişi .. Ve Hazreti Ebu Bekir (r.a.)ın her şeyi ile İslâm için çalışmaları...

Hazreti Osman (r.a)ın; Hazreti Zübeyr bin Avvam Ra.ın; Hazreti Abdurrahman bin Avf (r.a)ın; Hazreti Sad bin Ebi Vakkas (r.a)ın; Hazreti Talha bin Ubeydullah (r.a)ın İslâm ile müşerref olmaları..

EBU ZERR GİFARİ'NİN MÜSLÜMAN OLUŞU

140

Ebu Zerr, putperstlikten nefret eden, Hak Din'i arayanlardan birisi idi.. Bir gün kulağına bir haber geldi, Mekke'de bir şahsın çıktığına ve kendisini Nebî ilân ettiğine dair.. Hemen kardeşi Üneys'e durumu anlattı ve:

- Acele Mekke'ye gidip vaziyeti tahkik et bakalım.. Böyle bir şey var mı? Aslı nedir bu haberin?

Bunun üzerine kardeşi Üneys derhal Mekke'ye doğru yola çıkıp haberin hakikatını araştırmaya başladı.. Ve bu arada **Efendimiz** Aleyhisselâm ile de buluşarak kendisinden bilgi aldı..

Daha sonra tekrar kabilesine döndü.. Ebu Zerr merakla kardeşini suale çekti:

- Anlat bakalım öğrendin mi meseleyi? Hakikat mi? Var mıymış böyle biri?Üneys anlatmaya başladı:

- **O şahsı öğrendim.. Adı Muhammed, lakabı da Emin! Herkesi Ahad olan Allâh'a ibadete çağırıyor, hiç bir işe yaramadığını söylediği putların terkedilmesini istiyor.. İnsanları iyiliğe, güzelliğe, kötülüklerden sakınmaya davet**

ediyor..

- Peki halk **O'nun** için neler konuşuyor?

-Halkın **O'nun** için demediği kalmıyor! Büyücü, sihirbaz, şair, mecnun ve daha birçok acaip lâflar söylüyorlar.. Fakat ben kendisi ile görüştüğümde bu sözlerin hiç birinin doğru olmadığını anladım.. **O çok SAMİMİ bir insan!**

Bu bilgiler de yeterli değildi.. Ancak Ebu Zerr için bir takım ana done niteliğinde bulunuyordu.. Ve Ebu Zerr eline bir değnek ile yemek torbası alıp Mekke yoluna koyuldu.. Yola çıkarken de kardeşi bir ikazda bulundu:

-Sakin kimseye **O'nun** yerini sormayasın! Zîrâ herkes **O'na** düşman, seni perişan ederler...

141

Ebu Zerr Mekke'ye geldiği zaman hiç tanıdığı olmadığı için doğruca Harem-i Şerif'e indi.. Burada oturarak gelip gidenleri seyretmeye başladılar.. Birçok gelip giden oluyordu Harem-i Şerif'e! Ufak, büyük; genç yaşlı; fakir, zengin bir çok gelip giden oluyordu..

Nihâyet bir sabah fakir birisi Harem-i Şerif'e geldi.. Ne demişti Üneys, fakirleri daha çok tutan bir din dememiş miydi? Düşündü, herhalde bu fakir bilir **O** mübarek kişiyi.. Dedi... Ve sordu! Sormasıyla birlikte o fakir kişi haykırmaya başladı:

- Ey ahali işte o sapıklardan birisi daha... Tutun bunu çabuk! Öldürün!

Ve halk bir anda sararak etrafını dövmeye başladılar...

Bu arda birisi çıkarak onu tanıdı ve bağırmağa başladı...

-Hey! Bu Gifar kabilesindedir! Eğer ölürse, kabilesi Mekke'yi yağma eder! Bunun üzerine çevresindekiler onu iyice dövülmüş bir halde bırakarak bağıldılar... ebu Zerr kendinden geçmişti..

Bir zaman geçtikten sonra kendine geldiğinde baktı ki gece

olmuştu. Kumların üzerinde uzanıp kalmıştı.. Her tarafı ağrıyordu.. Kafası yarılmış, kanamış ve pıhtılaşmıştı.. Kalktı, Zemzem kuyusuna gidip biraz su içti, başını yıkadı.. Sonra ayıldı iyice.. Tekrar Kâbe'nin önüne geldi.. Kendi kendine dua etmeye başladı:

- Hey yaradanım, ben sana erişmek için yol ararım; Rasûlünle buluşmak isterim, buna karşılık sen de puta tapanlara dövdürürsün.. Gayrı artık bir yolunu göster ve Rasûlünü tanıt bana... Boş yere gelmiş olmayayım buralara kadar..

Allâhû Teâlâ, Ebu Zerr'in duasını kabul etmişti.. O gün akşam saatleri geliyordu ki, Hazreti Âli Harem-i Şerif'e girdi kapıdan.. Ağır ağır yürüyordu.. Birden Ebu Zerr'in önüne gelince durakladı.. Şöyle bir baktı:

- Uzaklardan geldin herhalde ?
- Evet...
- Yorgunsun, bize gelir misin?.
- Gelirim..

Ve ikisi beraberce Hazreti Âli'nin evine geldi.. Hazreti Âli ona yiyecek çıkardı, karnını doyurdu.. Sonra başka birşey konuşmadan yatıp uyudular.. Ertesi sabah güneş doğmuştu ki, Ebu Zerr teşekkür ederek evden ayrıldı ve tekrar Harem-i Şerif'e gitti.. Gene akşama kadar bekledi.. Fakat beklediği insanı göremedi.. Akşam saatlerinde tekrar Hazreti Âli geldi ve onu evine çağırdı.. Yemek yedirdi..

Yemekten sonra Hazreti Âli sordu:

- Nereden geldin?
- Gifar kabilesindenim! Ebu Zerr'dir adım..
- Peki buraya neye geldin? Nedir derdin.. Kimdir aradığın ?

-Burada bir şahsın çıktığını ve Allâh'ın Rasûlü olduğunu

söylediğini duydum.. O'nunla görüşmek için buraya geldim..

Çok iyi etmişsin.. Ve de bana rastlamışsın.. Ben de şimdi O zâtın yanına gidecektim.. Mâdem ki öyle , seni de oraya götürüyüm.. İster misin?

-Tabii.. Çok memnun olurum!

-Öyle ise beni iyi dinle.. Şimdi ben çıkıp yürüyeceğim.. Sen de beni takip et.. Eğer yolda bir tehlike görürsem, durup ayakkabımı bağlar gibi yapacağım.. O zaman sen de yoluna devam edersin.. Aksi halde beni takip eder, girdiğim eve benim arkamdan sende girersin.. Oldu mu?

-Peki aynen dediğin gibi yaparız..

143

Ve yola çıktılar.. Hazreti Âli önde, 30 adım kadar gerisinde de Ebu Zerr, **Efendimiz**'in kalmakta olduğu eve doğru yürüyorlardı.. Eve gelince Hz Âli içeri girdi... Arkasından da Ebu Zerr..

Efendimiz Aleyhisselâm hoş bir şekilde onu karşıladı ve kim olduğunu sordu:

-Gifar kabilesindenim.. İsmim de Ebu Zerr.. Birkaç günden beri buradayım..

- Peki seni kim yedirip içiriyor?

- Zemzemden başka birşey yeyip içmedim! Açlık duymak bir yana, şişmanladım bile.. Yetti o bana!

-O mübârek bir gıdadır! Peki dilediğin nedir?

-İslâm Dini'ne girmek istiyorum..

Bundan sonra **Efendimiz** Aleyhisselâm Ebu Zerr'e İslâm Dini'ne giriş mâhiyetindeki sözü telkin etti; Ebu Zerr' de Kelime-i Şehâdet'i tekrar etti...

SA'D (R.A)'IN İSLÂM'A GİRİŞİ

Sa'd (r.a)da Hazreti Ebu Bekir'in teşviki dairesinde İslâm'a girenlerdendir. Kendisi kolaylıkla müslüman olmuştu.. Olmuştu ama esas mesele de bundan sonra çıkmıştı.. Bakın neler olmuştu..

144

Hazreti Sa'd 'ın İslâm'a girişinden sonra evinde ibadete başlaması annesi Hamme'yi müthiş üzmüştü..

Hamme putperstlerdendi! Hem de koyularından! Buna karşılık oğlunun müslüman olması, hele de evde namaz kılmaya başlaması büsbütün onu üzmüş, âdeta deli etmişti..

Bu durum karşısında kendisine karşı son derece bağlı olan oğlunu İslâm Dini'nden geri çevirmek için şu çareye başvurdu:

-Ey oğlum, İslâm Dini'nin ana babaya karşı saygı gösterilmesini emrettiğini sen söylemiyor musun?

-Evet anne...?

-Mâdem ki öyledir, bu takdirde sen de İslâm Dini'ni inkâr etmedikçe ve putlara tapmadıkça ben de ağzıma bir lokma ne yemek koyacağım, ne de su..

-Canın ne istiyorsa onu yap! Cevabını verdi..

Bunun üzerine annesi Hamme doğruca Kâbe'nin yanına gidip

oradaki Saf ve Naile putlarına el sürüp yemin etti ve sonra putların arkasına oturdu... Yemek getirdiler, su verdiler; ne yemekten bir lokma aldı, ne de sudan bir yudum içti.. İki gün ve iki gece bir lokma yemedi.. Aç-bilâç putların arkasında yatakaldı..

Annesinin bu inadı karşısında dayanamayan Sa'd (r.a). doğruca yanına gitti ve yüzüne karşı yemini bastı

- VALLâhi anne, iyi bil ki, senin yüz tane canın olsa ve onlar teker teker çıkmaya başlasa; ben gene de O Rasûl'ün dininden ayrılmam Artık, sen ister temek ye, ister yeme! Benden sana bunu söylemesi..

145

Hamme oğlundan bu sözleri işitince mecbur oldu ve yeminini bozarak yiyip içmeye başladı.. Ve bu hadise üzerine âyeti kerime nazil oldu:

"Biz insana, ana ve babasına güzellik tavsiye ettik.. Eğer onlar, hakkında bilgin olmadık bir şeyi bana şirk koşmak için uğraşırlarsa, kendilerine itaat etme.. Dönüşün ancak banadır. Binâenaleyh neler yapar idiyse, ben haber vereceğim." (Ankebut Sûresi, Âyet 8)

Hazreti Sa'd (r.a) in **Efendimiz**'in nesline ve Hazreti Âli (r.a) a bağlılığını göstermek için burada şu hâdiseyi nakletmek isteriz:

Hz.Osman'ın şehit edilmesinden sonra, Muaviye'nin çıkarttığı fitne üzerine Hazreti Osman'ın şehid edilmesinden sonra, Muaviye'nin çıkarttığı fitne üzerine müslümanlar ikiye ayrılmıştı.. Bu ikilikten sonra Muaviye **Rasûlullah** Aleyhisselâm'ın ashabına mektuplar göndererek, onları kendi safında toplanmaya çağırıyordu...

Bu mektuplardan bir tanesi de Sa'd (r.a) a gelmişti.. Sa'd (r.a) mektubu alınca çok üzülmüştü.. Derhal Muaviye'ye şu cevabı vermişti:

"Ey Muaviye;

Sen devası olmayan bir derdin içine düşmüşsün!

Beni bu yolda harekete geçirmeye değil sen, Ebül Hasan Âli dahi davet etse kabul etmem..

Sen nasıl olur da Âli'nin bile erişemeyeceği bir şeyi istersin..

O Âli ki, bir günlük sohbeti, senin bütün hayat ve mematından daha hayırlıdır..

Sen ancak, Âli'ye feda olabilirsin, yoksa ona hasım değil!"

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

AMR BİN ABASE'NİN İSLÂM'A GİRİŞİ

Câhiliyet devrinin en dindarlarından biriydi.. Yatar kalkar putlara tapınırdı.. Nihâyet bir gün baktı ki, putlardan ne fayda geliyor, nede bir zarar.. Baktı olacak olan her şey kendiliğinden belli bir düzen içerisinde geliyor; hiç bir şeyi değiştiremiyor... Bunu anladığı andan itibaren putlardan nefret etmeye başladı...

148

Ve bu kâinatın düzenini kuran Hâlik'i aramaya, onun yolunu gösterecek birini bulmaya koyuldu.. İşte bu sırada Teyma'lılardan ehli kitaptan bir zâta rastladı.. Konuşma sırasında içinde bulunduğu buhrandan bahsetti.. Putlara tapınmanın boşluğundan bahsederek:

-Böyle basit şeylere tapınmaktan nefret ediyorum.. Gerçek ibadet kime nasıl yapılmalıdır, işte bunu da bir türlü bulamıyorum.. Bana bu mevzuda bir şey öğretebilir misin?

Amr (r.a) gerçekten iyi bir şahsa başvurmuştu.. Bu zât kitaplarda gördüklerini ona anlattı.

- **Mekke'de bir zât çıkıp, kavmini taptıkları putlardan yüz çevirtecek.. Halkı tek olan Allâh'a ibadete davet edecek.. Sen O'nu nerede bulursan hemen tâbi ol...Çünkü O, Allâh**

katındaki dindir...

Ve o günden itibaren yolları gözlemeye; gelen gidenlerden haber sormaya başladı.. Ne gibi gelişmeler var diye..

- Mekke'de yeni haberler var mı? Büyük bir değişiklik var mı ki? Ve böylece sorar Allâh sorardı..

Gene bir gün yol üstünde oturmuş, gelip geçenlerden haber soruyordu:

- Selâm ya ahi! Yolculuk nereden ?

- Mekke'den..

- Yaa.. Peki, Mekke'de yeni bir şeyler var mı ki?

- **Var ya! Adamın birisi çıkmış, halkı putlardan ayırıp , başka bir ilâha ibadete davet ediyor!**

Bunu işiten Amr (r.a) derhal yerinden fırlayıp bir deveye bindi ve Mekke'nin yoluna koyuldu....Amr (r.a) Mekke'ye geldiği zaman karanlık basmıştı.. Doğruca Harem-i Şerif'e geldi.. Ve sabaha kadar yattı.. Sabahın ilk ışıkları Kâbe'nin karanlığını dağıtırken, birisi geldi ve Kâbe önünde, bu güne kadar hiç görmediği şekilde ibadete koyuldu..

Bir an şaşaladı Amr (r.a) .. Sonra düşündü ki aradığı zât bu olabilirdi.. Bir zaman onun işini bitirmesini bekledi.. Sonra hemen yanına yaklaşıp sordu:

- Sen kimsin ? Böyle ne yapıyorsun ? Bana anlatsana..

Efendimiz Aleyhisselâm kendisine büyük bir alâka ve samimiyetle sual soran kişiye memnuniyetle cevap verdi:

-Ben Rasûlullah'ım!

-Rasûlullah ne demek?

-Allâh'ın emirlerini insanlara erİştiren demek..

-Seni Allâh mı vazifelendirdi ?

-Evet!

-Neyle vazifelendirdi ?

-İnsanların hiç bir şeyi ortak koşmayarak, sadece Allâh'a ibadet etmelerini duyurmam; putlarını kırmam ve akrabalarla ilgilenmeyi tebliğ etmem için...

Bu işittikleri Amr (r.a) çok hoşuna gitmişti..

-Sen ne güzel şeyler için vazifelendirilmişsin.. Ben sana inandım! Getirdiklerinin hepsine de iman ettim..

Ve böylece Amr (r.a) da **Efendimiz** Aleyhisselâm'a biat etti. Bundan sonra da sordu:

-Seninle birlikte bu inanış üzere olan kimler var?

- Bir kadın, bir hür ve bir köle..

- Peki ben yanında kalayım mı, yoksa kabileme mi döneyim?

- Burada kalman güçtür.. Herkes bu hakikata karşı şiddetle itiraz ediyor.. Sen, şimdilik ailenin yanına dön ve ben münasip bir yere gidip, orada herkesi açıkça İslâm'a davet edene kadar kal. Sonra İslâm'ın açıklandığını duyduğun zaman benim yanıma gel..

Bu buyruk üzerine Amr. (r.a). , **Efendimiz** Aleyhisselâm'a veda edip; devesine binerek kabilesinin yolunu tuttu.. Bu defa da yollar üzerinde, artık İslâm'ın umumi davetinin kulağa erişmesini bekliyordu.. Âdeti üzere gene bir gün uzaktan gördüğü bir kervandan haber almak üzere yola çıkmıştı.. Uzaktaki kervan gittikçe yaklaşıyordu..

Kervana doğru yürüdü ve baş sürücüye sordu:

-Mekke'den ne haberler var? Sürücü cevap verdi:

-Rasûllüğünü iddia eden birisi vardı ya! İşte kabilesi **O**'nu Mekke'den çıkarttılar.. **O** da İslâm Dini'ni yamak üzere Medine'ye hicret etti.. Başkaca mühim bir hâdise yok!

Zaten Amr (r.a) da beklediği buydu.. Daha ne olacak! Hemen evine koştu, devesine atladı ve koyuldu Medine'nin yoluna..

Medine'ye geldiğinde **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın kalmakta olduğu yeri araştırıp buldu ve derhal huzura çıktı büyük bir sevinç içinde:

-Beni tanıdın mı ya **Rasûlullah?** diye sordu.. **Efendimiz** Aleyhisselâm kendisine biat edenlerden Amr (r.a) tanımakta hiç de güçlük çekmemişti..

-Tanıdım ya! Sen, Mekke'de bana gelen Selem'li değil misin? Bana şu sualleri sormamış mıydın ?

Ve bundan sonra Amr (r.a) Medine'ye yerleşti..

* * *

EFENDİMİZ ALEYHİSSELÂM'IN İSLÂM'I AÇIKLAMASI

152

İslâm Dini'nin gizli gizli yayılması üç sene kadar sürdü.. Bu arada bir kısmının İslâm'a girişini naklettiğimiz 40 a yakın kişi müslüman olmuştu..

Müslüman olanlar özellikle genç ve fakirlerdi.. Gençler müslüman oluyordu, çünkü onlarda atalarının sapık fikirleri henüz kökleşmemişti ve bu yüzden Hak Din'e rahatlıkla geçebiliyorlardı.. Fakirler müslüman oluyordu, çünkü Hak Dini onlara, parasızlıklarına rağmen insanca yaşama hakkı tanıyordu..

Diğerleri ise kolay kolay bu dine yaklaşmıyorlardı.. Zîrâ, atalarının sapık inancı onların üzerinde öylesine bir baskı meydana getirmişti ki, onlar bu batıl fikirleri terkedip de bir türlü müslüman olamıyordu....

Burada özellikle ashab'dan Husayn (r.a)ın müslüman oluşunu nakledip ondan sonra **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın tebligatına geçmek istiyorum..

Husayn, Kureş'li müşriklerin sayıp sevdikleri ulu zâtlardan birisi idi.. Bir gün Mekke'ye gelmişti... Oturdular, çeşitli

mevzularda konuştu; nihâyet Kureyş'li müşriklerden biri, kendileri gibi puta tapan Husayn 'a şöyle konuştu:

-Nebîliğini ilân eden şu adama bir şeyler söyleyiversene.. Tanrılarımızı diline dolamış, demediğini bırakmıyor.. Bizi hep kötülüyor!

Husayn bu konuşmalar neticesinde söylenen kişiye gidip konuşmayı, ona durumu izah etmesini söylemeyi kabul etti.. Müşrikler bu durumdan çok ümitlenmişti.. Derhal Husayn'ı alıp **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın kalmakta olduğu eve getirdiler ve evin karşısına geçerek o içeri girdikten sonra merakla neticeyi beklemeye koyuldular..

153

Husayn içeri girdi.. İçerde oğlu İmran - ki müslüman olmuştu- ve bazı sahabe bulunmaktaydı.. Onu görünce, çok soğuk bir şekilde kabul ettiler..

Efendimiz onu görünce ayağa kalktı, hoş bir şekilde güler yüzle karşıladı, yanına oturttu. Bundan sonra Husayn şöyle konuştu:

-Ya **Muhammed**, sana dair birçok haber geldi bana.. Sen Nebîymişsin! Bizim taptığımız tanrıları kötülüyor, dininde olmayanlar için çeşitli şeyler söylüyormuşsun.. Bütün bunların aslı hakikatı nedir ki?

Ve böylece Husayn, Kureyş'lilerden işittiklerini sayıp döktü.. Sonra da şunları ilâve etti:

-Şunu da bilesin ki, deden Abdul Muttalib, Husayn'den de, senin kavminden de, senden de çok hayırlıdır..

Sahabe bu sözler karşısında kızmıştı. Ancak, **Efendimiz** yanında onlara söz düşmeyeceği için kendilerini tutmuşlardı..

Efendimiz Aleyhisselâm'ın cevabı bıçak gibi indi:

- Ey Husayn, bil ki, benim büyük babam da, senin büyük baban da cehennemdedir! Sonra sordu:

- Ey Husayn, sen kaç tanrıya taparsın? Husayn bu cevaptan şaşakalmış bir halde konuştu:
- Sekiz tanrıya taparım! **Efendimiz** suallerine devam etti:
- Peki onlar nerededir ? Husayn aynı şaşkınlıkla cevap verdi:
- Yedisi yerde, birisi de semâdadır..
- Peki, sana bir musibet isabet ettiği zaman, malın telef olduğunda hangisine baş vurur, yardım istersin ?
- Semâdakine!
- Çoluk çocuğuna bir hal olsa hangisine baş vurur istimdâd edersin?
- Semâdakine..

Bu cevaplardan sonra **Efendimiz** Aleyhisselâm bütünüyle mevzua girdi:

- Bak Husayn, semâda olduğuna inandığın o tek ilâhın senin bütün isteklerine muhatap oluyor, her şeyini karşılıyor da; sen nasıl olup yerdeki bir sürü putlara tapıyorsun? O yerdekileri semâdakine şerik koşuyorsun? Semâdaki ilâhın hiç razı oluyor mu sanıyorsun, kendisine yerde birçok şerik tutmandan! Bu yüzden hiç korkmuyor musun o semâda sandığın ilâhtan?

Bak Husayn, sana bir şey söyleyeyim.. Var sandığın bir çok tanrıdan sadece biri hakikidir **Allâh**'tır...Sen de sadece ona ibadet et ve ötekileri bir yana bırak.. Böylece de müslüman ol, selâmeti bul!

Bu anlatılanlar Husayn'ın kafasına iyiden iyiye yatmıştı.. Söylenenler doğrudu.. Biraz daha düşündü.. İçi mutmain olmuştu hepsine de...

-Peki kavmim ve aşiretim hakkında ne dua edeyim? Bu cevap Husayn'ın İslâm Dinine girdiğini gösteriyordu.. Az ötede oturan oğlu İmran yerinden fırladı ve babasının eline kapanarak öptü.. Babasının müslüman oluşuna pek

sevinmişti..

Ardından babası da **Efendimiz** Aleyhisselâm'a biat etti.. Bundan sonra **Efendimiz** kendisine ne şekilde dua edeceğini öğretti:

-Allâhım... yolunda olduğumu, hakikata erişmemi ve faydalı bilgimi arttırmanı isterim senden..

Ve bu şekilde bir zaman daha sohbet edildi.. Nihâyet Husayn artık gitmek istediğinde, **Efendimiz** Aleyhisselâm , yanındakilere kendisine evine kadar refakat etmelerini istedi..

Ve Husayn ashab'la birlikte **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın kalmakta olduğu evden çıkarak yola koyuldu.. Dışarıda Husayn'ın çıkmasını bekleyen müşrikler ise bu durumdan son derece müteessir olarak bağırmaya ve haberi yaymaya başladılar:

-Husayn'da dininden döndü, sapıttı artık! Yazık oldu Husayn'a da!

Bu mihval üzerine gizliden gizliye İslâm Dini yayılırken birden bire aksiyona geçilmesini emreden âyet nâzil oluverdi:

"Sen, evvelâ, en yakınlarını ve akrabalarını âhiret azâbı ile korkut.." (Şuara-214)

Efendimiz Aleyhisselâm bu durum karşısında son derece üzülüverdi.. Bu bir sıkıntı hâliydi.. Hastalık gibi bir şeydi.. Yükün ağırlığını düşünen **Efendimiz** Aleyhisselâm ister istemez bu hâle girmişti.. Hazreti Âli (r.a) yanına geldiği zaman ona şöyle içini boşalttı:

-Ya Âli, **Allâh**'ın yakınlarımı ve akrabamı âhiret azâbı ile korkutmamı emretmesi bana çok ağır geldi.. Ne zaman onlara bu mevzûyu açmaya kalksam, biliyorum ki, beni hiç de hoş olmayan şeylerle ithama kalkacaklar.. Nasıl yapacağım, bilemiyorum!

Ve bu ağırlık altında **Efendimiz** Aleyhisselâm bir aya yakın bir süre evden dışarıya bile çıkamadı... Halası Safiye, ve diğer halaları hasta olduğu zannıyla kendisini ziyarete geliyorlardı... Sihatli sorulduğu zaman ise **Efendimiz** Aleyhisselâm onlara şu cevabı veriyordu:

- **Allâh'a** çok şükür hiçbir şikayetim yok, ancak **Allâh** bana akrabamı âhîret azâbı ile korkutmamı emretti.. Bu yüzden de Abdulmuttalib oğullarını davet edip onlara hakikatı duyurmak zorundayım..

Halaları ise **Efendimiz'in** bu söylediklerini mâkul karşılıyorlar ve bu arada da îkaz ediyorlardı:

- Onları davet et ve bildir! Ancak sakın Abdül Uzza'yı (Ebu Leheb) davet etme! Zîrâ o katiyen senin davetine icâbet etmez... Tatsızlık çıkarır...

Bu konuşmalardan sonra Cebrail Aleyhisselâm **Efendimiz'in** yanına geldi ve şöyle îkaz etti:

- **Ya Muhammed, eğer sen emrolunduğun şeyi yapmazsan, Rabbin sana azap eder...**

Efendimiz Aleyhisselâm Hazreti Hatice'yi çağırdı ve şöyle buyurdu;

- Bize bir kişilik et yemeği hazırla, bir testi de süt getir.. Ondan sonra da Abdülmuttalib oğullarına haber vererek bize davet etyle... Onlarla emrolunduğu vechile konuşacağım..

Ertesi sabah davet işini Hazreti Âli tamamladı.. Davette ayrıca Abdül Menaf oğullarından bazıları dahi hazır bulundular.. O gün sofrada tam 45 davetli hazırıldı.. Bunların arasında amcası da mevcuttu.. Davet mevzuunu bilmeyen ve kendi lehine bir şey sanan ancası Ebu Leheb, de bu davete davetsiz olarak katılıyordu.

Herkes sofraya oturduktan sonra, **Efendimiz** Aleyhisselâm

ancak bir kişiye yetecek kadar olan et yemeğini sofraya getirtti.. Sonra da :

-Bismillâh! Buyurun! Dedi...

Herkes, bu bir kişilik tabak içindeki et yemeğinden yediler... Hem de doyasıya... Ancak, yemeğin sonunda görüldü ki, tabaktan az bir şey eksilmişti...

Sonra, ancak bir insanın güç belâ kanabileceği kadar süttten içmeye başladılar.. Bir yandan da bu olanlara şaşmaya başlamışlardı... Nihâyet her biri süte de kandılar... Buna rağmen sütte olduğu gibi kap içinde geriye kaldı..

Artık yemek içmek bitmiş **Efendimiz** Aleyhisselâm davet sebebini anlatacağı ki, Ebu Leheb konuşmaya başladı:

-Biz ömrü hayatımızda bu günkü kadar büyük bir sihir görmedik! Kardeşim oğlu bizi büyük bir sihirle sihirledi..

Sonra da **Efendimiz** Aleyhisselâm'a hitâben sözlerine şöyle devam etti:

-Bunlar senin halaların, amcaların ve amcaoğullarıdır... Sen onlara her zaman istemediklerini... Kendilerini ibadete davet ettin... Sen bu sapıklığı bırak! İyi bil ki senin için kavmin, bütün Arap kabilelerine karşı koymayı göze alacak durumda değildir... Bütün Kureyş oymakları ile Araplar üzerine saldırmadan, akrabalarının sana yapacağı en büyük iyilik, seni hapsetmeleridir.. Ben senin gibi akrabalarına şer getiren bir kişi daha ne gördüm, ne de işittim!

Bundan sonra da yerinden kalktı ve gider ayak oradakilere hitâb etti:

-Haydi kalkın gidelim... Gördüğümüz sihir yeter! Ve böylece oradakiler dağıldılar...

Bu kötü davranış **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı son derece üzmüştü.. Günlerce bu üzüntü içinde **Allâhû Teâlâ**'dan haber

bekledi.. Nihâyet Cebrail Aleyhisselâm tekrar geldi ve **Efendimiz**'e almış olduğu emirleri yerine getirmesini, çıkacak güçlüklerden korkmamasını, **Allâh**'ın kendisine yardımcı olacağını ifade etti..

Bunun üzerine **Efendimiz** Aleyhisselâm Hazreti Ali'yi çağırdı ve şöyle buyurdu:

-Ya Âli, Ebu Leheb gördüğün gibi yapmak istediğimiz şeyin önüne geçti ve ben konuşmadan dağılıp gittiler.. Sen, geçen defa olduğu gibi, yemek hazırlattı ve onları gene davet et...

Gene aynı şekilde yemek yenilip içildi.. Bu defa onların dağılmalarına, mahut birinin gene oyun bozanlık yapmasına fırsat vermeden **Efendimiz** Aleyhisselâm bir konuşma yaptı; ..

- Elhamdulillah... Hamd Allâh'a aittir ve ben de yardımı ondan isterim.. Ona inanır, Ona güvenirim! Şüphesiz bilir ve dile getiririm ki, Sadece Allâh vardır;tapılacak tanrılar yoktur! O. Ahad'dır ve eşi ortağı da yoktur..

Her halde otlak aramaya gönderilen bir kimse dönüşte ailesine yalan söylemez.. VAllâhi ben, bütün insanlara dahi yalan söylemiş olsam, gene de size karşı yalan söylemem... Bütün insanları aldatmış olsam, gene de sizi aldatmam.. Sizi ibadete davet ettiğim Allâh öyle bir Allâh'tır ki, Ondan başka kulluk edilecek yoktur!

Ben de, O Allâh'ın hasseten size, umumi olarak da bütün insanlara gönderdiği Rasûlüm... VAllâhi, siz, uykuya daldığınız gibi, bir gün de öleceksiniz.. Uykudan uyandığınız gibi de, bir gün dirilecek ve bütün yaptıklarınızdan hesaba çekileceksiniz...

İyiliklerinizin karşılığında iyilik; kötülüklerinizin karşılığında da ceza göreceksiniz... Bunlar da, ya temelli cennette, ya da temelli cehennemde kalmaktır...

İnsanlardan âhiret azâbı ile uyardığım ilk topluluk sizlersiniz!

Bundan sonra **Efendimiz**'in bu sözlerine amcası Ebu Talib cevap verdi:

-Ey kardeşim oğlu, bizim katımızda, sana yardımcı olmak kadar sevimli bir şey yoktur.. Öğütlerini benimseyip kabullendik.. Sözlerini de tasdik ediyoruz.. Bu toplananlar senin cedlerin oğullarıdır.. Tabii ki ben de onlardan birisiyim.. Senin istediğin şeye onlardan koşacak olanların - andolsun ki en çabuğu da benden başkası değildir.....,

Sen emrolunduğun şeye devam et! Andolsun ki, etrafını kuşatıp, seni korumaktan bir an geri durmayacağım.. Nefsimi Abdulmuttalib'in dininden ayrılmak hususunda, bana boyun eğer bulamadım.. Artık ben, onun öldüğü din üzerine öleceğim!

159

Böylece Ebu Talib yaptığı konuşmada, **Efendimiz**'e elinden gelen yardımı göstereceğini, ancak **O**'nun dinine de girmeyeceğini açıklamış bulunuyordu...

Bunun üzerine Ebu Leheb konuşmaya müdahale etti:

-Ey Abdulmuttalib oğulları! Bu andolsun ki bir kötülüktür... Başkaları **O**'nun elinden tutup, bundan alıkoymadan evvel, siz, **O**'nun ellerinden tutup, yaptığı işten geri bırakırın! Eğer siz bugün **O**'na boyun eğecek olursanız, zillete dûçar olup, hakarete uğrarsınız! **O**'nu korumaya kalkışacak olursanız, öldürölürsünüz!

Efendimiz Aleyhisselâm'ın halası Hazreti Safiyye dayanamadı ve kalkarak Ebu Leheb'e şöyle cevap verdi:

- Ey kardeşim! Kardeşimin oğlunu ve **O**'nun dinini yarımsız bırakmak, hor, hakir koymak sana yakışır mı? VALLâhi bugün yaşamakta olan ulema, Abdülmüttalib'in soyundan bir Rasûl geleceğini haber veriyorlar... İşte o Rasûl , kardeşim oğlu **Muhammed**'dir... Siz buna ister inanın felâha, ister inanmayın azaba duchar olun!

Ebu Leheb lâfin altında kalmak istemedi:

- Bu andolsun ki boş bir hevestir! Zaten kadınların sözleri erkeklere ayakbağı, köstek olmaktan başka bir işe yaramaz! Kureyş aileleri ve onlarla birlikte bütün araplar ayaklandıkları zaman, onlara karşı koyacak bizim hiç bir kuvvetimiz yoktur.. Andolsun ki biz onların ağzına bir lokmayız!

Ebu Leheb'in bu sözleri Ebu Talib'i çok kızdırmıştı.. Hemen atıldı ve ona cevap verdi:

-Ey korkak! And olsun ki, biz sağ olduğumuz sürece O'na yardımcı ve koruyucu olacağız.. Ey kardeşim oğlu, halkı Rabbine davet etmek istediğin zaman bize bildir ki, bizde silâhlanıp, seninle birlikte ortaya çıkalım..

Bunun üzerine **Efendimiz** oradakilere teklifini tekrar etti:

-Ey Abdülmuttalib oğulları! VAllâhi, Araplar içerisinde benim size getirdiğim dünya ve âhiretiniz için hayırlı olan şeyden daha üstün ve hayırlısını, kavmine getirmiş bir yiğit tanımıyorum ve bilmiyorum...Ben sizi, dile kolay gelen, mîzanda ağır basan iki cümleye davet ediyorum ki, o da:

LÂ İLÂHE İLLÂLLAH, MUHAMMEDEN RASÛLULLAH'dır...

Yüce Allâh, beni, sizi buna davet etmeye memur etti.. Hattâ bu hususta, şimdiye kadar görmediğiniz işaretlerden, mûcizelerden bazılarını da gördünüz...

O halde hanginiz bu yolda bana icâbet ederek, vezirim ve yardımcım olur.?

Bu soru karşısında kimse kendisine cevap vermeksizin susakalmıştı. Oradakilerin en ufağı **Hazreti Âli** idi. Hemen ayağa kalktı:

-Ben, ya **Rasûlullah!** dedi.. **Efendimiz** Aleyhisselâm onu yerine oturttu.. Sonra sözlerini tekrarladı:

- Hanginiz bu yolda kelime-i şehâdet getirip bana icâbet

ederek benim vezirim ve yardımcım olur ;.

Gene hiç cevap yoktu.. **Hazreti Âli** tekrar ayağa kalktı:

- Ben, Ya **Rasûlullah.. Efendimiz** Aleyhisselâm tekrar onu yerine oturttu..

- **Kim, sadece Allâh vardır tanrı yoktur;der ve benim Allâh'ın Rasûlü olduğuma şehâdet eder ve bana yardımcı olur ?**

Gene kimse cevap vermedi ve **Hazreti Âli** ayağa kalkıp:

-**Ya Rasûlullah, sana ben yardımcı olacağım, ben! Gerçi bunların yaşça en ufağı benim, gözlerim çapaklı, bacakları en ince olanıyım; ancak, buna rağmen ben, senin bu işte yardımcın ve vezirin olabilirim..**

161

Efendimiz Aleyhisselâm bu durum karşısında Hazreti Âli'nin elinden tuttu ve bir daha orada toplananlara baktı: "Bu çocuk kadar olamıyorsunuz"! dercesine....

Bu bakış oradakileri bihoş etmişti..

Sessiz sedasız dağılmaya başladılar.. Bu toplantı da bir netice vermemişti..

* * *

SAFÂ TEPESİNDEN HİTAP

Efendimiz Aleyhisselâm aldığı emir üzerine o gün evinden çıkıp doğruca Safâ tepesine geldi.. Bu oldukça yüksek bir kaya yığını idi.. Bu yüzden de tepe deniyordu... **Efendimiz** Aleyhisselâm aldığı vahye göre tepeye geldikten sonra en yüksek noktasına çıktı. Şöyle bir etrafına bakındı.. Sonra şehâdet parmaklarını kulaklarına tıkayıp seslendi :

162

-Ya Sabâhâh! Ya Sabâhâh!

Bu Araplar arasında öyle önemli bir parola idi ki, ancak çok önemli meselelerde kullanılırdı... " Çok önemli bir hâdise var! Derhal toplanın, size bildireyim!" anlamında kullanılan bir kelime idi...

Bu sesi işitince herkes birbirine soruşturmaya başladı:

-Kimdir seslenen ?

-Ne var, ne oluyor ?

-Niye çağırılıyor ?

Ve birtakım cevaplar veriliyordu:

-Muhammed-ül Emin çağırıyor!

- Çok önemli birşeyler olmalı herhalde..

- Koşup bakmalı, kimse bilmiyor sebebini!

Ve kısa bir zaman zarfında Mekke halkının önemli bir kısmı Safâ tepesinin etrafında toplanıvermişti.. İmkânı olanlar koşup gelmiş, gelemeyenler ise kendilerine haber getirecek birilerini yollanışlardı...

Nihâyet sormaya başladılar:

- Hayrola ya **Muhammed**, ne oluyor böyle ?

- Ne var, bizi neye çağırdınız ?

- Ne oluyor bir saldıran mı var ?

Bu sualler üzerine **Efendimiz** Aleyhisselâm konuşmaya başladı:

- **Ey Mekke'liler; benimle sizin durumunuz ona benzer ki; düşmanı gören ve onun ailesine vereceği zararın önüne geçmek için bağırın kişiye emsaldir...**

Ben, size şu dağın eteğinden yahut bu vâdiden atlılar çıkacağını, veya akşama sabaha bir düşman saldırısına uğrayacağınızı bildirecek olsam, beni tasdik eder, bana inanır mısınız?

Oradakiler bu soru karşısında bir an duraladılar ve derhal cevabı verdiler tereddütsüz bir şekilde :

-Evet, sen Muhammed-ül Emin'sin! Bu güne kadar sende doğruluktan başka bir şey görmedik.. Hiç bir zaman yalan söylemediğine şâhidiz.. Bizim katımızda hiç bir şekilde itham edilmiş bir insan değilsin sen...

Bunun üzerine **Efendimiz** Aleyhisselâm konuşmasına şöyle devam etti:

- **Ben size, önünüzdeki çok şiddetli bir azâbı haber veriyorum.. Yüce Allâh, en yakın akrabalarımı âhîret azâbı ile korkutmamı emretti! Sizi, "LÂ İLÂHE İLLÂLLAHÜ VAHDEHÜ LÂ ŞERİKE LEH" – "İlâhlar yoktur, sadece Allâh vardır, O tektir, bir ortağı da mevcut değildir" diye şehâdet etmeye**

davet ediyorum.. Ben de, O Allâh'ın kulu ve Rasûlüyum...

Söylediğimi kabul ve iman ederseniz, cennete gideceğinize dair kefil olur, buna dair söz veririm.. siz, “LÂ İLÂHE İLLÂLLAHÛ VAHDEHÛ LÂ ŞERİKE LEH” demedikçe, ben size ne dünyada bir fayda, ne de âhirette bir yardım temin edebilirim"...

Bu sözler karşısında Ebu Leheb âdeta çılgına dönmüştü.. Zîrâ kardeşinin oğlu bütün Kureyş'e hitâp ediyordu.. Çünkü Kureyş içinde **Efendimiz** Aleyhisselâm'a akraba olmayan bir tek kabile bile mevcut değildi.. Ebu Leheb bu halde derhal yerden bir taş kapıp:

-Helâk olasıca! Bunun için mi bizi buraya topladın? Diyerek **Efendimiz** Aleyhisselâm savurdu..

Halbuki bu beddua çok sonraları tamamen kendisini bulacaktı..

Zîrâ **Efendimiz** Aleyhisselâm ne buyurmuştu:

-Bir kişi dua ettiği zaman üzerinde bulunan iki melâike de; "Amin, bir misli de sana olsun! diye cevap verirler".

Eğer kişi beddua etmiş olursa, karşısındaki de buna lâyıkça, beddua karşısındakini bulur; fakat karşısındaki bedduaya lâayık değilse, o zaman o beddua geri döner ve sahibini vurur!"

İşte bu sebeple Ebu Leheb'in bu bedduası da kendisini helâk ediyordu.. Ebu Leheb'in attığı taş **Efendimiz**'in bulunduğu kayanın eteğine düşmüştü.. Ve oradakiler bu mevzûyu konuşa konuşa dağılmaya başladılar...

Allâhû Teâlâ'nın inzâl ettiği Leheb sûresi ise Ubu Leheb'i halka teşhir ediveriyordu:

"Ebu Leheb'in iki eli kurusun, kendisi de kahrolsun! Ona ne malı, ne de kazandığı fayda sağlamayacak! Aevli bir ateşe

girecek o; karısı da odun hammalı olarak, boynunda bükülmüş bir ip olduğu halde!" (Sûre 115, Âyet 1-5)

Efendimiz Aleyhisselâm'a yapılan bu hakaretler kendisini çok fazla üzüyordu.. İlerde de göreceğimiz gibi çeşitli işkenceler ve eziyetler yapılan müslümanlar bu durumları **Efendimiz**'e anlatıyorlar; bu arada da müşrikler **Efendimiz** Aleyhisselâm'a da sataşmaya devam ediyordu. Bu durum karşısında **Allâhû Teâlâ** ise inzâl ettiği âyetlerle **Efendimiz** Aleyhisselâm'a yardımcı oluyordu:

"Şimdi sen ne ile emrolunuyorsan apaçık bildir! Müşriklere aldırış etme! Allâh yanısıra tanrılara tapınan o istihzâcılara muhakkak ki biz yeteriz.. Onlar yakında bileceklerdir. (Senin Hak olduğunu, ama iş işten geçecektir.)

165

And olsun, biliyoruz ki, onların söyleyip durduklarından kalbin cidden daralıyor...Sen hemen Rabbine hamd ile tesbih et ve böyle edicilerden ol! Sana ölüm gelinceye kadar, Rabbine ibadet et!" (Sûre 15, Âyet 94-99)

* * *

EBU LEHEB'İN KARISININ, KARŞISINDA DURAN EFENDİMİZ'İ GÖREMESİ!

166

Leheb Sûresi'nin inzâlinden sonra bu sûrede zemmedildiğini duyan Ebu Leheb'in karısı Ümmü Cemil (ki adı Avrâ idi) son derece üzüldü ve canı sıkıldı...Ve eline kocaman bir taş alarak akli sıra bunu **Efendimiz** Aleyhisselâm'a vurmak üzere Harem-i Şerif'e geldi...

O sırada Efendimiz Aleyhisselâm da yanında Hazreti Ebu Bekir ve Hazreti Ömer olduğu halde Harem-i Şerif'te oturuyordu...

Ümmü Cemil'in gelmekte olduğunu gören Hazreti Ebu Bekir Efendimiz Aleyhisselâm'a dönerek:

-Ya Rasûlullah ...Bu küfürbaz, kötü dilli bir kadındır...Keşke buradan kalkmış olsaydık...dedi.

Efendimiz Aleyhisselâm ise kısa bir şekilde cevap buyurdu:

-O, beni göremez!

Ümmü Cemil hakikaten, onların yanına gelince Efendimiz Aleyhisselâm'ı göremedi ve Hazreti Ömer'i hiç sevmediği için, Hazreti Ebu bekr'e sordu;

-Nerede O arkadaşınız?

Hazreti Ebu bekr de ona sordu:

-Ne yapacaksın O'nu?

Ümmü Cemil kızgın bir halde cevap verdi:

-Beni hicvettiğini öğrendim... Yemin ederim ki O'nu bulursam, bu taşı ağzına vuracağım! O, şair ise ben de şairim ve O'nun gibi hicvetmesini ben de bilirim!

Hazreti Ebu Bekr cevap verdi:

-Kâbe'nin beytinde yemin ederim ki; O, ne seni ve ne de kocanı hicvetmiştir!

VAllâh arkadaşım ne şairdir, ne de şiir söylemesini bilir!

Ümmü Cemil anlamadı söylenileni:

-Hayır, sen yalan söylüyorsun... Herkes O'nun beni hicvettiğini söylüyor...

O sırada Hazreti Ömer söze karıştı:

-Yazıklar olsun sana ki, O'nu bir şair sanıyorsun!

Ümmü Cemil, Hazreti Ömer'den hoşlanmadığı için kısa kesti sözü;

-Ya Hattaboğlu! Ben seninle konuşmak istemiyorum bu meseleyi...

Hazreti Ebu Bekr, Ümmü Cemil'e sordu:

-Peki yanımda bulunan zâtı görüyor musun sen?

Ümmü Cemil şaşkın bir halde karşılık verdi:

-Sen benimle alay mı ediyorsun... Ben yanında Ömer'den başka hiç kimse görmüyorum...

Bundan sonra Efendimiz Aleyhisselâm için yazmış olduğu hicviesini okuyarak dönüp gitti...

Ümmü Cemil gittikten sonra Hazreti Ebu Bekr, Efendimiz

Aleyhisselâm'a dönerek sordu:

-Ya RASÛLULLAH, Ümmü Cemil Seni gördü mü?

Efendimiz Aleyhisselâm cevap verdi:

-Hayır! Beni göremez! Allâh onun gözünü aldı; melekler beni ona göstermedi!

Ümmü Cemil bundan sonra Efendimiz Aleyhisselâm'ın kızı ve kendisinin gelini olan Hazreti Rukiyye'yi oğlu Uteybe'ye boşattı...

Bütün bu açıklamalar ve gelişmeler neticesinde artık Mekke halkı olduğu gibi ikiye ayrılmış durumda idi.. Bir yanda müşrikler.. Bir yanda müslimler.. Esasen böyle halk ikiye ayrıldı denecek kadar da bir çokluk yoktu müslimler safında.. Topu toplansa yirmibeş otuz kişiyi zor bulurdu..

168

Müşrikler ise bütün şehir halkı olarak onlara karşı çıkıyor, ellerinden gelen eziyeti ardlarına koymuyorlardı.. Zira Mekke'de en nüfuzlu, şöhretli insanlar müşrikler arasındaydı...Mekke'de bu kadar azılı müşrik olmasına rağmen **Efendimiz** Aleyhisselâm'a yapılan en büyük eziyet de bilhassa başlangıçta Ebu Leheb'den geliyordu..

Efendimiz Aleyhisselâm'ın evinin bir yanında Ebu Leheb'in evi, öbür yanında da Ukbe bin Ebi Muayt'ın evi bulunmaktaydı.. Ebu Leheb, geceleri insan ve hayvan pisliklerini getirip **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın kalmakta olduğu evin kapısına döküyordu.. Kezâ Ukbe de..

Gene bir gün sabaha karşı Ebu Leheb, **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın kapısının önüne bir torba içinde pislik serpiyordu.. Tam o sırada Hazreti Hamza da oradan geçiyordu...Birden bire Ebu Leheb'i görünce o pislikleri döküyorken, kafası kızıp sert adımlarla yanına yaklaştı.. Hazreti Hamza gayet sert mizaçlıydı.. Kimsenin arkasından birşey söylenmesine veya arkasından bir takım hareketler

yapılmasına tahammül edemezdi..

Hele bu hareket çok sevdiği **Efendimiz** Aleyhisselâm'a karşı olursa... Yanına yaklaştı Ebu Leheb'in;

-Ne yapıyorsun böyle?

Ebu Leheb biraz bozulmuştu, suç üstü ve hele de Hazreti Hamza'ya yakalanmasına...

-Biliyorsun **O** bizi hicvediyor.. diye kendini haklı göstermek istedi..

Hazreti Hamza sert bir harekele elindeki torbayı çekip aldı ..
Ve :

-Elindeki boka **O'nun** kapısı değil, senin kafan daha lâyıktır!
Diyerek pislik torbasını olduğu gibi Ebu Leheb'in başından aşağı çeviriverdi.. Sonra da sanki bir şey olmamış gibi yoluna devam etti, gitti.. Ebu Leheb ise başındaki pislikleri temizlemeye çalışırken, ardı sıra söyleniyordu:

-Kahrolası, sapık sende!

Efendimiz Aleyhisselâm bu komşularının yaptıkları eziyete çok üzülüyordu.. Sabahları kalkıp da kapısında böyle pislikler bulunca:

- Bu nasıl komşuluktur ey Abdi Menaf oğulları, diye kendi kendine konuşur ve onları eline aldığı bir sopa ile iteleyerek temizlerdi..

Kureyş halkının artık bütün mevzûu İslâmiyet ve **Efendimiz** Aleyhisselâm olmuştu.. Hemen her toplantıda bu mesele konuşuluyor; bu işin ne şekilde neticeye ereceği ve yahut da erdirileceği düşünülüyordu....

TEPKİLER ARTIYOR

İşte o gün de Kureyş'in bütün ileri gelenleri Harem-i Şerif'te toplanmış , konuşuyorlardı:

170

-Yahu bunun gibisini görmedik! Nereden de çıktı başımıza...

-Ben de aynı kanaattayım.. Kureyş'ten böyle biri asla bugüne kadar çıkmamamıştır.. Yaptıkları bini aştı.. Başka kabilelere rezil olacağız...

-Atalarının, cedlerinin tapındıklarını bırak da; sonradan çıkan, ne olduğu belli olmayan bir tanrıya tapın! Olacak iş değil..

- Bu kadarla bitse gene iyi. Ya kendisini de Rasûl ilân etmesi! Bâri ileri gelenlerimizden birisi olsaydı!

- Üstelik atalarımıza hakaret etmesi..

- Fakirlerin işine geliyor.. O'na tâbi oluyorlar! Akılları sıra ona tâbi olmakla aramızdaki farkın kapanacağını sanıyorlar...

- Gençlerin de zaten akli kısa! Kadınlar da öyle!

- İyi ama, bunları herkes biliyor.. Bir çare bulmamız lâzım bu işe..

- Bulalım ama nasıl? Ne kulp takacağız...

- Arada Ebu Talib var! Hamza var! Kısacası bir sürü hatırı

sayılır insan var...

- Hay canına! Nerden çıktı başımıza yahu! Bize **Allâh**'ı gösterecekmiş.. Bir sürü tanrılarla başa çıkamazken, bir de **Allâh** ilâve edecek..

Onlar böylece birbirlerine dert yanıp çare araya dursunlar; bu arada **Efendimiz** Aleyhisselâm da Kâbe'nin önüne geldi ve Hacer'ül Esved'i seâmladı.. Sonra döndü tavafa başladı... Tam onların önünden geçiyordu ki lâf attılar:

- İşte sapıklığı yapan adam! Gene birilerini saptırmak için büyü yapıyor!

Efendimiz Aleyhisselâm onların bu sözlerini işitmiş ve kızmıştı.. **Allâh**'a ve Dini'ne dil uzatanlara elbette ki kızılırdı.. Buna rağmen bir şey demeden tavafına devam etti.. İkinci defa onların önünden geçiyordu ki bu defa da başka birisi lâf attı:

-Sapıklığıyla kalsa bir yana.. Ya akılsız gençlerle kadınları kendine uydurması.?

-Niye diye düşündünüz mü hiç? Ve bu defa da son derece ağır sözler sarf ettiler **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın arkasından..

Buna rağmen, O, gene sesini çıkartmadı ve tavafına devam etti.. Nihâyet üçüncü defa gene önlerine gelmişti ki Kureyş ileri gelenleri lâf atmayı daha da ileri götürdüler:

-**Allâh** filân dediği bahane! Esasında başımıza sultan olup; malımıza, kadınlarımıza sahip olmak istiyor da ondan!

Efendimiz Aleyhisselâm bu defa eskiden olduğu gibi çekip gitmedi önlerinden! Tam karşlarına gelince durdu ve onlara şöyle konuştu :

-Ey Kureyş ileri gelenleri! Beni iyi dinleyin: Varlığım yedi kudretinde olan **Allâh**'a yemin ederim ki, hakkınızda edindiğim helâk ve ölüm haberini size tebliğ etmek için

karşınızda durdum! Böylece bunu öğrendiniz işte..

Bu söz onlarda öylesine büyük bir tesir meydana getirdi ki, asla târif edilemez.. Hepsinin başının üstünde korkunç ağırlıklar konulmuşcasına başlarını önlerine eğdiler... Büyük bir haşyet sarmıştı hepsini de...Bu güne kadar **Efendimiz** Aleyhisselâm'a en şiddetli davranan Ebu Cehil bile, süt dökmüş kedi gibiydi! Herkes ne diyeceğini bilemez halde susuyordu. Derken Ebu Cehil son derece yumuşak tatlı bir şekilde şöyle konuşabildi..

-Ya Ebel Kasım; selâmetle geç git yanımızdan! Yemin ederim ki sen câhillerden değilsin! Gel bize uyma sen..

Bu lâflar üzerine **Efendimiz** Aleyhisselâm tekrar tavafına devam etti.. Kureyş ileri gelenleri ise biraz daha oturduktan sonra dağılıp gittiler..

Ertesi gün tekrar Hicr'de toplandıkları zaman ise halleri bambaşka idi.. Birbirleri ile şöyle konuşuyorlardı..

-Yâhu biz **O'**na demediğimizi bırakmadığımız halde kılı bile kıpırdamıyor.. Halbuki **O'**nun bir sözü hepimize tesir etti.. Öyle ki; en hoşumuza gitmeyecek şeyleri söylediği halde, bir kimse çıkıp ağzını bile açamadı..

Ve bu mihval üzere konuşmalar devam etti.. Hepsi de birbirlerine çatıyorlardı.. Onlar böylece konuşurlarken, **Efendimiz** Aleyhisselâm tekrar Kâbe'ye geldi ve Hacer'ül Esved'i selâmladıktan sonra tavafa başladı.. Derhal hepsi de yerlerinden kalkıp, **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın etrafını sarıverdiler...

- Bizim Tanrılarımıza ne şekilde dil uzatırsın! Bu yaptığın büyük bir iştir!Vazgeç bundan... dediler

Efendimiz Aleyhisselâm ise kısa bir cevap verdi onlara:

-Allâh Ahad'dır; Gayrı da yoktur! Taptığınız tanrılar kendi

hevânızdan başka bir şey değildir!

Bu cevap kudurtmuştu onları âdeta! Hepsi birden **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın üzerine atılıp **O**'nu dövmeye başladılar.. Bu arada birisi ise karşı taraftaki Hazreti Ebu Bekir (r.a) ın yanına koşup:

-Ya Ebu Bekir, arkadaşını dövüyorlar yetiş.. diye haber götürdü.. Hazreti Ebu Bekir (r.a) derhal onların yanına koştu ve onlara bağırırmaya başladı :

-Allâh hepinizin cezasını versin.. "Rabbim Allâh'tır!" diyen ve ona ibadet eden bir zâtı öldürmek mi istiyorsunuz?

Bir yandan bağırıyor, bir yandan gözlerinden yaşlar dökülüyor, bir yandan da onlar ile **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın arasına girmeye çalışıyordu.. Bu arada **Efendimiz** Aleyhisselâm konuştu:

-Bırak onları, dokunma ya Ebu Bekir.. Varlığım Yedi kudretinde olan Allâh'a yemin ederim ki, Allâh beni onlara boğazlanmaları için yolladı...

Ve müşrikler bundan sonra **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı bırakarak dağıldılar...

Efendimiz Aleyhisselâm Harem-i Şerif'te namaz kılarken As bin Vail, Haris bin Kays ve Velid bin Muğıyre gibi ehli kitap, ya çocuklarına, ya da kölelerine emir veriyorlar ve **O**'na türlü eziyetler yaptırıyorlardı.. Bu eziyetlerden bir tanesi de şu idi...

Velid bin Muğıyre bir gün **Efendimiz** Aleyhisselâm secdede iken kölesini çağırması ve eline kanlı bir işkembe vererek bunu **O**'nun iki küreği arasına koymasını söylemişti... Çocuk yaştaki köle, efendisinin bu emrini yerine getirdi ve **Efendimiz** Aleyhisselâm secdeye vardığında yanına gidip, sırtına bu kanlı işkembeyi bıraktı.. Sonra da gittiler..

Ebu Talib de bu sırada Harem-i Şerif'e gelmişti.. **Efendimiz**

Aleyhisselâm'ın iki küreği arasındaki o kanlı işkembeyi görünce büyük bir galeyana geldi..

-Ey kardeşim oğlu, bu halin nedir?.diye sordu...

Efendimiz Aleyhisselâm da kendisine yapılan bu muameleyi amcasına anlattı. Ebu Talib bu duruma çok üzülmüştü.. Derhal evine gitti, kılıcını kuşandı ve doğruca bu işi yapanların peşine düştü. Kölesi de peşinde olduğu halde....

Velid bin Muğyre ile arkadaşlarını bir arada bulunca derhal yanlarına vardı.. Kılıcını sıyırdı ve:

- VALLâhi sizden bir tek kişi bana cevap vermeye kalkmasın! Yoksa onu şu anda kılıçtan geçiririm.. Bu hırslı hâlini hemen hemen hiç görmemiş olan müşrikler, bir anda süt dökmüş kedi gibi sinmişlerdi.. Kimse kendinde Ebu Talib'e cevap verecek kuvveti bulamıyordu..

174

Ebu Talib kölesine döndü ve emretti:

- O kanlı işkembeyi teker teker sür suratlarına bu adamların.. İyice bulansın pisliğe suratları.. Bakalım görsünler benim kardeşim oğluna dokunmayı.. Bundan sonra zenci köle teker teker onların suratlarına sürdü o kanlı, pislik dolu işkembeyi..

Olaylar bunlarla bitmiyordu..

Başka biri de şöyle olmuştu...

Efendimiz Aleyhisselâm Kâbe'nin önünde namaz kılıyordu.. Secdeye varmıştı ki, Ukbe bin Ebi Muayt derhal sessiz bir şekilde yanına yanaştı ve rıdasını **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın boynuna bağladı.. Sonra da boğmak amacıyla sıkmaya başladı...Tam o sırada Hazreti Ebu Bekir (r.a) yetişti..Ve:

"Siz bir adamı, "Rabbim Allâh'tır!" demesi sebebiyle öldürür müsünüz ? Halbuki o, size Rabbinizden apaçık mûcizeler de getirmiştir.. Bununla beraber eğer O, bir yalancı ise yalanı kendisine.. Eğer doğru söylüyorsa, sizi tehdit edegeldiği

azâbın bir kısmı olsun sizi çarpar.. Şüphesiz ki Allâh, haddi aşan, çok yalancı olan kimseyi muvaffak etmez! (Sûre 40, Ayet 28)

Mealindeki âyeti okudu.. Sonra da bir yumrukla onu **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanından uzaklaştırıp ridâyı çözdü..

Efendimiz Aleyhisselâm'a yapılan bu aşırı eziyetlerin yanı sıra; Müslüman olan bilhassa gençler ile kölelere akılların alamıyacağı işkenceler, zulûmler yapılıyor; onlar bu şekilde müslümanlıktan vazgeçsin isteniyordu..

Buna karşılık **Allâhü Teâlâ** nâzil ettiği âyetlerinde Mekke'li müşriklerin bütün iç yüzlerini ortaya koyuyordu... Bunlarda en orijinallerinden birisi de şu idi: Velid bin Mugyire bilindiği gibi müşriklerin en azılılarından biri idi.. Bu azgınlığını iyice arttırınca **Allâhü Teâlâ** onu şu âyetleriyle rezil etti:

"Doğruya ve eğriye alabildiğine yemin eden; izzeti nefsi bulunmayan; ötekini berikini daima ayıplayan; gammazlıkla lâf götürüp getirmeye çalışan; insanları hayırdan durmadan men eyleyen; haddini aşan; zâlim; çok günahkâr; kaba; haşin; bütün bunlardan başka da kulağı kesik soysuz olan kimseye mal ve oğullar sahibi olmuş diye boyun eğme.." (Sûre 68, Âyet 10-14)

"Böyle şeylerden sakınsın o! Eğer vazgeçmez ise, andolsun ki, perçeminden tutup cehenneme sürükleyeceğiz.." (95-16)

Kureyş halkı arasında "**ZENİM**" lakabıyla tanınan Velid bin Mugyire idi.. Kulağı kesik manasına geliyordu bu tâbir. Babası onu 18 yaşında iken oğul almıştı.

İbni Abbas (r.a) bu meseleyi şöyle anlatırdı:

Cenâb-ı Hak'kın bu adamdaki ayıpları teşhir ettiği kadar, hiç bir kimseyi vasıflandırmadığını biliyoruz.. **Allâhü Teâlâ** ona öyle bir ad takmıştır ki, artık ondan ebedi ayrılmaz..

Velid'in anası, ona, gayrı meşru bir şekilde sahip olmuştu.. Bu ayetin inzâline kadar hiç kimse durumu bilmiyordu..

Velid bu âyeti işitince doğruca o sırada iyice yaşlanmış olan anasının yanına koşmuştu.. Anasına kılıcını çekerek şöyle konuşmuştu:

-**Muhammed** beni 10 sıfatla teşhir etti bütün Kureyş'te.. Bunlardan dokuzunu ben kendimde buldum.. Fakat "**ZENİM**" olduğum hakkında hiç bir bilgim yoktur.. Bana hakikatı olduğu gibi söylersen ne âlâ.. Aksi halde, şuracıkta boynunu vuracağım..

Anası Velid'e şu cevabı verdi:

-Sus! Hakikatı sana açıklayacağım.. Eğer ben yaptığım işte, sana faydalı oldumsa ne iyi; olmadımsa, bana istediğin cezayı ver...

176

-Oğlum, senin baban zengin bir insandı, fakat cinsi münasebet için kudreti yok idi.. Bu yüzden o ölünce malı başkalarının eline geçecek diye korktum.. Artık bu sebeple de evime bir çobanı davet ettim.. O da icâbet etti.. Şimdi sen söyle, o mallar başkasına geçse daha mı iyi idi?

Velid bu sözler karşısında susup kaldı... Efendimiz Aleyhisselâm ise bir mûcizeye daha sahip olmuştu..

Ne var ki bütün mûcizelere rağmen, kulakları sağır, gözleri kör, kalbleri mühürlenmiş olan kimseler bir türlü Islâmiyete yaklaşamıyorlardı..

Burada bir de müslüman olan fakirler ile kölelere yapılan eziyetler bahsi vardır..

Bilhassa müslüman olan kölelere öylesine vahşiyane eziyetler yapılmıştır ki, hiç bir insan vicdanı bu eziyetleri değil yapmayı, seyretmeye , dinlemeye dahi tahammül edemez...Bu muhterem zevatın uğradıkları vahşi işkenceler o kadar

korkunçtur ki, biz burada yazacak kuvveti kendimizde bulamıyoruz..

Ancak, İslâm'ın, işkence ile dininden döndürülmek istenirken ölen ilk şehidleri olan erkeklerden Ammar bin Yasir, kadınlardan da onun hanımı Sümeyye hâtun önünde hürmetle eğilir, okurlarımızdan ruhlarına bire Fâtiha dileriz..

Keza suçu (!) "Allâh" demekten başka bir şey olmadığı için öldürülen bütün müslümanlar için de...

Bu ana ile babanın oğulları Ammar da korkunç işkencelere uğratılıyordu.. Bir dafasında, ki anne ve babasının şehid edilişinden sonra idi... **Efendimiz** Aleyhisselâm'a durumu anlatmış ve;

177

"**Böylesine ağır işkence altında bazen ne söylediğimi bilemeyecek hale geliyorum.. Onlara kendilerine uyduğumu söylesem suç olur mu**?" diye sormuştu...

Ammar'ın böylesine güç durumda olduğunu nazarı dikkate alan **Efendimiz** Aleyhisselâm da :

Bütün kalbinle Allâh'a ve Rasûlüne inanır bir halde iken onlara böyle söyleyebilirsin, diyerek izin vermişti..

Bir gün gene Mekke'li müslim olmayanlar Ammar'ı tutmuş işkence ediyorlar bir yandan da konuşuyorlardı:

- Bizim tanrılarımıza dönmedikçe asla serbest bırakmayalım..

- Evet, bu defa artık elimizden kurtulmamalı..

-Ya Ammar, ya dininden döner, tekrar bizim tanrılarımıza tapınırsın, ya da seni öldürürüz..

Ammar'a bu işkenceler yapılırken, çevrede bir kaç çocukla, büyük onu seyrediyordu.. Ammar elinde olmaksızın konuştu işkencenin şiddetinden:

- Tanrılarınıza inanıyorum!

Ammar'ın bu sözlerini iştenler doğruca **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanına koşup haber ulaştırdılar..

- Ammar dininden çıktı. ya Rasûlullah! Müşriklerin dediklerini söyledi..

Efendimiz Aleyhisselâm'a Ammar'ın durumu mâlum idi..

- Hayır, Ammar dininden dönmez! diye buyurdu..

Az sonra serbest bırakılan Ammar koşu koşu **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın huzuruna dahil oldu..

-Ya Rasûlullah, Ammar kâfir oldu; dediklerini yaptı onların! diye hâlimden yakındı.. **Efendimiz** Aleyhisselâm meseleyi bilmiyormuş gibi sordu:

-Neden ya Ammar ?

-Ammar, Lât ve Uzza'nın senin dininden daha hayırlı olduğunu söyledi, ya Rasûlullah ...

- Peki sen bunu isteyerek mi, kalbinle mi söyledin ya Ammar?

- Bana zorla, işkenceyle söylediler, ya Rasûlullah!

- Peki kalbin ne âlemdeydi o zaman ?

- Allâh ve Rasûlünün muhabbeti ile dolu idi, ya Rasûlullah!

-Bunda sana vebal yok, ya Ammar! Sen iyi bir müslimsin.. Gene sana öyle yaparlarsa, sen gene onların dediğini söyle ve kurtul ellerinden...

Ve bu hâdiseden sonra Allâhû Teâlâ şu ayeti kerimeyi nâzil etti:

"Kalbi imanla mutmain olduğu halde zorlamaya mâruz bırakılanlar müstesna olmak üzere, kim imanından sonra Allâh'ı inkâr eder sinesini küfre açarsa Allâh'ın gazabı onların başıdır." (Sûre 16, Âyet 106)

Efendimiz Aleyhisselâm, Ammar'ı çok severdi. Bir defasında :

"Cennet, ashabımdan üç kişiyi özler: Ali, Ammar ve Bilâl.."

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

buyurmuştu..

* * *

HAZRETİ HAMZA'NIN MÜSLÜMAN OLUŞU

Efendimiz Aleyhisselâm bir gün safa tepesinde oturuyor ve Kâbe'ye müteveccih bir halde ibadet ediyordu.. O sırada Ebu Cehil yanında bir iki kölesi ile o tarafa gelmekte idi.. **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı görünce derhal kölelerine emir verdi ve onlar da **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanına gelerek başına toprak atmaya, hakaret etmeye, türlü acaip sözler sarfetmeye başladılar..

180

Efendimiz Aleyhisselâm onların bu aşağılık hareketleri karşısında ağzını açıp tek bir kelime söylemeden evine gitti. O sırada Ebu Cehil ve kölelerinin bütün yaptıklarını gören Hazreti Safiye'nin âzatlî cariyesi ise bir kenarda duruyordu.. Ebu Cehil ve arkadaşları bundan sonra oradan ayrılıp, Kureyş müşriklerinin Kâbe yanındaki toplantılarına gittiler ve orada oturdular..

Aradan az bir zaman geçmişti ki, Hazreti Hamza'nın avdan dönmeğe olduğu görüldü.. Yayı boynunda, kılıcı belinde olduğu halde evine gelmekteydi.. Hazreti Hamza'nın âdetiydi.. Avdan dönüşte, Kâbe'ye uğrar, tavaf eder, putları selâmlar ve oradaki Kureyş ileri gelenleri ile biraz konuştuğundan sonra evine dönerdi..

Bu defa da gene öyle yapacaktı ki, yolda Hazreti Safiye'nin azatlı kölesi yanına yanaştı ve şöyle konuştu:

-Ey Umare'nin babası.. Kardeşin oğlu **Muhammed**'e Ebül Hakem bin Hişam (yâni Ubu Cehil) neler yaptı bir görseydin! Yapmadıklarını koymadılar.. Hazreti Hamza sordu:

-Hayrola ne oldu ? Ne yaptılar ki?

-Buracıkta tepede oturuyordu ki, Ebül Hakem ve köleleri gelip başına toprak attılar, demedikleri kötü sözleri söylediler ve çeşitli işkenceleri yaptılar.... O ise, bu yapılanların bir tekine bile cevap vermedi.. Sonra da sessiz sedâsız kalkıp yanlarından ayrıldı ve evine gitti.. Eğer görseydin, katiyyen dayanamazdın bu yapılanlara..

-Peki. sen gördün mü bu yapılanları ?

-Elbette ya Hamza..

Hazreti Hamza bunun üzerine çok kızdı.. Doğruca Harem-i Şerif'e yollandı.. Ebu Cehil'i orada bulacağını iyi biliyordu.. Nitekim Ebu Cehil karşıda bir kısım Kureyş'li Müşrikle oturmakta idi.. Yanlarına doğru yürüdü.. Ebu Cehil'in yanına gelince boynundaki yayı çıkarıp, bütün hızıyla Ebu Cehil'in kafasına indirdi..

Ebü Cehil'in kafası bir anda yarılmış ve yüzüne doğru kanlar akmaya başlamıştı...Sonradan da konuştu:

-Sen misin **Muhammed**'in dinine sövüp sayan, **O**'na yapmadığını bırakmayan! Al işte, bende **O**'nun dinindeyim! Ben de **O**'nun söylediklerini söylüyorum. Eğer gücün yetiyorsa, **O**'na yaptıklarını bana da yap, yap da görelim bakalım!

Ebu Cehil, Hz Hamza'yı böylesine celâlli görünce korktu ve bir takım lâflarla kendini haklı göstermeye çalıştı:

-Ama **O** bizim tanrılarımızı inkâr edip onların kuru taştan

başka bir şey olmadığını söylüyor; çocuklarımızı kendine inandırıyordu..

- Siz tutup da, Allâh'tan gayrına tanrı diye tapıyorsunuz! Ben şehâdet ederim ki, tanrı yoktur, sadece Allâh vardır!Ve gene şehâdet ederim ki Muhammed'de Allâh'ın Rasûlü'dür!

Hazreti Hamza bugüne kadar böyle bir şey söylememiş ve henüz de müslüman olmamıştı. Ancak bu durum onu gayrete getirmiş Kelime-i Şehâdeti söyleyivermişti.. Bunun üzerine Mahzumoğulları'ndan bir kaçı ayağa kalkarak Hazreti Hamza'nın yanına geldiler ve:

-Hayrola ey Hamza ? Biz seni de dininden sapmış buluyoruz.. Sen bizden değil miydin?

Hazreti Hamza buna karşı kesin bir şekilde cevap verdi:

-Dönmüşsem ne olacak yâni? Bana göre, Muhammed'in dininin Hak olduğu ortaya katiyetle çıkmıştır. O'nun RASÛLullah olduğuna şehadet ediyorum. Ne diyorsa dedikleri doğrudur. Ve bundan sonra ben de O'nun yanındayım. Eğer sözünüzde doğrucu iseniz, gelin de, bana da mani olun bakalım?

Ebu Cehil ise onlara engel oldu:

-VAllâhi ben onun kardeşinin oğluna çok kötü bir şekilde sövüp saymıştım, hakettim bu yapılanları.. Dokunmayın Hamza'ya...

Hazreti Hamza müşriklerin yanından ayrılıp evine döndükten sonra sedire uzandı ve düşünmeye başladı.. İçine bir vesvesedir düşmüştü. Kendi kendine konuşup duruyordu. Şeytan içinden şöyle hitap etmekteydi ona:

-Sen Kureyş'in en ileri gelenlerinden birisin. Ne diye tutup ta kavminin yolunu terketmiş, kendi başına bir yol tutturmuş adamı takip ediyorsun.. Herkes seni sevip sayıyordu. Halbuki

bundan sonra herkes seni aşayacak..

Bütün bu düşüncelerin altında bocalamaya başlamıştı Hazreti Hamza.. Ne yapmalıydı ki?

Birdenbire içinden gelen bir düşünce ile yerinden kalktı ve Kâbe'ye gitti... Orada kapısı önüne geldi Kâbe'nin ve **Allâh'a** şöyle dua etti:

-Allâh'ım... eğer tuttuğum yol Hak üzere ise kalbime bu yolu tasdik ettir.. Beni mutmain et; şüphelerimi izâle eyle.. Eğer doğru değilse, o takdirde bana bu içinde bulunduğum halden bir kurtuluş yolu nasip et.. Şüphesiz ki sen darda kalanların feraha çıkartıcısısın..

183

O gece yattı rahat bir şekilde de uyudu.. Ertesi sabah kalkınca doğruca **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanına vardı ve başından geçenlerin her birini teker teker anlattı.. **Efendimiz** Aleyhisselâm bu anlattıklarından sonra onun iman vaktinin gelmiş olduğunu anladı. Bunu üzerine imanının kuvvetlenmesini sağlayacak va'zu nasihatte bulundu.. Cehennem azâbından, cennet müjdelerinden bahsedip hem onu korkuttu, hem de sevindirdi..

Bu anlattıklarından sonra Hazreti Hamza **Efendimiz** Aleyhisselâm'a şöyle konuştu..

-Ey kardeşim oğlu, ben şu anda inandım ki, sen doğrucusun.. Ve eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden Rasûlullah..

Bundan sonra Enam Suresinin 122. âyeti nâzil oldu:

"Bir ölü iken kendisini dirilttiğimiz, ona insanların arasında yürüyeceği bir nur verdiğimiz kimse; içinden çıkamaz halde karanlıklarda kalan kişi gibi olur mu hiç? Kâfirlerin yapmakta oldukları şeyler kendilerine öyle süslü göründü işte.."

Bu âyetin birinci kısmında Hazreti Hamza'dan, ikinci kısmında

da Ebu Cehil'den bahsedilmekte, ve nihayet, inanmayanların kendilerini yaptıkları sapık işlerde haklı görmekte oldukları belirtiliyordu..

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

GÜNEŞİ SAĞ, AY'I DA SOL YANIMA KOYSALAR

186

Bu arada müşrikler **Efendimiz** Aleyhisselâm'a baskı ve zülmü arttırmışlar; bu yüzden de **Efendimiz** Aleyhisselâm Dâr'ı Erkâm adı verilen Erkam bin Esed'in evine gelmişti.. Erkam'ın evi, Safâ tepesinin doğusunda bulunan Beni Şeybe'nin evine bitişik olup dar bir sokak içinde idi..

Efendimiz Aleyhisselâm bu sert şartlar altında çalışmalarına devam ediyordu.. Ve bu çalışmalar epeyce zaman almasına rağmen, müşrikler iyiden iyiye endişelenmeye başlamışlardı.. Zîrâ İslâmiyet günden güne daha fazla taraftar kazanmaya başlamış, adını civar kabilelere bile duyurur hale gelmişti..

Bu durum karşısında müşrikler toplanarak meseleye bir hal çaresi bulmaya çalıştılar.. Yapılan toplantı sonunda alınan karar şu oldu: On kişilik bir heyet halinde, **Efendimiz** Aleyhisselâmın hamisi durumunda olan Ebu Talib'i ziyaret edecekler ve meseleye el koymasını isteyeceklerdi..

Ve bu karar üzerine başta Utbe bin Rebia ve Velid bin Mugıyre olmak üzere on kişi doğruca Ebu Talib'in yanına gittiler.. Ebu Talib onları iyi bir şekilde karşıladı ve ne istediklerini sordu..

Kureyş'liler isteklerini şöyle anlattılar:

-Ebu Talib; senin kardeşinin oğlu ile başımızın dertte olduğunu biliyorsun.. Tanrılarımıza demediklerini koymuyor, atalarımızın sapık olduğunu ileri sürüyor; bizleri aptallıkla itham edip duruyor.. Artık sen bu işe mâni olmalısın.. Ya artık **O** sesini kısıp bize dil uzatmamalı, ya da sen onunla bizim aramızdan çıkmalısın.. Hem senin onu daha fazla korumana da gerek yok.. Zira sen de en az bizim kadar **O'nun** fikirlerine muhalif durumdasın.. Sen ardan çekilirsen, biz **O'nu** susturmasını biliriz...

Kureyş'li müşriklerin bu sözleri Ebu Talib'in canını sıkıyordu. Buna rağmen hiç bozuntusunu vermedi ve onlara tatlı ifade ile en kısa zamanda bu meselenin bir hal yoluna girmesi için elinden geleni yapacağını vaad etti.. Ancak, Kureyş'li müşriklerle böyle konuşmasına rağmen Ebu Talib **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı çok seviyordu ve bu yüzden de **O'na** hiç bir şey diyemiyordu..

Burada dikkat edilmesi gerekli bir husus vardır ki, o da şudur: Ebu Talib **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı **Allâh** için değil, kardeşinin oğlu olduğu için, yâni maddi meseleler yüzünden seviyordu.. Halbuki **Allâh**'ın emri ise; sevilen yahut nefret edilen bür şeye karşı meydana gelen sevgi yahut nefretin sadece **Allâh** için olmasını şart koşmaktadır.. Bu sebeptendir ki, Ebu Talib'in yeğenini **Allâh** için olmayıp, başka nedenlerle sevmesi onu ebedi azaptan kurtaramamıştır...

Evet bu arada **Efendimiz** Aleyhisselâm da bütün gücüyle İslâmiyetin yayılması için çalışıyor, sayılar her gün biraz daha artıyordu... Bu yüzden de müslümanlar ile müşrikler arası her geçen gün biraz daha açılıyor ve nihâyet anlaşılması imkânsız bir hâle sürükleniyordu... Durum neredeyse silâhlı bir çatışmaya dönecekti...

Nihâyet bu durumda Kureyş'in müşrik ileri gelenleri son bir ültûmatom vermek üzere Ebu Talib'in ziyaretine gittiler ve onunla şöyle konuştular:

- Ya Ebu Talib; bilirsin ki, aramızda her cepheden ileri gelen bir kimsesin.. Biz senden geçen defa geldiğimizde, kardeşin oğlunu susturmanı, yaptıklarına mani olmanı istemiştik.. **O'**na mâni olmadığın gibi, bize karşı korumakta da devam ettin... Andolsun ki artık biz, **O'**nun atalarımıza ve babalarımıza dil uzatmasına, bizi câhillikle kötölemesine, hattâ tanrılarımıza sövmesine müsaade edecek değiliz.. Ya **O'**nu susturur, ya bizden vazgeçersen; ya da ikimizden birisi yok oluncaya kadar **O'**nunla da, seninle de çarpışırız!

Bu son derece şiddetli bir ültûmatomdu.. Müşrikler artık iyice kararlı bir halde harekete geçmişlerdi.. Esas gayeleri, Ebu Talib'e hangi taraftan olduğunu açıklamaktı... Bu son derece kritik ve ciddi durumdan nasıl çıkabileceğini düşünmeye başladı Ebu Talib.. Ve sonunda şu karara vardı.. Kardeşinin oğlunu çağırıp onunla konuşacaktı..

Ve **Efendimiz** Aleyhisselâm çağırıldı. Ebu Talib **Efendimiz** Aleyhisselâm'a şu şekilde konuştu:

-Ey kardeşim oğlu, Kureyş'in ileri gelenleri dün benim yanıma gelerek senden çok şikayette bulundular.. Senin meselenden dolayı beni çok üzdüler.. Bu sebeple sen artık onların atalarına ve tanrılarına dil uzatma... Böylelikle hem kendini, hem de beni koru.. Altından kalkamayacağım bir işi bana yükleme...

Ebu Talib'in bu hitabı **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı çok hislendirmişti.. Yâni artık kendisini koruyamayacağını mı söylemek istiyordu? Ebu Talib'e cevap verdi..

-Amca, vAllâhi bu işi bırakmak için güneşi sağ avucuma, ayı da sol avucuma koysalar ben yine de davamdan

vazgeçmem! Ya yüce Allâh bu dini cihana yayar, ya da ben Allâh yolunda bu canı veririm..

Efendimiz'in bu durumu Ebu Talib'i son derece üzmüştü.. Yürümekte iken arkasından seslenerek geri çağırıldı:..

-Dur, gitme kardeşimoğlu; gel, konuşacaklarım daha bitmedi seninle!

Amcasının bu çağırısı karşısında **Efendimiz** Aleyhisselâm geri döndü ve önünde durarak ne diyeceğini beklemeye başladı.. Ebu Talib kendisine huzur verici bir karar almış kişilerin rahatlığı içinde konuştu:

- Ya Muhammed, git, istediğin gibi konuş! And olsun ki, seni hiç bir zaman ve hiç bir sebeple kimseye teslim edecek veya karşı karşıya bırakacak değilim.. İstediyin gibi çalışmalarına devam et!

Ebu Talib'in **Efendimiz** Aleyhisselâm'a bu garantiyi vermesinden sonra haber doğruca Kureyş'li müşriklerin de kulağına gitmişti.. Baktılar ki bu şekilde zorla da Ebu Talib ile başa çıkamayacaklar; düşünüp taşındılar Ebu Talib'i nasıl razı edeceklerini.. Nihâyet birisi bir teklif attı ortaya ve hepsi de onun teklifini kabul ederek doğruca yeniden Ebu Talib'in yanına geldiler.. İçlerinden birisi konuştu ve teklifi izah etti:

- Ya Ebu Talib.. Bak bu genci tanırısın, Velid bin Mugiyre'nin oğlu Umare bin Velid'dir.. Kureyş gençlerinin en kuvvetli, en yakışıklı, en güzel ahlâklısı ve şairidir.. Al, onu sana verelim, evlât edin.. Sana her türlü yardımı yapabilir.. Buna karşılık sen de bize kardeşinoğlunu teslim et, biz onu öldürelim.. Böylece hem sen bir evlât sahibi olmuş olursun, hem de biz atalarımıza, tanrılarımıza söven adamdan kurtulmuş oluruz.. Adam karşılığında adam verelim işte sana.. Ne dersin bu teklifimize karşı?

Ebu Talib onların bu teklifine karşı evvelâ bir güldü, sonra da

karşı teklifini ortaya attı:

- Siz evvelâ bana kendi oğullarınızı veriniz, ben onları öldüreyim; sonra da ben size **O**'nu teslim edeyim.. Nasıl kabul mu? Müşrikler bu teklif karşısında apışıp kalmışlardı.

- İyi amma, bizim çocuklarımız senin bu yeğeninini yaptıklarını yapmıyorlar ki.... Sen bizim çocuğumuza bak, o da sana yardım etsin.. Ebu Talib çok rahat bir şekilde cevap verdi, biraz da alaycı bir ifade ile:

-Ben sizi akli başında adamlar sanırdım.. Halbuki bundan daha aptalca bir teklif ortaya atılamazdı.. Ben sizin gibi aptalların oğlunu alıp besleyeceğim; siz de benimkini alıp öldüreceksiniz.. Hay **Allâh** sizin müstehakınızı versin...Siz hayatınızda bir dişi devenin kendi yavrusundan gayri yavru beslediğini, büyüttüğünü gördünüz mü? Yâni insanken biz tutup da bir dişi deve kadar da mı olamayacağız?

Ebu Talib'in bu sözüne akrabalarından olup da müşrikler safında bulunan Mu'tım bin Adiyî cevap verdi:

-Ya Ebu Talib; inan ki kavmin sana karşı son derece insafli davrandı ve senin bir zarara uğramaman için ellerinden geleni yaptı... Onlar şu anda hakikatte senin hoşlanmadığın birşeyden kurtulman için uğraşıyorlar.. Bu durumda şüphesiz ki sen haksızsın!

Ebu Talib'de Mu'tım bin Adiyî'nin sözleri altında kalmadı ve kendini savundu:

-Yemin ederim ki, onların hiç birisi bana karşı insafli davranmamaktadır.. İnsaf bu davranışın neresinde görülmektedir? Anlaşılan seninde onlardan bir menfaatin vardır ki, onlarla bir arada bulunuyor ve akrabam olmak üzere sen dahi bana karşı oluyorsun.. O halde görelim bakalım, elinizden geleni esirgemeyin...

Bundan sonra gelenler fazla oturmadılar ve çıkıp gittiler.. Bu

durumda artık aradaki bağlar kopmuştu.. Tek çare olarak çatışma yoluyla, yani cebir yoluyla karşı tarafa boyun eğdirme imkânı kalıyordu.. Bakalım bundan hangi taraf muzaffer çıkacaktı..

Bu görüşmelerden sonra müşrikler kendi çevrelerinden olup da müslümanlığı kabul etmiş kişilere karşı ellerinden gelen zülmü geri bırakmıyorlar; onları İslâm Dini'nden ayırmak için akla gelmedik işkenceler tatbik ediyorlardı..

Bu durum karşısında Ebu Talib, kavminin her zaman için **Efendimiz** Aleyhisselâm'a bir suikastta bulunabileceğini dikkate alarak, bütün Haşim ve Muttalib oğullarını bir saldırı karşısında birleşmeye ve yardımlaşmaya davet etti. Ve onlar da bütün güçleri ile **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı müşriklere karşı koruyacaklarına söz verdiler..

ZOR VE PARA

Kureyş uluları bir gün gene Mescid-ül Haram'da toplanmış, Ebu Cehil'in başkanlığında bu meseleyi nasıl halledeceklerini konuşuyorlardı.. İçlerinden birisi, **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın derhal öldürülmesini teklif etti. Buna karşılık orada hazır bulunan gençlerden bazıları da bu işi üzerlerine almayı kabul ettiler..

192

Bütün bu alınan kararları işiten Zeyd bin Harise derhal onların yanlarından uzaklaşarak; doğruca Ebu Talib'in yanına vardı.. Ve alınan kararı anlattı.. Bunun üzerine Ebu Talib , Zeyd'e sordu:

- Ya Zeyd, kardeşimoğlundan bir haber var mı? Nerede olduğunu biliyor musun şu anda **O'nun**? Zeyd'de sahip olduğu bilgiyi nakletti:

- Evet ya Ebu Talib.. Biraz evvel kendisi ile beraberdim..

Bunun üzerine Ebu Talib Zeyd'e buyurdu:

- Derhal **O'nu** bulup bana çağırver! Zeyd bu buyruk üzerine derhal Safâ tepesi arkasındaki evde **Efendimiz'i** ashabıyla sohbet ederken buldu ve bütün olup bitenleri kendisine anlattı.. Ve amcasının kendisini çağırdığını bildirdi..

Efendimiz Aleyhisselâm bunun üzerine kalkıp doğruca amcasının yanına geldi..

Ve kendisine ne anlatacağını sordu.. Ebu Talib hitâb etti.:

-Ey kardeşimoğlu hayrola hayırlı bir iş üzere miydin?

-Evet, ey amcam.. Bazı arkadaşlarla hayırlı bir mevzuda konuşuyorduk..

Bunun üzerine Ebu Talib kendisinden istediğini bildirdi:

-Olanları öğrenmişsinizdir.. Şimdi derhal evine git ve benden sana ikinci bir haber ulaşana kadar sakın evinden çıkma..

Bunun üzerine **Efendimiz** Aleyhisselâm amcasının isteğini yerine getirerek evine gitti ve dışarı çıkmadı.. Ertesi sabah erkenden Ebu Talib bütün Haşim ve Muttalib oğulları yiğitlerine haber göndererek kılıçlarını ve diğer silâhlarını almış bir halde kendisine gelmelerini söyledi..

Sabah daha erken saatlerde Haşim ve Muttalib oğullarının bütün yiğitleri Ebu Talib'in evinin önünde toplanmışlardı.. Bundan sonra Ebu Talib yiğitlere şöyle emir verdi:

- Ben şimdi doğruca Mescidi Harama gideceğim.. Siz de benim ardım sıra geleceksiniz..

Bu emri verdikten sonra Ebu Talib doğruca **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın evine gitti; **O'**nu aldı ve beraberce Harem-i Şerif'e geldiler.. Haşim ve Muttalib oğullarının bütün yiğitleri orada kendisini bekliyorlardı. Onları da arkalarına alarak içeri girdiler..

İçeride Ebu Cehil ve Kureyş'in ileri gelenleri toplu bir halde oturmakta idiler.. Ebu Talib doğruca onların yanına geldi ve hitâb etti:

-Ey Kureyş ileri gelenleri! Şu anda burada olmamın sebebini biliyor musunuz?

-Hayır bilmiyoruz.. Şeklinde cevap verdiler oradakiler..

Fakat gelen bu kalabalıktan oldukça korkmuşlardı..

Bunun üzerine Ebu Talib Zeyd'den duyduklarının hepsini teker teker anlattı ve yapacaklarından bilgi sahibi olduklarını ortaya koydu.. Sonra da yanındaki delikanlılara dönerek:

-Çıkarın kılıçlarınızı! Buyruğunu verdi.. Bir anda bütün yiğitler kılıçlarını çekerek saldırıya hazır vaziyete girdiler ve ikinci bir emir beklemeye koyuldular..

Bundan sonra Ebu Talib müşriklerin ileri gelenlerine dönerek şöyle konuştu:

-Yemin ederim ki, Muhammed'i öldürecek olursanız, sizden bir tek kişiyi hayatta bırakmayız! Sizden tek biri dahi sağ kaldıkça kılıçlarımızı kınına sokmaz; son ferdimize kadar bu yolda savaşırsınız! Gayrı buna göre durumunuzu ayarlayın..

Bu son derece sert ihtar karşısında başta Ebu Cehil olmak üzere bütün müşriklerin ileri gelenleri apışıp kaldılar.. Katiyyen beklemedikleri bu tepki onların ellerini ayaklarını dolaştırmıştı birbirine.. Hiç birisi de bir tek kelime ile bile cevap veremedi, bu safhaya kadar gelen durum karşısında..

Ebu Talib bundan sonra sözlerine **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı metheden ve müşriklerin ileri gelenlerinden bahsedip onları teker teker zemmeden kasidesini okudu.. Bu kasidenin sonunda şöyle diyordu özetle Ebu Talib dinleyenlere:

-Ey Kureyş'liler... Allâh'ın evine and olsun ki; sizler O'nu yalanlamakla aldanıyor, hevânıza kapılmış olarak kendinizi avutuyorsunuz! Muhammed için düşündüğünüz suikastı biz O'nun çevresinde pervaneler gibi dalaşıp kendimizi feda etmeden, gerçekleştirebilir misiniz sanıyorsunuz ? Topumuz birden ölüp gitmedikçe, çoluk çocuğumuza ibret olup onlara bu davayı akettirmedikçe ve onları ardımız sıra size karşı çıkacak hâle getirmedikçe, sanır mısınız O'nun davasını terk edelim ?

Ve bu kasideyi okuduktan sonra Ebu Talib yanında **Efendimiz** Aleyhisselâm ve diğer yiğitleri olduğu halde oradan çıkıp dağıldılar.. Kureyş'li müşrikler böylece zorla da olsa bu işin halledilemeyeceğini anlamış oldular.. Ancak bunu anlamak bir şeyi değiştirmiyordu.. Zîrâ ne pahasına olursa olsun, bu meselenin halli gerekiyordu onlara göre..

Bir gün Harem-i Şerif'te kâfirler oturururken, **Efendimiz** Aleyhisselâm da oraya gelmiş ve tavaf etmeye başlamıştı. Bunun üzerine orada oturan müşrikler kalkıp tavaf etmekte olan **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yolunu kestiler... Yol kesenler arasında Velid bin Mugyire, Umeyye bin Halef, Esved bin Muttalib ve As bin Vail gibi bir çok Kureyş ileri gelenleri de bulunmakta idi..

195

Ve konuştular:

-Bak ya Muhammed, sana bir teklifimiz var. Sana Mekke'nin en zengini olacak kadar mal, mülk ve para verelim.. Ayrıca Mekke'den dilediğin kadınları seç, onları da sana verelim.. Sen de bizim tanrılarımıza dil uzatmaktan vaz geç! Ha ? Ne dersin?

Efendimiz Aleyhisselâm onların bu sözlerine karşı bir an cevap vermedi.. Tebessüm etti.. Az buldu verilenleri zannettiler ve ilâve ettiler:

-Eğer kâfi gelmiyorsa, senin için de bizim içinde hayırlı bir ilâve teklifimiz daha var. O'nu da söyleyelim istersen?

Efendimiz Aleyhisselâm sordu:

-Sen bir gün bizim tanrılarımıza tapın; on gün de biz senin Rabbına ibadet edelim.. Bir ay sen bizim tanrılarımıza tapın; bir sene biz senin Rabbına ibadet edelim.. Böylece senin Rabbin bizimkinden hayırlı ise, biz seninkinden nasipleniriz... Yok eğer bizimki hayırlı ise, sen de ondan mahrum kalmamış olursun ...

Bu istek üzerine Hz.Rasul Aleyhisselâm:

-Sizin tekliflerinizin hiçbirisi için bende bir istek yoktur... Ben size mallarınızı almak, aranızda şeref ve şan kazanmak, başınıza önder, lider olmak için gelmedim... Allâh beni size Rasûl olarak gönderdi... Bana bir kitap inzâl etti... İyiliklerinizin karşılığı Cennet ile müjdeleyici, kötülüklerinizin karşılığı azapla uyarıcı olarak beni vazifelendirdi... Bu Allâh'ın emridir... Ben de bu emir üzerine vahyettiklerini size tebliğ ettim... Allâh aramızda hükmünü verinceye kadar bana sabretmek düşer... Buyurdu...

Rasulullah Aleyhisselâm'ın bu cevabından sonra da şu âyetler nazil oluverdi:

"Söyle onlara: Ey câhiller.. Siz bana, Allâh'tan gayrına kulluk etmemi mi emrediyorsunuz ? And olsun ki, sana da, senden evvelki Nebi ve Rasûllere de vahyolunmuştur ki; Eğer Allâh'a şirk koşarsan, elbette yaptıkların boşa gider ve sen de hüsrana uğrayanlardan olursun!

Hayır! Sen, yalnız Allâh'a ibadet et ve şükredici ol.." (Zümer Sûresi, Âyet 64-66)

"De ki: Ey kâfirler! Ben sizin kulluk ettiklerinize kulluk etmem. Benim kulluk ettiğime de sizler kulluk etmezsiniz! Ben sizin ibadet yaptıklarınıza ibadet yapacak değilim. Benim ibadet ettiğime de sizler ibadet edecek değilsiniz! Sizin dininiz size; benim dinim bana!" (Kâfirun Sûresi)

Böylece **Efendimiz** Aleyhisselâm kendisine yukarıdaki teklifte bulunan kâfirlere Zümer Sûresinin üç âyeti ve Kâfirun Sûresi ile cevap vermiş oluyordu. Bu teklif de tutarlı olmayınca müşrikler başka bir yol aramaya koyuldular.. Ne yapalım diye yeni baştan düşünmeye başladılar...

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

YAHUDİLERDEN YARDIM UMUŞ

Nihâyet birisi bir teklif attı ortaya:

198

-İçimizden ikisi Yesrib'e gidip oradaki Yahudi âlimlerinden akıl alsın! Onların vereceği akla göre biz de burada **O**'na karşı davranışımızı düzenleyelim.. Zîrâ, onlar bu işleri bizden daha iyi bilirler...

Bu teklif hepsinin hoşuna gitmişti.. Nihâyet içlerinden Nadr bin Haris ile Ukbe bin Muayt'ın Yesrib'e (Medine) gitmesine karar verildi.. Bunun üzerine ikisi yola çıktılar ve Yesrib'e vardılar.. Burada, zamanın en ileri gelen Yahudi âlimini bulup yanına vardılar.. **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın hallerinden bir kısmını bu Yahudi âlimine anlattılar ve sonra sordular:

-Sizin elinizde Tevrat var.. Bu adam hakkında hiç şüphesiz ki bilgi sahibisinizdir.. Bize bu mesele de yardımcı olur musunuz?

Bunun üzerine Yahudi âlimi bir zaman durdu, düşündü, bazı kitapları karıştırdı ve ondan sonra Nadr bin Haris ile Ukbe bin Ebi Muayt'a şöyle cevap verdi:

-Size öğreteceğim üç suali sorunuz.. Eğer bu üç sualin cevabını gerektiği gibi verebilirse, **O Allâh Rasûlüdür!** Yok eğer cevap veremezse; yalancı, lâfazan bir adamdır! Dilediğinizi yapın..

Kureyşli Müşrikler bu teklifi kabul ettiler ve suallerin ne olduğunu öğrenmek istediler.. Yahudi âlim de sualleri sıraladı:

1 -**Geçmişteki Ashab-ı Kefh'in** macerasını sorun..

2-**Yeryüzünün doğusunu ve batısını dolaşan, her bir bucağını gören zâtın** hikâyesi nedir?

3 -**Ruhun mâhiyeti** nedir ?

Eğer **O** size bu üç sualin ikisinin cevabını tam olarak bildirir, üçüncü sualin cevabını açık olarak vermez ise; biliniz ki **O Allâh'ın Rasûlüdür..** Yok eğer başka bir soruyu cevaplandırılmaz, yahut hepsini de geniş olarak cevaplandırır, biliniz ki **O** bir gevezeden, istismarcıdan başka bir şey değildir" ..

199

Bundan sonra Nadr ile Ukbe Yesrib'den ayrılıp Mekke'ye döndüler.. Kavimlerine döndüklerinde de onlara müjdeyi verdiler. Alacağımız cevaplar **O'nun** kimliğini bize bildirecektir..

-Ey kardeşlerimiz, biz **Muhammed'in** ne olduğunu bize anlatacak şeyin ne olduğunu öğrendik..

Şimdi gidip o suallerin ne olduğunu **O'na** soracağız.. Alacağımız cevaplar, **O'nun** kim olduğunu anlatacak.

Bu kararla beraberce doğruca **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanına vardılar.. Ve şöyle konuştular:

-Ya **Muhammed**, şimdi sana bir Yahudi bilgininden öğrendiğimiz üç suali soracağız.. Eğer bu suallerin cevabını verebilirsen, ne alâ.. Yok eğer veremezsen, senin bir palavracı, gezeze birinden başkası olmadığına şüphesiz inanacağız.. Ve bundan sonra sualleri sıraladılar:

1-Geçmiş devirdeki Ashab-ı Kefh'in macerasını bize anlat..

2-Yeryüzünün doğusunu, batısını dolaşan o zâtın hikâyesini bize bildir...

3- Ruhun mâhiyetini bize bildir..

Efendimiz Aleyhisselâm bu sualleri sukûnetle dinledikten sonra onlara cevap buyurdu:

-Sorduğunuz şeylerin cevabını yarın size söylerim!

Ancak **Efendimiz** Aleyhisselâm bu cevabı verirken "**İnşâAllâh, Allâh dilerse**" demeyi unutmuştu.. Böylece onbeş gün beklemesine rağmen ne Cibril Aleyhisselâm göründü ne de bu mevzuda bir vahiy geldi..

Bunun üzerine müşrikler şırmarmaya ve yaygaraya başladılar...

-Bize yarın demişti, halbuki onbeş gün oldu cevap veremedi.. Demek ki **O**'na haber Rabbinden değil, başka birisinden geliyormuş.. O da cevap veremedi işte bu suale..

Bu durum **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı çok, çok üzmüştü.. Hiç kimseyle birşey konuşmuyor; hiç bir şey yiyip içmiyordu.. Nihâyet Cibril Aleyhisselâm Kehf Sûresini **Efendimiz** Aleyhisselâm'a tebliğ etti.. Cibril Aleyhisselâm geldiği zaman **Efendimiz** sordu:

-Ya Cibril, bizi sık sık ziyaret ederken, birden bire ara açıldı.. Müşrikler hakkımızda suîzana kapıldılar.. Bu ayrılığın sebebi neydi acaba ?

Bu suale Cibril Meryem Sûresinin 64. Âyeti ile cevap verdi:

-Biz, senin Rabbinin emri olmadıkça gelemeyiz.. Önümüzde, ardımızda ve her ikisi arasında ne varsa hepsi de O'nundur.. Senin Rabbin unutkan da değildir!

Bu Âyeti Kerime'den sonra da Kehf Sûresinin 23 ve 24. Âyeti kerimelerini okudu Cibril Aleyhisselâm :

"Hiç bir şey hakkında "İnşâAllâh" demeden, "Ben bunu yarın yaparım herhalde" deme... Unuttuğun zaman Rabbin an, "İnşâAllâh" de.. "Umulur ki Rabbin, beni daha yakın bir hayra ve muaffakiyete erdirir" de..."

Cibril Aleyhisselâm bunları tebliğ ettikten sonra da sorulan suallerin cevabını belirten âyetleri tebliğ etmeye başladı.. İlk cevap Ashab-ı Kehf ile alâkalıydı:

Sen bizim âyetlerimiz içinde Kehf ve Rakiyim ehlinin ibrete şayan olduklarını mı sandın?

O zaman genç yiğitler mağaraya sığınmıştı da, (Ey Rabbimiz, bize tarafından bir rahmet ver işimizde bizim için bir muvaffakiyet hazırla..) demişlerdi..

Bunun üzerine biz nice yıllar mağarada onları uyuttuk.

Sonra da onları uyandırdık, iki zümreden hangisi bekledikleri gayeyi daha iyi hesap edicidir, ayırdedelim diye..

Sana onların kıssasını, hakikatı vech ile anlattım: Doğrusu onlar Rablerine iman eden genç yiğitlerdi.. Biz de onların hidâyetini arttırmıştık..

Ve (onlar zâlim hükümdarın önüne) dikilip de:

- “Bizim Rabbimiz göklerin ve yerlerin Rabbidir.. Biz ondan başkasına tanrı demeyiz.. Dersek o takdirde andolsun ki hakikattan uzaklaşmış oluruz.. Şunlar, kavmimiz, Allâh'tan gayrı tanrılar edindiler.. Bunların üzerine açık bir delil getirselerdî ya.. Artık Allâh'a karşı yalan yere iftira edenlerden daha zalim kimdir?”

Dedikleri zaman onların kalblerini (Hak'ka) bağlamıştık ..

Mâdem ki siz onlardan ve Allâh'dan gayrından ayrıldınız, o halde mağaraya sığın ki, Rabbiniz size rahmetinden genişlik versin, işinizden size bir fayda hazırlasın..

(Onlara baksaydın) görürdün ki, güneş doğduğu zaman mağaralarının sağ tarafına yönelir, battığı vakitte sol yanına geçip giderdi.. Kendileri ise oranın geniş bir yerindeydiler..

Bu Allâh'ın âyetlerindendir.. Allâh kime hidâyet ederse, o, doğru yola erdirilmiş; kimi de şaşırırsa, artık onun için hiç bir

zaman irşad edici bir yar bulamazsın..

Sen onları uyanık kimseler sanırsın.. Halbuki onlar uyuyanlardır.. Biz onları sağ yanına sol yanına çeviriyorduk.. Köpekleri de giriş yerinde iki kolunu uzatmakta, yatmakta idi.. Üzerlerine tırmanıp da hallerini bir görseydin, mutlaka onlardan yüz çevirir kaçırdın ve herhalde için onlardan korku ile dolardın..

Bunun gibi onlara aralarında soruşsunlar diye uyandırdık da, içlerinden bir sözcü dedi ki, “Ne kadar eğleştiniz?”. “Bir gün, yahut bir günün parçasında uyuduk” dediler.. “Ne kadar uyuduğumuzu Rabbimiz daha iyi bilendir.” Şimdi siz biriniz bu gümüş para ile şehre gönderin de baksın, onu, hangi yiyeceği daha temiz ise ondan alsın.. Çok da nâzik hareket etsin, sizin olduğunuzu kimseye hissettirmesin..

202

Çünkü onlar size galebe ederlerse, sizi ya taşla öldürürler, yahut sizi kendi dinlerine döndürürler. Bu takdirde ise ebedi felâh bulamazsınız..

Böylece, onları muttalî kıldık ki, Allâh'ın vaadinin şüphesiz bir Hak olduğunu, kıyâmete hiç bir şüphe olmadığını bilmiş olsunlar.. O sıralarda onlar, bunları işlerin aralarında tartışıyorlardı.. Bunun üzerine (onların etrafına bir bina yapın) dediler. Rabları onları daha iyi bilendir. Onların işine galip olanlar ise: (Mutlaka yanlarında mescit edineceğiz) dediler...

“Üçdür, dördüncüleri köpekleridir.” diyecekler.. “Beştir, altıncıları köpekleridir.” diyecekler.. Gaybı taşlamaktır! “Yedidir, sekizincileri kelbtir.” diyecekler.. Söyle ki “Rabbim onların sayılarını daha iyi bilendir..” Onları insanların birazından başkası bilemez.. O halde bunlar hakkında zâhiri bir münakaşadan gayrı ile mücadele etme.. Bunlara dair içlerinden kimseden de fetva isteme..

Onlar mağaralarında üçyüz sene uyudular.. Dokuz yıl da kattılar..

De ki: "Allâh ne kadar uyuduklarını daha iyi bilendir.. Göklerin ve yerin gaybı O'na hastır. O gören ve işitendir.. Hiç birinin Allâh'tan başka velisi yoktur.. O hiç bir hükmüne ortak kabul etmez.."

Evet sorulan birinci suale gelen cevap bu idi..

Şimdi biz bu âyetin arada belirtilmeyen, bazı hadislerde rastlanan izahını verelim sizlere..

Ashab-ı Kehf denilen yedi genç buldukları şehirdeki putperest sultanın zulmünden kaçmak için bir mağaraya kaçmışlar ve bu sırada da mağarada uyuya kalmışlardı.. Gençler hırıstiyandı.. Aradan 309 senelik zaman geçti.. Bu zaman zarfında kimse bu mağarayı bulamadı.. Kapıda bir de köpekleri vardır..

Nihâyet bu müddetin sonunda delikanlılar uyandılar ve çok kısa bir zaman uyuduklarını sandılar.. Karınları acıkmıştı.. İçlerinden birini şehre, yiyecek bir şeyler almaya gönderdiler.. Yiyecek almaya giden arkadaşları şehre indiği zaman, adeta yabancı bir yere geldiğini sandı.. Çünkü 309 sene zarfında çok şeyler değişmişti.. Bu yüzden ilk gördüğü yiyecek satan dükkândan bir şeyler almak ve hemen dönmek istedi..

Fakat aldığı yiyeceğe karşılık gümüş parayı uzattığı zaman, bakkal bunu derhal yakalayiverdi.. Zîrâ elindeki para bundan 309 sene evveline ait olduğundan, onu define bulmuş yabancı sanmışlardı.. Derhal kendisini sultanın karşısına çıkardılar.. Sultanın sualine karşılık, delikanlı başından geçenleri anlattı ve zalim putperest kralın zulmünden kurtulmak için mağaraya saklandıklarını söyledi..

Padişah ve şehrin ileri gelenleri de böyle bir şeyi kendilerinden evvelkilerden duymuşlardı. Bunun üzerine hep

beraber büyük bir kabile halinde mağaraya girildi.. Ve orada diğer gençler de görüldü.. Bundan sonra gençler bir zaman daha o mağarada yaşayıp, şehre inmediler ve daha sonra da öldüler.. Mezarları da o mağara oldu..

Bu mağaranın bugün Ashab-ı Kehf mağarası diye bilinen Tarsus'taki mağara olduğu söylenegelmıştır..

Bundan sonra ikinci sualin cevabına sıra geldi.

Bu sualin cevabı da Kehf Sûresinin 83 ile 99. âyetleri arasında cevaplanıyordu.. Şöyle ki:

Sana Zülkarneyn'i soruyorlar.. De ki: "size ondan da haber vereyim."

Hakikat biz onu yerde büyük bir kudret sahibi kıldık.. Ve ona her şeyden bir sebep verdik..

204

O da bir yol tuttu..

Nihâyet güneşin battığı yere ulaştınca, onu kara bir balçığa batır buldu.. Bunun yanında da bir kavim buldu..

Dedik ki: (Zülkarneyn) onları azâba uğrat veya haklarında güzellikle muamele et..

Dedi: Amma kim zulüm ederse onu azaplandıracağız, Sonra da o, Rabbine döndürülür de, O da kendisine şiddetli bir azap eder.. Amma kim iman eder, güzel amellerde bulunursa, onun için en güzel bir mükâfat vardır. Ona emrimizden kolayını da söyleyeceğiz!

Sonra o başka yol tuttu..

Nihâyet üstüne güneşin yükseldiği yere ulaştığı zaman, onu öyle bir kavmin üzerine doğuyor buldu ki, biz onlar için, buna karşı hiç bir siper yapmamıştık..

İşte, Zülkarneyn'in işi böyle idi.. Halbuki onun yanındakileri biz ilmimizle kuşatmışızdır..

Sonra gene bir yol tuttu.

Nihâyet iki dağ arasına ulaştığı zaman onların önünde hemen hiç bir söz anlamaz bir kavim buldu..

Onlar dediler ki: "Zülkarneyn! Hakikat, Yecüc ve Mecüc yerde fesat çıkaranlardır.. Bizimle onların arasına bir set yapman üzerine sana bir vergi verelim mi?"

Dedi ki: "Rabbimin beni içinde bulundurduğu nimet daha hayırlıdır.. Haydi siz bana bedeni kuvvetinizle yardım edin; sizinle onların arasına sağlam bir mânia yapayım..)

"Bana demir kütleleri getirin... İki dağın hizasına yükselince kütleler, körükleyin ... Nihâyet onu bir ateş hâline sokunca da, "Getirin bana!" üstüne erimiş bakır dökeyim." dedi..

Artık onu aşmaya da güç getiremediler, onu delmeye de muktedir olamadılar...

"Bu Rabbimden merhamettir... Fakat, Rabbimin vaadi gelince, O bunu dümdüz yapar... Rabbimin vaadi Hak'tır..."

Bu sualin cevabı da burada tamam oluyor...

Zülkarneyn'in yapmış olduğu set hakkında Merhum Elmalî Hamdi Yazır'ın tefsirinde şöyle izahat verilmektedir:

"Allâhû âlem Kur'ân-ı Kerim 'in haber verdiği bu redimi Zülkanreyn'den onun yapılmasını talep eden kavmin bu sayede teşkil ettikleri heyeti içtimaiyyeleri olsa gerektir ki, demir kütleleri gibi selabetli olan unsurlarına akıtılan feyz'i rabbani ile teşekkül etmiş maddi ve mânevi bir sedd demek olur...

Eğer bu kavim, müfessirlerin naklettikleri veçhile Türk idiyse, burada Zülkarneyn'e kuvvetle yardım eden Türklerin mazdei Arzı fesattan kurtarmak için ettikleri hizmetin ehemmiyeti iş'ar edilmiş olduğu gibi; bi'seti seniyyeden sonra İslâm'a yapacakları hizmete de işaret edilmiş demektir.

Ve şu halde Türkler'in İnkırazı, Yecüc ve Mecüc seddinin

yıkılması ve nizâmı arzın fesadı demek olacaktır ki, kıyâmet alâmetlerindedir."

Ve bundan sonra sıra geldi üçüncü sorunun cevabına ...

Bu da hatırlanacağı gibi **Ruhun mâhiyeti** ile alâkalı idi...

Bu sorunun cevabı da İsrâ Sûresinin 85 inci âyetinde veriliyordu:

"Sana Ruh'u soruyorlar... De ki:

Ruh, Rabbinin emri'ndedir! Size bu mevzuda az bir ilimden başka bir şey verilmemiştir! "

Böylece yahudi âlimin sorduğu üç sorunun cevabı, istenilene uygun bir şekilde verilmiş oldu...Ancak herşeye rağmen; Kureyş'li müşrikler bu cevapla tatmin olmadılar. Zîrâ cevabın ertesi günü verileceği söylendiği halde 15 gün sonra açıklanmasını bahane ettiler...

206

Burada şu nokta çok önemlidir:

Ruh hakkında az bir ilim verilmiştir hitabı görüldüğü üzere

Yahudi alime ve onunla işbirliği yapan şirk ehlinedir.

Şirk ehli ve Yahudiler RUH'un mahiyetini elbette bilemez...

Oysa **Hz.Muhammed** Aleyhisselâm'dan miras kalan ilimle bu ümmetin evliyası **RUH** hakkında pek çok detaylı bilgi vermişler ve açıklama yapmışlardır.

RUH konusunda tafsilatlı, bilgiyi 14. baskısı yapılan **RUH-İNSAN-CİN** kitabımızla **İNSAN VE SİRLARI** adlı eserlerimizde bulabilirsiniz.

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

41

EFENDİMİZ ALEYHİSSELÂM'A YAPILAN İFTİRALAR

208

Kureyş'li Müşrikler İslâm Dini'nin yayılmasına zorla mâni olamayacaklarını tespit edince **Efendimiz** Aleyhisselâm'a "Sihirbaz" , "Kâhin", "Mecnun", "Şair" gibi kendilerinin de inanmadıkları bir takım sıfatlar yakıştırarak etrafa karşı kötölemeye başladılar... Böylece, **O'nun** yabancılara yaptığı davetleri tesirsiz bırakmaya çalışıyorlardı... Ancak normal şartlar altında gelişen bu durum hac zamanı yaklaştığında câri olmadı...

Sebepler de bu sırada yapılan bir toplantıda Velid bin Mugyire'nin sözleri oldu...Yapılan bir toplantıda müşriklerin en yaşlılarından ve bilginlerinden birisi olan Velid bin Mugyire bu toplantıda şöyle hitâb etti:

-Ey Kureyş'liler ... Nihâyet hac mevsimine de ulaştık... Bu sebeple bir çok meselelerle de karşılaşacağız sanırım. Bugüne kadar memleketimize birçok kimseler gelip giderdi, ve sizler de onların kimine mecnun, kimine kâhin , kimine de şair diye bahsedip, böylece kimsenin **Muhammed'e** inanmamasına çalışırdınız... Ancak artık gördüm ki bunda muvaffak

olamayacaksınız...

Müşriklerden birisi atıldı.

-Niye olamayacağız?. Bu güne kadar muvaffak olduk ya ?

-Bu güne kadar gelenler bir ya da birkaç kişilik gruplar hâlinde geliyorlar ve bizimden bilgi alıp gidiyordu... Halbuki bundan sonra gelecekler ise çok kalabalık olacak ve her birinizle görüşecektir! Görüşünce de kiminiz **O**'nun için sihirbaz, kiminizin mecnun, kiminizin şair, kiminizin de kâhin diyecek... Deyince de işler altüst olacak.. Zîrâ adamlar sizin çekememezlik içinde olduğunuzu anlayacaklar... Bu sebeple şimdiden bir tek hususta anlaşmak şarttır... Ki böylece yarın bir birimizi yalanlar bir hâle düşmeyelim...

209

Bunun üzerine orada bulunanlar Veild bin Mugıyre'nin teklifini kabul ettiler ve sordular:

- Peki, ya sen ne düşünüyorsun ? Ne dememizi tavsiye edersen?

- Ben görüşümü belirtmeden evvel , sizin görüşlerinizi bilmek isterim.. Sizler ne düşünüyorsanız, onları bana bildirin evvelâ..

Teklif attılar ortaya:

- Kâhindir, deriz! Velid bu teklife karşı çıktı:

-Andolsun ki **O** kâhin değildir! Biz kâhinleri çok görmüştük.. **O**'nun okuduğu ne kâhin fısıltısıdır; ne de kâhin uydurması..Kâhin doğru da söyler, yalan da söyler.. Biz **Muhammed**'de şimdiye kadar bir tek defa olsun yalan görmedik..

-Öyle ise mecnundur, delidir deriz! diye bir başka teklif attılar.. Bunu da kabul etmedi Velid bin Mugıyre:

-**O**, mecnun yahut deli değildir.. Biz delileri de çok gördük! Deliliğin ve delilerin ne olduğunu çok iyi de biliriz...**Muhammed**'in ne boğması, ne boğulması, ne içinde

kin tutması, ne sarsılıp titremesi, kaşını gözünü tik varmış dibi oynatması ve ne de evhamlanması bulunmaktadır..

-O takdirde biz de şairdir deriz.. diye bir teklif attılar..

Ancak buna da karşı çıktı Velid tekrar:

-O şair de değildir ki!Şairin her çeşidini tamamiyle biliriz.. Ancak O'nun okudukları asla şiirin hiç bir nevine benzemektedir! Dolayısı ile şair de denemez **Muhammed'e**..

Bir teklif daha attılar müşrikler ortaya:

-Madem ki öyle, biz de, sâhirdir deriz! dediler.. Velid bu defa da müşriklere karşı:

-Hayır! Olamaz! O sihirbaz da değildir.. Biz sihirbazları ve onların yaptıkları sihirleri çok gördük.. O'nun okudukları ne sihirbazlarınkine ne de büyücülerin büyülerine benzemektedir..

Artık oradakilere diyecek birşey kalmamıştı. Zîrâ **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı itham için ne kelime bulmuşlarsa, o hasletin **Efendimiz** Aleyhisselâm'da bulunmadığını Velid onlara ispat etmişti.. Nihâyet çaresizlik içinde Velid'e sordular:

-Eba Abdüşşems, öyle ise ne diyelim.. Bizim söylediklerimizin doğru olmadığını söyledin.. Haklısın! Peki ama, biz ne diyelim öyle ise ? Sen ne dersin, söyle bakalım ?

Velid bundan bir zaman kadar evvel **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı Kur'ân okurken dinlemişti... O zaman **Efendimiz** şu âyeti okumuştur :

" **Şüphesiz ki Allâh adaleti, ihsanı, akrabaya vermeyi emreder, taşkın kötülüklerden, zulümdan ve büyüklüğünü zorla kabul ettirmekten nehyeder.. Size öğüt verir ki iyice dinleyip ve anlayıp tutasınız.**"

İşte bu âyetin tesiri altında kalan Velid fikrini açıkladı:

-Yemin ederim ki, **O'nun** okuduğu sözlerden daha yüce bir söz olamaz! O bir Nur'dur.. Öyle tatlı bir okunuşu vardı ki.. Son derece mükemmel ve o derece de hoşça gidici ki, asla târif edilemez...Ve bunu söyledikten sonra da, başka bir şey söylemeden yerinden kalkıp doğruca yürüdü gitti Velid...

Oradakilerin hepsi çok şaşırmişti bu duruma! Ardından konuşakaldılar:

-Velid de dininden dönmüş!

-Demek o da **Muhammed'e** tâbi olanlardan!

Bu haber kardeşi Ebu Cehil'in de kulağına erişmişti.. Ebu Cehil haberi eriştirenlere karşı kesin bir şekilde cevap verdi:

211

-Siz hiç üzülmeğin! Ben şimdi Velid'i yola getiririm..

Bundan sonra kalkıp Velid'in evine gitti.. Velid'in evine geldiği zaman gayet kederli bir halde gözüküyordu. Velid sordu Ebuy Cehil'e:

-Hayrola ya ahi ? Bu tasanın sebebi nedir? Ebu Cehil büyük bir ustalıkla cevap verdi :

-Niye tasalanmayayım ki? İşte, koca Kureyş'liler ihtiyar hâlinde sana yardım için, nafaka topluyorlar!

Velid hayretler içinde kalmıştı.. Sordu:

-Niye bana nafaka topluyorlarmış? Ubu Cehil yalanını ortaya koymaya devam etti :

-Sen **Muhammed'in** sözlerini süsleyip püslemişsin.. Daha fazla zengin olmak, **O'nun** nimetlerinden faydalanmak için **O'na** yaklaşıyormuşsun! Bunun için de **O'nun** sözlerine değer veriyormuşsun!

İhtiyar Velid'in bütün kafası atmıştı bu sözlere.. Bunca malına, mülküne, parasına, zengin sülâlesine rağmen **O'na** yüz suyu dökecekti ha! Sinirli bir şekilde cevap verdi:

-Kureyş'liler benim malca da, paraca da, evlâtça da **O**'ndan zengin olduğumu bilmiyorlar mı sanki? **O**'nun yanındakiler sanki **O**'ndan çok zengin oldular da, beni mi daha fazla zengin edeceklermiş?

Bunlar sapık budala sözleri!

Sonra biraz durdu, düşündü.. Ve bu olanlar üzerine derhal karar alarak Kureyş'li ileri gelenleri evine çağırdı.. Onlara izahat verecekti..

Kısa zaman sonra hepsi geldiler .. Velid onlara kırıgın bir halde konuştu: Zîrâ Velid hakikaten İslâm Dini'ne girmemiş; ancak Kur'ân-ın insan üstü, mahluk üstü bir eser olduğunu belirtmişti..

- Hayır, ben tanrılarımından yüz çevirmedim! Ancak, **O**'na ne gibi bir ithamda bulunmamız îcabettiğini uzun uzadıya ölçüp biçtim! Sizin söylediklerinizin asılsız olduğu, düşünen ve dinleyen bir şahıs tarafından rahatlıkla anlaşılabilir.... Buna rağmen eğer bir şey demek istiyorsanız; o takdirde sihirbaz demenizi tavsiye ederim.. Zîrâ **O** öylesine sihirli bir eserle gelmiştir ki, babayla oğulun, kocasıyla karısının, kardeşle kardeşin arasını açabilmektedir... Hattâ kavimlerin bile arasını açabilecek güçte görünmektedir..

Bu izahat müşrikleri rahata kavuşturmuştu.. Bundan sonra hep birlikte Mekke sokaklarına dağılıp, hac için gelen bütün yabancılara **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın sâhir olduğunu yaymaya başladılar.. Bu arada da onlarla ilgili şu âyeti kerime nüzul etti...

"Şüphesiz ki O, Allâh indinde yüce, şerefli Rasûlün, Hak sözüdür..

O, bir şair sözü değildir! Ne az inanır kişisiniz ...

Bir kâhin sözü de değildir! Siz ne az düşünürsünüz...

Âlemlerin Rabbından inzâl olunmadır.." (Sûre 69, Âyet 40-43)

"Tek olarak yarattığım, çok bol mal ve (daima) hazırında bulunan oğullar verdiğim, genişlettiğim adamı bana bırak!

Sonra da o, hırs ile (bunları) daha da arttırmamı ister! Hayır! Çünkü o, bizim âyetlerimize karşı alabildiğine inatçıdır.. Ben ise onu sarp bir yokuşa sardıracağım!

Çünkü o, (Kur'ân hakkında) uzun uzadıya düşündü, ölçtü!

Hay kahrolası! Ne biçim düşündü, ölçtü o!

Gene kahrolası, nasıl ölçü yaptı o!

Sonra baktı.. (Ne diyeceğini düşündü)

213

Sonra kaşlarını çattı, suratını astı! En son arka çevirdi ve büyüklük tasladı!

Bu, dedi; rivâyet edilen bir sihirden başka bir şey değildir.. "

Bu âyetlerle, **Efendimiz** Aleyhisselâm'la sihirbaz diye alay edilmesine sebep olan Velid bin Muguyre'nin durumu belirleniyordu..

* * *

BEŞİNCİ YIL

Bundan sonra Mekke'liler epeyce azıtmağa başladılar.. İslâm'ın bildirilişinden, Kur'ân nüzûlünden beş seneyi aşkın bir zaman geçmişti.. Artık Mekke'lilerin eziyetlerine tahammül edemeyen müslümanlara **Efendimiz** Aleyhisselâm hicret emrini verdi..

214

- Ey müslümanlar, bari yer yüzüne dağılınız! Yüce **Allâh** sizi gene toplar bir araya elbet..

Sordular **Efendimiz** Aleyhisselâm'a:

-Peki, nereye gidelim ya **Rasûlullah** ? **Efendimiz** Aleyhisselâm eliyle gösterdi gidecekleri ciheti:

-İşte oraya! Habeş ülkesine gitmeniz iyi olur! Habeş hükümdarının yanında kimse zulme uğramaz.. Orası, doğruluk yurdudur.. **Allâh**, sizi belki orada feraha kavuşturur..

Efendimiz Aleyhisselâm'ın bu emrinden sonra onbeş kişilik bir kabile Habeş'e hicret ettiler.. Hicret edenler şunlardı:

Hazreti Osman ve hanımı Rukiyye, Hazreti Ebu Huzeyfe ve hanımı Sehle, Hazreti Zübeyr bin Avvam, Hazreti Abdurrahman bin Avf, Hazreti Mus'ab bin Umeyr, Hazreti Osman bin Maz'un , Hazreti Ebu Seleme ve hanımı Ümmü

Seleme, Hazreti Amir bin Rabia ve hanımı Leylâ, Hazreti Ebu Sebre ve hanımı Ümmü Gülsüm, Hazreti Süheyl bin Beyza ...

Bu zevat, İslâm Dini'ni kabulleri nedeniyle yapılan zulüm tahtında ilk defa **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın emriyle hicret edenlerdir..

Bu arada bunların gidişi sırasında da hoş bir durum olmuştur.. Bu hicret eden zevattan bazılarına en ziyade zulüm eden kimseler arasında Ömer bin Hattab da vardı..

Hicret kararı alındıktan sonra bir sabah develer yüklenirken, Amir bazı eksikleri tamamlamıştı ki, o sırada Ömer'in o tarafa doğru geldiği görüldü.. Amir'in hanımı devenin üzerinde idi. Ömer'in gelmekte olduğunu görünce oldukça heyecanlanmıştı.. Zîrâ Ömer onlara da çok büyük eziyetler yapmıştı..

Leylâ'nın yanına gelince Ömer sordu:

-Hicret mi var Ümmü Abdullah ? Yolculuk nereye böyle ?

İçine bir cesaret dolan Leylâ rahatlıkla cevap verdi:

-Evet! VALLâhi, artık bize işkence edilmeyecek insanların bulunduğu **Allâh**'ın başka bir bölgesine gideceğiz.. Sen bize çok zulmet ettin! Belki, **Allâh** bize rahat nefes alacağımız bir yer ihsan eder...

Bu sözler her şeye rağmen Ömer'in içine çökmüş, ona bir hüznün vermişti.. Leylâ'ya şimdiye kadar hiç görmediği yumuşaklık, hilm ile cevap verdi:

- **Allâh** yardımcınız, yoldaşınız olsun! Ve bundan sonra yürüyüp gitti.. Her şeye rağmen bayağı üzgündü Ömer..

Az sonra Amir içerdeki işini bitirmiş ve Leylâ'nın yanına gelmişti.. Leylâ olanları anlattı efendisine.. Amir ise kesin bir şekilde cevap verdi; Ömer'in bu yumuşaklığından birşey uman hanımı Leylâ'ya:

- Sen, Hattab'ın eŖeđinin müslüman olduğunu görürsen;
Ömer'in müslüman olmasını bekle!

İslâm'a ve müslümanlara son derece katı görünmesi,
Ömer'den bütün ümitlerin kesilmesine sebep olmuştu..

* * *

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

VE VÂDE DOLUNCA

İlk hicret edenlerden bu yana tam altı ay geçmişti... İslâm'ın gelişinden bu yana ise tam altı yıl olmuştu..

218

Zilhicce ayındayız..

Ömer, iyice azan(!) müslümanlara haddini bildirmeyi iyice kafasına koymuş... Bunun için o sabahki kararı, **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı bulacak ve **O**'na haddini(!) bildirecek..

Bu niyetle doğruca Harem-i Şerif'e geldi.. O sırada **Efendimiz** Aleyhisselâm da Kâbe'nin önünde El Hakka Sûresini okumakta idi... Ömer, **O**'nun Kur'ân okumakta olduğunu görünce, ses çıkarmadan yanına yaklaştı ve arkasına sinerek, **O**'nu dinlemeye başladı.. Kur'ân-ı Kerim'in belâgatına, sözlerinin özlüğüne hayran kalan Ömer içinden düşündü:

- Andolsun ki, Kureyş'liler söylediklerinde haklı.. Bu mutlaka bir şairdir..

O sırada **Efendimiz** Aleyhisselâm da daha evvel ne sebeple nüzûl etmiş olduğunu bildirdiğimiz El Hakka Sûresinin 40-41. âyetlerini okuyordu:

"Şüphesiz ki o, Allâh indinde yüce, şerefli Rasûlün hak sözüdür..

O, bir şair sözü değildir! Siz ne az inanır kişisiniz!"

Bu âyetleri işiten Ömer birden bire şaşırıp kaldı..

**-Muhakkak bu bir kâhindir! Zîrâ içimden geçeni bildi..
Şeklinde düşünmeye başladı.**

Efendimiz Aleyhisselâm okumasına devam ediyordu:

**"Bir kâhin sözü de değildir! Siz ne az düşünürsünüz!
Âlemlerin Rabbından inzâl olunmadır..**

**Eğer bazı sözleri bize karşı kendiliğinden uydurmuş olsaydı;
elbette onun sağ elini alıverirdik.**

**Sonra da, hiç şüphesiz, onun kalb damarını koparırdık! O
vakit sizden hiç biriniz buna mâni olamazdınız..**

219

Şüphesiz ki O, korunanlar için kati bir nasihatir...

**İçinizden yalan sayanlar bulunduğunu elbet biz de biliyoruz;
şüphesiz ki O, inkâr edenler için azap vesilesidir.."**

Dinlemiş olduğu âyetler Ömer'i bayağı İslâm'a yaklaştırmıştı..
Âyetlerin tesirinde olarak, almış olduğu karardan vaz geçti ve
sessiz sedâsız oradan uzaklaştı.. Ancak aradan geçen zaman,
yaşlı müşriklerin İslâm Dini ve **Efendimiz** Aleyhisselâm
aleyhindeki propogandası tekrardan Ömer'in kalbini
katılaştırmış, sevgiyi uzaklaştırmış, tekrar katı bir hâle
getirmişti..

Aradan oldukça bir zaman geçti.. Kureyş müşrikleri artık bu
meseleyi kesin olarak halletmek için gene Haremi Şerif'te
toplanmışlardı... Ebu Cehil söze başladı:

-Bakın kardeşlerim.. **Muhammed** tanrılarımıza dil uzatıyor,
demediğini bırakmıyor; en akıllılarımızı en cahil, aptal yerine
koyuyor; ceddimizin cehennemde azap çektiklerini iddia
ediyor..

Bakın, ben şimdi bir teklif atacağım ortaya.. Kim **O**'nu
öldürürse ben o kahramana 100 kızıl ve siyah deve, 50 ukiye

altın, 50 ukiye gümüş, 10 takım elbise ve daha ne isterse vereceğim.. Var mı tâlip?

Ebu Cehil'in bu teklifi üzerine oradakiler hayretle sordular:

-Peki kim bu işi yapabilir ? O sırada söze karıştı birisi, sorulan sualleri cevaplandırdı:

-Ben buna tâlibim! Yapabilirim bu işi!

Efendimiz Aleyhisselâm'ı öldürme işine tâlip olan Ömer'di... Kureyş müşrikleri Ömer'in ortaya çıkmasına sevindiler..

-“Evet ya Ömer, sen bu işi yapabilirsin..” diyerek teşvik ettiler.. Bunun üzerine derhal orada; Ömer'le onu teşvik edenler arasında bir sözleşme de yapıldı..

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

ÖMER DEVREDE

222

O sıralarda Ömer'in kız kardeşi Fâtıma ve eniştesi Said bin Zeyd de müslüman olmuştu.. Ancak Ömer'in bundan haberi yoktu.. Bunlardan başka Ömer'in akrabalarından Nuaym bin Abdullah da müslüman olmuştu.. Fakat o dahi müslümanlığını açığa vurmamıştı..

Ömer, **Efendimiz** Aleyhisselâm'ı öldürmek üzere doğruca evine gitti, kılıcını kuşandı ve yola koyuldu.. O sıralarda **Efendimiz** Aleyhisselâm ise Darül Erkam da bulunuyordu. Yanında amcası Hazreti Hamza, Hazreti Ebu Bekir ve Hazreti Ali(r.a) bulunmaktaydı... Aşağı yukarı bunlardan başka 40 a yakın müslüman daha evde hazır bulunuyordu..

Ömer, gayet sinirli bir şekilde dağlık taraftan Darül Erkam'a gidiyordu ki, yolda akrabası Nuaym'a rasladı.. Nuaym Ömer'in sinirli halinden, belindeki kılıcından ve **Efendimiz** Aleyhisselâm'a giden güzergâh üzerinde olmasından şüphelenerek sordu:

-Hayrola, nereye böyle ya Ömer ?. Ömer o sinirli hâliyle cevap verdi:

-**Muhammed**'e! Şu yeni din çıkarana... Zîrâ Kureyş'i ikiye böldü.. Bizleri aptal saydı... Atalarımıza demediğini koymadı! Ben de **O**'nu öldüreceğim işte!

Nuaym bu cevap karşısında dehşete düşmüştü.. Cevap verdi:

-VAllâhi ya Ömer, sen nefesine uyuyor ve kötü bir işe teveccüh ediyorsun.. Eğer, **O**'nu öldürebilirsen, Abdi Menaf oğulları seni yeryüzünde sağ bırakırlar mı sanıyorsun?.

Ömer'in kafası atmıştı bu cevap karşısında :

-And olsun ki, ben senin de sapıtmışlardan olduğunu anladım.. Doğru mu anlamışım ?.

223

-Sen bana bakacağına, evvelâ kendi ev halkına bak! Onlarla uğraş, başa çık da, ondan sonra bana karış!

- Benim ev halkıma ne olmuş ki?.

-Kardeşin Fâtıma ile amcazâden ve enişten Said bin Zeyd de müslüman olup **Muhammed**'in getirdiği yeni dine girdiler.. Sen dışardakilerle uğraşacağına, evvelâ evdekilere bak!

Ömer, kızgınlıkla yakasına yapıştığı Nuaym'ı salıverdi.. Demek, kendi kardeşi ve eniştesi de müslüman olmuştu ha! Kafası allak bullak olmuştu.. Evvelki kararını değiştirerek doğruca kardeşinin evine doğru yürümeye başladı.. O sıralarda kardeşinin evinde de Habbab bin Eret bulunup, kardeşi Fâtıma ile amcazâdesi Said'e Kur'ân öğretiyordu..

Dışarıda sert ayak sesleri duyunca, derhal birisinin geldiğini anlayıp Habbab'ı bir kenara sakladılar...Ancak eve oldukça yaklaşmış olan Ömer de içeride okunan Kur'ân sesini işitmişti.. Keza Ömer'in gelmekte olduğunu anlayan Fâtıma da Kur'ân 'ın yazılı olduğu deri parçasını göğsüne saklamıştı..

Kapı sert bir darbe ile açıldı ve Ömer içeriye hışımla girdi...
Sonra da kükrercesine sordu :

- Ben gelirken okumakta olduğunuz neydi ?. Said cevap verdi:

- Kendi aramızda konuşuyorduk! Sen onu işitmişsin.. Yoksa birşey okuduğumuz yok!

Ömer pek yutmadı bu yalanı..

-And olsun ki, ben ikinizinde müslüman olduğunuzu, **Muhammed**'in yaydığı dine girmiş olduğunuzu öğrendim..
Söyleyin bana hakikatı ?. Said baktı ki, ok yaydan çıkmış, açıkladı :

-Ya Ömer, hâlâ anlamadın mı, Hak Din'in senin taptığın tanrılardan çok daha başka olmadığını ?. Ömer'in sigortasını attırmıştı işte bu sözler.. Zîrâ oldukça asabî mizaçlı bir kimse idi.

Derhal eniştesi Said'in üzerine atlayarak, onu yere yıkıverdi ve sonra da göğsüne oturarak onu tokatlamaya başladı.. Fâtıma arkadan yetişerek, kocasının göğsüne oturan Ömer'i itmek, kaldırmak istedi.. Ömer bu defa oturduğu yerden geri dönerek şiddetli bir tokatla Fâtıma'yı yere serdi! Düştüğü yerde Fâtıma'nın burnu kanamağa başlamıştı..

Artık iş çığırından çıkmıştı... İkiisi da şiddetle haykırdılar Ömer'in yüzüne karşı:

-Bil öyle ise! İkimiz de müslüman olduk! Muhammed'in getirdiği Hak Din'e girdik işte! Şehâdet ederiz ki tanrı yoktur sadece Allâh vardır! Ve yine şehâdet ederiz ki Muhammed de Allâh'ın Rasûlüdür... Sen şimdi ne yaparsan yap.. İslâm Dini'ni ancak câhiller ve sapıklar anlayamaz..

Ömer, onların bu sert bir şekildeki ültümatomunu, kardeşinin

kan içinde kalmış yüzünü görünce büyük bir şaşkınlık geçirdi..
Sonra da yumuşadı.. Yaptıklarına nâdim oldu.. Sesini mümkün
olduğu kadar tatlılaştırarak konuştu:

-Ben gelirken okumakta olduğunuz şeyi versenize bakayım;
Muhammed'in getirdikleri nasıl bir şeydir?.

Fâtıma'nın aklına yazılara bir şey yapacağı geldi..

-Veremem! Sen ona da bir şey yaparsın! Ömer onları temin
etti:

- Hayır bir şey yapmayacağım sadece okumak istiyorum..

Hakikaten okumak arzusunda olduğunu anlayınca Fâtıma, bu
defa Ömer'e hâlini bildirdi:

**-Sen şu halinle şirk içinde bulunduğun için, pis sayılırsın!
O'na ancak tâhir olanlar el sürebilirler!**

Evvelâ kalk da, bir yıkan.. Sonra da verelim, okuyasın..
Yapabilir misin?. Bunun üzerine Ömer, kalktı, yıkandı ve tekrar
geldi... Yüzü tamamen yumuşamış, üzerine hoş bir hal
gelmişti.. Zaten Ömer okuma yazma bilirdi... Kâtipti... Tâ hâ
Sûresinin yazılı olduğu deriyi verdiler Ömer'in eline ve
okumaya başladı:

"Bismillâhirrahmanirrahim,

**Tâ hâ... Biz Kur'ân-ı sana zahmet çekmen için değil; ancak,
(Allâh'tan) korkacak kimselere bir nasihat ve semâlar ile yeri
yarananın katında bir kitap olarak inzâl etik..**

Rahman arşa ıstıva etmiştir...

**Semâlarda, yerde ve ikisi arasında her ne varsa; toprağın
altındakiler de dahil, hepsi O'nundur... Sen sesini yükseltsen**

de, içinden geçersen de, O'nun için birdir! Çünkü O, gizliyi de, gizlinin en gizlisini de bilir!

Allâh O'dur ki, tanrı ve tanrılık kavramı yoktur;sadece O vardır!

Musa'nın haberi geldi mi sana?.

Hani o, bir ateş görmüştü de, ailesine; "Siz burada durun, ben bir ateş gördüm ki belki ondan size bir kor getirebilirim; yahut ateşin yolunu gösterecek birini bulabilirim ." demişti..

İşte ona; (ateşin yanına) gidince hitâb edildi:

"Ey Musa : Şüphesiz ki, Ben'im Ben; senin Rabbin! Şimdi aşağıdakileri at; zîrâ sen mukaddes vâdide, Tuva'a'dasın...

226

Ben seni seçtim! Şimdi vahyolunacakları dinle: Şüphesiz ki Allâh Ben'im, Ben!

Ben'den başka hiç bir tanrı yoktur! Öyle ise bana ibadet et; beni anmak için namaz kıl..

Kıyâmet günü elbette gelecektir..

Bana inanmayan, nefesine uyan kimseler sakın seni bundan alıkoymasın! Yoksa helâk olursun! (Tâhâ Sûresi 1-16)

Bundan sonrada Hadid Sûresinin 1-8. âyetlerini okudu Ömer:

"Semâlarda ve yerde her ne varsa, Allâh'ı tesbih etmektedir..

Zîrâ O Aziz ve Hakiym'dir..

O, Evvel'dir, Âhir'dir, Zâhir'dir, Bâtın'dır..

O, her şeyi en mükemmel şekilde bilendir..

Semâları ve yeri altı safhada yaratan, sonra da Arş'ta hükümünü yürütendir!

O, yere gireni, yerden çıkkanı, semâdan ineni, ve semâya çıkkanı bilir...

Her nerede olursanız olunuz; O, sizinle beraberdir!

VAllâhi yaptıklarınızı tamamiyle görmektedir...

Semâların ve yerin mülkü O'nundur... Her şey O'na döndürülür..

Geceyi gündüze çevirir, gündüzü geceye katar...

227

Sînelerde gizlenen her şeyi tamamiyle bilir..

Allâh'a ve Rasûlüne iman edin! Sizi vâris kıldığı şeyleri, O'nun yolunda harcayın.. İçinizden iman edip de harcayanlar yok mu, onlar için büyük mükâfat vardır..

Rasûl, Rabbinize iman etmeniz için sizi dâvet edip duruyorken, size ne oluyor ki, Allâh'a iman etmiyorsunuz?. Halbuki O, iman edeceğinize dair sizden söz de almıştı.. "

Âyetleri okumayı bitirince Ömer, hayretler içinde kalmıştı...

-Bu ne kadar haşmetli sözler! diye hayranlığını anlattı.. Ve devam etti:

-Hayatımda bundan daha güzel, haşmetli ve içe tesir edici sözler okumamış ve duymamıştım...

Ömer'in bu sözlerini işiten Habbab , kendini tutamayarak saklandığı yerden dışarıya fırladı:

-Müjdeler olsun sana ya Ömer! Zîrâ O geçen gün şöyle dua etmişti. "Ey Allâh'ım Islâm'ı ya Ömer, ya da Ebu Cehil ile

kuvvetlendir"! Niyaz ederim ki **Allâh'tan; Rasûlullah'ın** ettiği dua senin için kabul olsun! Şimdi görüyorum ki bu duaya sen muhatap oluyorsun.. Bu azim, kudrettir, ya Ömer!

Ömer, son derece hassaslaşmıştı.. Sordu :

-**Rasûlullah** nerededir şimdi? **O'nu** görmek istiyorum, ben! Fâtıma endişe etti:

- Eğer **O'na** yakışmayacak birşey yapmayacağına dair namus sözü verirsen, sana olduğu yeri söyleriz ?. Ömer, zaten vazgeçmişti bu niyetinden artık..

-Söz veriyorum ki **O'na** yakışmayan hiç bir harekette bulunmayacağım?

◆ MUHAMMED MUSTAFA Aleyhisselâm

VE ÖMER DE MÜSLÜMAN OLUYOR

230

Bundan sonra Ömer evinden **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın bulunduğu yere doğru gitti... Hızlı adımlarından dolayı belindeki kılıcı da sallanıp duruyordu. Kapının önüne gelince, vurdu kapıya... Soruldu:

- Kimsin?..

- Hattab oğlu Ömer!

İçerdekiler, Ömer'in **Efendimiz** Aleyhisselâm'a ve İslâm'a karşı olan tutumunu bildikleri için kapıyı açmaya cesaret edemediler...

Bu arada Ömer'in sesini işiten Bilal-i Habeşi yerinden fırlamış ve kapı deliğinden dışarıya bakmıştı... Kapının ardında Ömer, belinde uzun kılıcı, dimdik duruyordu.. Koşa koşa içeri girdi ve:

-Ya **Rasûlullah**, Ömer bin Hattab, belinde de kocaman kılıcıyla duruyor! İçeride bulunan Hazreti Hamza söze karıştı:

-Bırakın gelsin! Eğer hayırlı bir iş için geldiyse başımızın üzerinde yeri var! Yok eğer kötü bir iş için geldiyse, elbette elimizden çekeceği olur!

Bu arada **Efendimiz** Aleyhisselâm da buyurdu:

-Kapıyı açın buyurun gelsin! Eğer Allâh onun hayrını dilemişse, elbette hakikata kavuşturur! Bilâli Habeşi koştu, kapıyı açtı...

Efendimiz Aleyhisselâm ayağa kalktı ve Ömer yanına gelinceye kadar bekledi.. İçerdekilerin her biri olacakları heyecanla bekliyordu... Acaba Ömer ne niyetle gelmişti?

Efendimiz Aleyhisselâm iyice yanına yaklaşmasını bekledikten sonra, ellerini ona uzattı ve bir eliyle omzundan, bir eliyle de kılıcını tutarak son derece heybetli bir ses ve tavırla hitabetti:

231

-Ya Ömer! Ne için buraya geldin?.. VAllâhi Velid Bin Mugıyre'ye olduğu gibi, senin de hakkında Allâh'ın rezil ve rüsva edici olan âyetleriyle karşılaşmak istemem! Sen sonuna kadar bu hâlinle devam edecek misin?.

Ömer olduğu yerde ufalanmış, ufalanmış su görmüş şeker misâli olmuştu..

Efendimiz Aleyhisselâm sözlerine şu dua ile tamamladı:

- Allâhım, bu Hattab oğlu Ömer'i, İslâm ile şereflendir... İslâm Dini'nin Ömer ile daha da kuvvetli olmasını nasip et!

Ömer gayri ihtiyari iki dizi üzerine çökmüştü..

Son derece alçak ve yumuşak bir şekilde cevap verdi:

-Ya Rasûlullah! Ben Allâh'a ve Rasûlü'ne iman etmek için buraya geldim!

Ve arkasından devam etti Ömer:

- Şehâdet ederim ki yalnızca Allâh; tanrı yoktur; ve sen de Allâh'ın Rasûlüsün!

Efendimiz Aleyhisselâm bu durum karşısında tekbir getirdi:

-Allâhû Ekber! Allâhû Ekber!

Orada bulunanlar sevinç içinde bu tekbire katıldılar:

-Allâhû Ekber... Lâ ilâhe illâllah! VAllâhû Ekber... Ve Lillâhil Hamd!

Sesleri öylesine gür çıkıyordu ki, bütün Mekke sokaklarından işitilmişti âdeta...

Böylece Kureyş'in atak ve samimi çocuğu Ömer'de artık İslâm camiasınca Hazret hitâbına lâyük olacak bir seviyeye gelmişti.. Hazreti Ömer, İslâm Dini'ne girdikten sonra o gece evine gitti... Heyecanından, sevincinden içi içine sığmıyordu..

232

Yatağına uzandığı zaman düşündü:

-Acaba şu anda İslâmiyet'e, **Rasûlullah'**a en çok düşman olan kim ki?.

Gidip ona ben de müslüman oldum diyeyim...?

Sonra da bu sorunun cevabını buldu:

- En büyük düşman, muhakkak ki Ebu Cehil'dir! Ben de ona gidip haber vereyim...

Ertesi sabah doğruca Ebu Cehil'in evine yollandı Hazreti Ömer...

Kapıyı çaldığı zaman Ebu Cehil açtı:

-Ehlen ve sehlen ey kız kardeşimin oğlu! Hayrola bir şeyler mi var?..

Hazreti Ömer mütebessim ve rahat bir şekilde Ebu Cehil'in bu sualini cevaplandırdı:

- **Allâh ve Rasûlü'ne iman, kendisine gelenleri de tasdik ettiğimi haber vermek üzere geldim sana!**

Ebu Cehil birden bir karşılaştığı bu sözler karşısında aptallaşıp kalmıştı. Adeta bir şok geçirmişti.. Olanca hızıyla kapıyı Hazreti Ömer'in yüzüne çarparcasına kapatırken bağırды:

-Allâh senin de belânı versin, getirdiğın haberin de!

Hz.Ömer bundan sonra biraz Mescid-i Haram'da oyalandı.. Sonra da doğruca **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın huzuruna gitti.. İçerde ahabın bir çoğu toplanmıştı.. Öğle vaktine kadar orada oturuldu, konuşuldu... Öğle vakti gelmişti ki, Hazreti Ömer, **Efendimiz** Aleyhisselâm'a sordu:

-**Ya Rasûlullah, biz ölsek de, sağ kalsak da Hak Dini üzere değil miyiz?.**

Efendimiz Aleyhisselâm her zaman olduğu gibi kesin bir şekilde cevap verdi:

- **Evet! Varlığım Yed-i Kudretinde olan Allâh'a yemin ederim ki, ister sağ, ister ölmüş olun her halükârda Hak Dini üzeresiniz!**

Bu cevabı nebevî üzerine Hazreti Ömer sordu:

- **Öyle ise ne diye gizleniyoruz biz?. Seni Hak Dini ile bize gönderen Allâh'a yemin ederim ki, bundan sonra çekinerek yahut korkarak oturacağım bir tek meclis olmayacaktır! Ve bundan sonra da İslâmiyeti âşikâre vuracağız!**

Hazreti Ömer'in bu teklifi **Efendimiz** Aleyhisselâm tarafından da kabul edildi. Bunun üzerine Müslümanlar iki saf hâlinde Erkam'ın evinden çıktı ve Mescid-i Haram'a doğru yürüdü.

Safların birinin başında Hazreti Ömer, diğerinde de Hazreti

Hamza bulunuyordu.. Her ikisinin de ellerinde yalın kılıçları vardı... Onların bu gidişlerini gören müşrikler hayretle onları seyrediyorlardı...

Bazıları Hazreti Ömer'e yaklaşp, sordular:

-Ya Ömer bu ne hâldir ?. Hazreti Ömer bağırdı:

-Bilin ki artık bende müslümanım! Kim karşı çıkarsa bize, kılıcımı karşısında, başında bulur!

Bundan sonra **Rasûlullah** ve ashabı toplu halde Kâbe'yi tavaf ettiler.. Ardından da gene toplu halde öğle namazı kılındı.. Bu duruma getiren **Allâh**'a şükredildi..

Artık İslâmiyet resmen açığa çıkmış, bu dinin mensupları ilk defa olarak Kâbe önünde resmen ibadet edebilmişlerdi..

Bu, **Allâh**'ın Hazreti Ömer'e ve İslâm'a büyük bir lutfu idi..

Müslümanların Habeşistan da rahat ve huzur içinde yaşaması üzerine, Mekke'li müşrikler, onların bu rahatını hazmedemeyip, Habeş ülkesine iki elçi göndermeye ve onları geri istemeye karar verdiler.. Bu sebeple de el birliği ile gayet değerli hediyeler toplayıp, Habeş Necaşisi ile diğer devlet ileri gelenlerine yolladılar. Bir nevi rüşvetti bu..

Habeş'e gitmek üzere yola çıkan iki Kureyş'li müşrik Abdullah bin Ebi Rabia ile Amr bin As idi...

Müşriklerin bu hazırlıkları ise derhal **Efendimiz** Aleyhisselâm'a ve amcası Ebu Talib'e erişmişti.. Ebu Talib bunun üzerine gayet tafsilâtli bir mektup yazarak Necaşi'ye gönderdi.. Ebu Talib bu mektubunda Necaşi'yi övüyor ve oraya hicret eden müslümanların iyiliklerinden bahsederek, müşriklerin onları çağırmaya hakkı olmadığını belirtiyordu.

Habeş'e gelen müşriklerin elçileri Abdullah ile Amr, Necaşi'nin huzuruna çıkmadan evvel bütün devlet ileri gelenleri ile görüşüp, onlara hediyelerini takdim ettiler ve kendilerine yardımcı olmalarını istediler..

Hediyeleri alan Habeş ileri gelenleri de, Necaşi'nin huzurunda kendilerine yardımcı olacaklarına söz verdiler. Nihâyet Abdullah ile Amr, Necaşi'nin huzuruna kabul olundu.. Söze Amr başladı.. Necaşi'yi bir miktar övdükten sonra, şöyle konuştu:

- Ey Necaşi, bizim bir kısım akıllı kısıp gençlerimiz ve fakirler kendi dinlerini terkedip; yepyeni bir din uydurulmuş, ona tâbi oldular.. Şimdi bunların bir kısmı senin ülkende, senin topraklarına sığınır.. Biz onların yakınları olduğumuz için kötülüklerini hepinizden daha iyi biliriz.. Bu sebeple senden, onları bize iade etmeni istiyoruz.. Hem onlar öyle sapıtmışlardır ki, huzuruna girdikleri vakit, sana bile secde etmezler...

Fakat daha evvel Ebu Talib'in mektubunu almış bulunan Necaşi bu isteğe oldukça kızmıştı.. Sert bir şekilde cevap verdi:

-Hayır! Asla! Çaresizlik içinde bana sığınmış, topraklarıma konmuş bir gurubu asla sizlere teslim edemem! Ancak onları buraya çağırır ve üzerlerinde bir hakkınız olup olmadığını araştırırım.. Eğer böyle bir şey var ise, onları geri götürmenize müsaade ederim.. Fakat öyle bir şey vârit değilse, katiyyen size izin vermem.. Bunu böyle bilirsiniz!

Ve derhal Mekke'den gelen müslümanlara haber gönderilerek huzura gelmeleri istendi.. Müslümanlar bu daveti işitince oldukça heyecana düştüler, Şimdi ne yapacak, ne diyeceklerdi?. Fakat onlar daha fazla düşünmeden Hazreti Cafer söze karıştı....

Necaşi'nin bu görüşme arzusu üzerine Habeşistan'a göç eden Mekke'li müslümanların sözcülüğünü Hazreti Cafer (r.a) aldı....

Müslüman muhacirler Necaşi'nin sarayına geldikleri zaman, bütün rahipler Necaşi'nin çevresinde yer almışlar, mukaddes kitaplarını açmışlar, bu yeni din ehlinin diyeceklerini dinlemeye hazır vaziyette bekliyorlardı...

Hazreti Cafer, Necaşi'nin huzuruna girdi ve selâm verdi.. Ancak onların usûlü gereğince Necaşi'nin önünde secde etmedi.. Bunun üzerine Necaşi'nin adamları onu itelediler ve sordular:

-Sen nasıl Necaşi'nin huzurunda secde etmezsin ?. Hazreti Cafer cevap verdi :

- **Biz, ancak Allâh'a secde ederiz! Sordular:**

-Niye ?. Tekrar cevap verdi:

-Allâh'ın bize göndermiş olduğu Rasûl, bize sadece Allâh'a secde etmemizi; O'ndan gayrına katiyyen secde etmememizi emretti de ondan!

O sırada orada bulunan Mekke'li müşriklerden Amr ve arkadaşı hemen söze karıştılar.

-Biz size bunların sapıklığını anlatmamış mıydık! İşte görüyorsunuz ya; Necaşi'nize bile secde etmiyorlar..

Bundan sonra Necaşi gelen müslümanlar ile konuşmaya başladı:

-Ey Mekke'li muhacirler topluluğu, şimdi bana anlatınız bakalım.. Ülkeme niçin geldiniz ?. Vaziyetiniz nedir ?. Tüccar olmadığınızı ve benden de birşey istemediğinize göre burada ne yaparsınız ?. Sizin Rasûlünüz olduğu söylenen kimse

hakkında bana bilgi veriniz bakalım ?.

Ne yapar ?. Ne emreder ?. Şu, memleketinizden gelen ve sizlerin iadesini isteyen kişiler gibi selâmı siz niye vermezsiniz?. Şimdi sizden bu suallerime cevap bekliyorum!

Bu sualler karşısında Hazreti Cafer bir an bile duraklamadan cevap verdi; hem de konuşmaya bambaşka bir zâviyeden devam ederek:

-Ey Necaşi! şimdi senin huzurunda, şu bizim iademizi isteyen iki Mekke'liye üç soracağım.. Eğer benim sorduğum suallere verecekleri cevaplara göre bizim haksız olduğumuzu görürsen, bize dilediğin gibi muamele et! İllâ velâkin bizim haklı olduğumuzu görürsen; dileriz ki senden, bu adamların sözlerini hiç kÂle alma..

237

Şimdi soracağım suallere içlerinden birisi cevap versin! Amr bin As atıldı:

-Suallerine ben cevap vereceğim! Bunun üzerine Hazreti Cafer, Necaşi'ye hitâp eti:

- Ey Necaşi, sor bakalım şu adama; Biz yakalanıp Efendilerine iade edilmesi gereken köleler miyiz? Necaşi sordu Amr'a :

- Onlar köle midirler ?. Amr cevap verdi:

- Hayır, onlar şerefli, hür kişilerdir!

Bunun üzerine Hazreti Cafer ikinci سوالini sordurdu Necaşi'ye..

- Ey Necaşi; sor bakalım ona; Biz, haksız yere bir kimsenin kanını mı döktük ki, o kanı dökülenin ailesine iade edilelim ? Necaşi gene sordu Amr'a:

- Bunlar haksız yere birinin kanını mı döktüler ?. Amr cevap

verdi:

- Hayır! Kimsenin bir damla bile kanını akıtmadılar!

Bunun üzerine Hazreti Cafer üçüncü سوالini sordu:

-Ey Necaşi; son defa olarak sorarız şu adama; Halkın mallarından haksız yere aldığımız ve ödemekle mükellef olduğumuz bir takım mallar var mıdır üzerimizde ?.

Necaşi, Ebu Talib'in de gönderdiği mektup tesiri altında, iyice inanmıştı müslümanların suçsuzluğuna.. Hazreti Cafer'in suali ne ilâve ederek sordu:

-Ya Amr, şu adamların haksız yere aldıkları ve ödemek zorunda buldukları bir kantar altın dahi olsa, söyle bana?. Onları ben ödeyeceğim sizlere ?. Amr bu defa da cevap verdi:

-Hayır, bir kırat bile borçları yok kimseye!

Bu defa Necaşi Mekke'li müslümanlardan yana konuştu:

-Peki o halde bu kişilerden sizin ne alıp veremediğiniz var?. Amr sanki müslümanlar birşey borçlu imişcesine konuştu:

-Eskiden biz onlarla aynı dinin müntesibi, aynı işleri yapar kişiler idik.. Şimdi ise, bizim dinimizi terkedip yeni bir dine girdiler! Biz o yüzden kendilerini cezalandırmak isteriz!

Hazreti Cafer kendini tutamayıp cevabı yapıştırdı:

-Siz insanları düşünce ve inançlarından dolayı kınar, kimseye zarar vermeksizin, düşünce ve inançlarının gereğini yapmak istemelerinden dolayı mı cezalandırmak istersiniz?. Yazıklar olsun sizin gibi câhil ve bâtıla saplanmış kişilere ki; sadece kendi inançlarının gereğini yapmak ve inandığı gibi yaşamak isteyen kimseleri suçlar ve cezalandırmak istersiniz!

Hazreti Cafer'in bu patlayışından sonra Necaşi sordu:

-Peki, siz sâlik olduğunuz şeyi ne diye terkedip, başka bir dine uydunuz ?. Bu yeni dinde nedir? Ne kavminiz, ne biz ve ne de başka bir kavim bu din üzere olmadığına göre, nasıl bir dindir bu yeni din ?.

Bunun üzerine Hazreti Cafer yeni dini anlatmaya başladı :

-Ey Necaşi! Biz öylesine cahil bir millettik ki; putlara tapar, türlü kötülükler yapar, kadın erkek bilmez bir hayat yaşadık! Günümüz içki ve kumar ve şehvet alemleri içinde geçirdi! **Söz daima kuvvetlinindi; zayıfın yaşama hakkı yoktu İ.**

239

Bu hal, **Allâh** bize, soyunu- sopunu, doğruluk derecesini, iffet ve nezâketini çok iyi bildiğimiz, "**EMİN**" lâkabıyla çağırdığımız bir şahsı **Rasûl** olarak gönderene kadar devam edip durdu.. Bu **Rasûl** bize, **Allâh**'ın Ahadiyetine inanmaya, **O**'na ibadet etmeye, bizim ve atalarımızın tapınageldiğimiz putları ve taşları bırakmaya dâvet etti..

Daima doğru konuşmayı, emanete hıyanet etmemeyi, akrabalık haklarını gözetmeyi, komşuların hakkına riayet etmeyi, günahlardan ve kan dökmekten kaçınmayı, her türlü ahlâksızlıktan uzak durmayı emretti..

Allâh'a hiç bir şeyi şerik koşmaksızın ibadet etmeyi; Allâh'tan gayrında güç kuvvet olmadığını, her ne olursa Allâh'ın emriyle olduğunu, yerleri ve semâları Allâh'ın yarattığını bildirdi; O'na namaz kılmamızı, zekât vermemizi emretti..

Netice olarak biz de bu Allâh Rasûlü'nun dediklerine inandık ve söylediklerine iman ettik.. Allâh'a hiç bir şeyi şerik koşmaksızın ibadete başladık... O, neyin helâl olduğunu bildirmişse; onu helâl; O, neyin haram olduğunu bildirmişse

de; onun haram olduğunu kabul edip buna göre hareket etmeye başladık...

Bundan sonra da kavmimiz bize düşman kesildi.. Bize yapmadığı zulmü bırakmadı.. **Allâh**'a ibadet etmekten geri çevirip, tekrar putlara taptırmak için bize yapmadıkları eziyeti bırakmadılar.. Bizi perişan ettiler..

Bize eskiden yapmakta olduğumuz kötülükleri yeniden yaptırmak için etmedikleri zulüm kalmadı.. Bütün gayeleri bizim, bu anlattığımız nice güzel işlerden ayrılıp, onların içinde bulunduğu sapıklığa dönmemizdi..

İşte bu şartlar altında bizde yurdumuzu terkederek senin ÷lkene sığınmak zorunda kaldık.. Seni, bütün diğerk hükümdarlara tercih edip, senin himayene koştuk.. Biz, senin yanında asla haksızlığa uğramayacağımıza inanıyoruz.. İşte bu sebeple de senin yurduna geldik..

240

“Secde etmeme” meselesine gelince: Biz seni Rasûlullah'ın selâmı ile selâmladık... Biz kendi aramızda dahi birbirimizi böyle selâmlarız.. Zira cennete girenler dahi, girdikleri zaman böyle selâmlanır.

“Secde etme”ye gelince.. Biz Allâh'tan gayrına secde etmemek için yurdumuzu terkettik.. Allâh'tan gayrına secde edilmez diye iman ediyoruz.. Dinimiz böyle emrediyor.. Dolayısı ile senin de bizden secde etmemizi istemeyeceğini umarız”..

Bu cevap üzerine Necaşi, Hazreti Cafer'e sordu:

-Sizin yanınızda **Allâh**'ın emirlerini ihtiva eden bir şey var mıdır?. Kur'ân-ı Kerim'in bazı âyetleri Hazreti Cafer'in yanında bulunuyordu :

- Evet, var..?.

- Öyle ise bana okusana onlardan biraz!

Ve Hazreti Cafer Ankebût Sûresinin baş tarafınından okumaya başladı:

"Elif, Lâm, Mim

İnsanlar "İman ettik" demekle bırakılıp, imtihan edilmeyeceklerini mi sandılar?.

Gerçek ki, biz, onlardan evvelkileri de denedik..

Allâh, elbette sadık olanları da, yalancıları da bilecektir..

241

Yoksa, küfür işleyip isyan edenler bizden kurtulacaklarını mı sandılar ?. Nr berbat hüküm veriyorlar!

Kim Allâh'a kavuşmayı istiyorsa, şüphesiz ki Allâh'ın tâyin ettiği zaman gelecektir..

O, kullarının söylediklerini işiten ve durumlarını bilendir..

Kim "Allâh yolunda" mücahede ederse, kendisi için mücahede etmiş olur; çünkü Allâh bütün âlemlerden müstağnidir"..

Bu âyetleri dinleyen Necaşi ve rahipler gayri ihtiyari kendilerini tutamıyarak ağlamaya başladılar.. Gözlerinden akan yaşlar sakallarını ıslatıp göğüslerine dökülüyodu..

Hazreti Cafer bundan sonra Kehf Sûresini okumaya başladı.. Necaşi, Hazreti Cafer Kur'ân-dan âyetler okudukça kendini tutamıyor; âdeta hıçkırarak ağlıyordu.. Bu arada şöyle dediği duyuldu:

-Allâh'a andolsun ki, bu Musa ve İsa'nın fıskırdığı kandilden

yayılmaktadır!

Ve daha fazla okunmasını beklemeksizin Mekke'li müşriklerin elçilerine döndü:

-Derhal burayı terkediniz! Biliniz ki, bundan sonra onlar hakkında, ben ne bir kötülük düşünürüm, ne de onlara bir kötülük yapılmasına müsaade ederim...

Bu konuşmalardan sonra Amr ve Abdullah Necaşi'nin huzurundan dışarı çıktılar..

Bir anda durum tamamen aleyhlerine dönmüş ve yapmak istediklerinin tam tersi bir netice ile karşılaşmışlardı.. Ancak Amr bu netice ile susup oturacağı benzemiyordu pek! Arkadaşına döndü ve şöyle konuştu:

242

-And olsun ki ben onlara yapacağımı biliyorum... Bak onların büyük bir suçlarını Necaşi'ye ihbar edeyim de, görür onlar günlerini..

Abdullah bir an durup düşündü ve bu teklife karşı çıktı:

-Arada akrabalık var ne de olsa! Onlara büyük bir kötülük yapmak bu yabancı diyarda bize yakışmaz! Ne yapmayı düşünüyorsun ?.

Fakat Amr direnmekte kararlı idi.. Yapacağını açıkladı:

-Ben de onların Meryem oğlu İsa'yı kendileri gibi **Allâh**'ın kulu kabul ettiklerini Necaşi'ye haber vereceğim.. İşte o zaman görecekler günlerini!

Ve ertesi sabah doğruca Necaşi'nin huzuruna varıp, müslümanlar için söylemek istediklerini bir bir anlattı :

- Ey Necaşi, bu adamlar sizin Rasûlünüz İsa için olmadık sözler söylüyorlar.. İnanmazsan bize, çağırt buraya onları da, sor

kendin..

Necaşi bu sözler karşısında onları huzura çağırttı.. Müslümanlar önce çekindiler.. Acaba ne desek, diye düşündüler.. Sonra da karar verdiler:

-Allâh'ın Rasûlü bize ne demişse; biz de onu deriz... **Allâh** hakkımızda hayırlı olanı bize nasip eder elbet!

Müslümanlar Necaşi'nin huzuruna çıktıklarında kendilerine soruldu:

-Siz Meryem oğlu İsa hakkında ne düşünüyorsunuz ?.

Sözcü Hazreti Cafer görüşünü anlattı:

-Bizim kendi görüşümüz diye birşey yoktur! Bizim görüşümüz Allâh ne buyurdu ise odur!

Bize bildirilen ise şudur:

-İsa, Allâh'ın kulu, Rasûlü, ruhu; dünyadan vaz geçerek, erkek tanımamış olan Hazreti Meryem'e ilka ettiği kelimesidir...

İşte Meryem oğlu İsa hakkında İslâm Dini'nin görüşü bundan ibarettir..

Necaşi, kendi görüşü olan bu buyruğu duyunca, şükretti..

Her ne kadar çevresinde bulunanlar kendisine karşı hoşnutsuzluklarını belli etmek istedilerse de, onlara da aldırmadı..

Müslümanlar bundan sonra uzunca bir süre burada rahat bir şekilde yaşayıp, ibadetlerini emrolunduğu şekilde kolaylıkla yapabildiler..

AY'IN İKIYE BÖLÜNME MÛCİZESİ

Ayın ikiye bölünme mûcizesi **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın, basit yapılı insanların kafasına dank edercesine inen en büyük mûcizelerinden biridir..

244

“Mûcize”, bilindiği gibi, bir Nebî ve Rasûlün, vazifesini halka ispat için gösterdiği, olağanüstü hadisedir.. **Allâh** tarafından bir lütuftur.. Bu kelime sadece Nebî ve Rasûlün gösterdiği olağanüstü hâdiseler için kullanılır.. Ve bu hâdiseleri de **Allâh** halkeder..

“Kerâmet” ise, Veli kullara mahsustur. Takvâ yolunda, yâni **Allâh**'ın istediklerini yapma yolunda ileri giden, muttakî kullardan kendi istekleri dışında ve **Allâh**'ın yarattığı olağanüstü hâdiselerdir.. Bu hâdiseler dahi, o velinin tâbi olduğu Nebî veya Rasûlün bir mûcizesi mânâsını taşımaktadır..

Bu iki adın târif etiği hallerin dışında kalan olağanüstü hâdiseler ise “istidrac” adını taşır.. Bu hâdiselerin meydana gelmesine vesile olan kişiler, ne bir Nebî veya Rasûl, ne de bir veli değildirler.. Ancak, **Allâh** çeşitli sebepler ile o kişiyi

imtihan etmek istemiştir ve bu yüzden o olağanüstü hâdiseyi halkeder..

Yâni olağanüstü bir hâdisenin meydana gelmesine vesile olmuş bir kişi Nebî veya Rasûl veyahut veli değil ise mutlaka İslâm Dini dışında olan bir kişidir ki; ondan mutlak sakınmak gerekir.. Nitekim gelmesi yaklaştığı söylenen ve geleceğinden bir hadisi şerifte bahsedilen DECCAL, birçok olağanüstü hâdiseler gösterecektir..

Efendimiz Aleyhisselâm'ın risâlet vazifesini îfaya başlamasından sonra Kureyş'li müşrikler azmaya başlamışlar ve kendilerine birtakım olağanüstü hâdiseler gösterilmesini istemeye başlamışlardı.. Bu isteklerden bir tanesi de ayın yarılması idi..

245

Müşriklerin ileri gelenlerinden Velid bin Mugıyre, Ebu Cehil, Esved bin Muttalib, As bin Hişam, Nadr bin Haris gibi bir çoğu, bir gün toplu halde **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanına geldiler ve şöyle konuştular:

-Eğer sen, hakikaten **Rasûlullah** isen, ayı ikiye ayrılmış bir halde göster.. Ki onun bir yarısı Cebeli Kubeys'in üzerinde, diğer yarısı da Cebeli Kuaykian'ın üzerinde gözüksün bizlere..

Bu anormal istek karşısında **Efendimiz** Aleyhisselâm sordu:

-Eğer **Allâh** bu isteğinizi yerine getirirse, sizler de iman edenlerden olur musunuz?.

Hep birlikte cevap verdiler...-

-Evet! Bize bunu gösterebilersen, biz de iman edenlerden oluruz..

Ayın 14. gecesini idi.. **Efendimiz** Aleyhisselâm , **Alahû Teâlâ**'dan

niyazda bulundu; ayın müşriklerin istediği şekilde ikiye bölünmesi için...Ve ay, bir yarısı Cebeli Kebeys üzerinde, diğer yarısı da Cebeli Kuaykian üzerinde olmak üzere görünür oldu..

Efendimiz Aleyhisselâm bu durumda seslendi:

-Şâhit olunuz ya Ebi Seleme bin Abdüsed! Ya Erkam! Şâhit olunuz!

Kureyş müşrikleri ise gözlerinin önünde cereyan eden bu hâdise karşısında büyük hayrete düştüler.. Fakat asla iman edemediler!

-Bu da, Ebu Kebşe'nin oğlunun bir sihiridir! diyerek meseleyi ört bas etmeye çalıştılar..

246

Ebu Cehil ise fikrini söyledi:

-Dışardan gelecek olan yolcularımızı bekleyin.. **O**, sizi büyülemeye güç yetirse bile, bütün dünya halkını da büyüleyecek değil ya! Onlar görmemiş ise, o takdirde bunun büyü olduğu sarahaten ortaya çıkar! Bekleyelim bakalım, onlar da görmüşler mi?.

Yoksa görmemişler, haberleri bile mi yok!

Ve böylece bir zaman beklediler.. Nihâyet seyahate gitmiş olanlar Mekke'ye dönmeye başladılar.. Gelenler Mekke'ye onbeş günlük yolda oldukları halde bu hadiseye şahid olmuşlardı.. Hepsi de teker teker görmüşlerdi bu hadiseyi..

Ancak bu hâdise de müşriklerin iman etmesi için bir vesile olmamıştı.. Onlar hâlâ inatlarında devam ediyorlar ve bunun bir sihir, bir büyü olduğunu iddia ediyorlardı.. Böylelikle de başkalarının iman etmelerinin önüne geçmeye çalışıyorlardı..

Bu hâdise daha sonra inzâl olunan âyetlerde de açıklıkla

belirtildi.

"Saat (kıyâmet) yaklaştı.. Ay da yarıldı.. Onlar, bir âyet, bir mûcize görseler yüz çevirip geçerler ve "Bu gelip geçici bir sihirdir" derler..

Yalanladılar ve heveslerine uydular.. (Kamer Sûresi)

* * *

RUMLARIN MAĞLÛBIYETİ

248

Müslümanlar ile müşrikler arasında amansız bir mücadele Mekke'de devam ederken; Orta doğuda da Doğu Roma İmparatorluğu ile İran'lılar arasında muazzam bir çatışma devam etmekteydi... Nihâyet bu çatışma bir gün İran'lıların büyük bir zaferi ile neticelendi.. İran'lılar büyük bir muvaffakiyete ermişlerdi..

Mekke'li müşrikler bu haberi alınca son derece sevindiler ve bunu kutlamaya başladılar...Sevinçten ne yapacaklarını bilmiyorlardı.. Müşrikleri bu derece sevindiren, uzak hâdisenin sebebi şu idi:

Roma İmparatorluğu ehli kitaptı.. Yâni dejenere de edilmiş olsa bir mukaddes kitaba bağlı idiler ve **Allâh**'a inanıyorlardı.. Buna karşı İran'lılar ise kitabı kabul etmeyen, Rasûle inanmayan putperestler idi..

İşte bu savaş sonunda putperestlerin, ehli kitabı yenmesi, Mekke'li müşrikleri sevindirmiş ve kendilerinin de bir gün müslümanlara galabe edeceklerini yaymaya başlamışlardı..

Müşriklerin iddiası şöyle idi :

-Siz müslümanlar ehli kitapsınız.. Hıristiyanlar da ehli kitaptır.. Buna mukabil İran'lılar ümmidir.. Ve biz de ümmiyiz! İran'lılar ümmi oldukları için ehli kitap olan hıristiyanları yendiler.. Demek oluyor ki, biz ümmi olan Mekke'liler de siz ehli kitap olanları yenecektir..

Müslümanlar bu çıkan sözlerden son derece üzgün bir hâle düşmüşlerdi.. Müşriklere karşı bir türlü verecek cevap bulamıyorlardı.. İşte bu sırada Rum Sûresi adını taşıyan sûrenin baş tarafı inzal oldu..

"Elif, lâm, mim....

Rumlar mağlup oldu; Arap ülkesine en yakın yerde! Halbuki onlar bu yenilgilerinden sonra muhakkak gâlip gelecekler, bir kaç yıl içinde... Önünde sonunda emir Allâh'ındır..O gün, müminler ferahlanacaktır!

Allâh'ın zaferiyle (sevinecektir müslümanlar).. Zaferi dilediğine verir! Aziz'dir , Rahim'dir...

(Zaferi) Allâh vaad eti! Allâh vaadinden caymaz, fakat insanların çoğu bunu bilmezler.."

Bu âyetlerden anlaşılacağı üzere, Rumların bir gün gelip kendilerini yenen İran'lılara galebe edeceğinden bahsediliyordu.. **Efendimiz** Aleyhisselâm bu âyetlerin inzâlinden sonra yanında bulunanlara açıklayınca, Hazreti Ebu Bekir bunu derhal ezberleyip Mekke'nin yüksekçe bir yerinde bütün müşriklere okudu.. Ve ardından şöyle konuştu:

-Rumlar bir kaç yıl sonra mutlaka İran'lıları yenecektir!

Orada bulunan müşriklerin azgınlarından Übey bin Halef ise bu söze karşı çıktı:

- Uyduruyorsun! Mâdem ki öyle, gel bahse girelim.. 10 genç deve ortaya koyup, 3 senesine bahse girelim.. Madem ki kendine güveniyorsun , bunu kabul et ?.

Hazreti Ebu Bekir iddiayı kabul etti.. Daha sonra doğruca **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanına gidip olanları anlattı.. **Efendimiz** Aleyhisselâm, Hazreti Ebu Bekir'i dinledikten sonra şöyle buyurdu:

- Âyette geçen (birkaç sene) sözünden gaye 10 seneye kadar olan seneler demektir.. Bu sebeble müddeti uzat, deve sayısını da arttır...

Bu buyruk üzerine Hazreti Ebu Bekir, tekrar Übey bin Halef'in yanına gitti ve anlaşmalarındaki üç senelik süreyi 9 seneye, 10 genç deveyi de 100 e çıkardı..

250

Aradan bir süre geçince, Hazreti Ebu Bekir'in Mekke'den hicret meelesi çıktı ve o zaman oğlu Abdurrahman'ı yerine halef gösterdi.. Daha sonra da Uhud harbi öncesinde Hazreti Ebu Bekir'in oğlu harbe çıkan Übey'e engel olup kendisi öldüğü takdirde yerine halef göstermesini istedi.. Bunun üzerine Übey'de yerine mirasçılardan birini vekil gösterdi..

Derken Übey Uhud savaşında öldü.. Bundan sonra da 9 yıllık süre doldu.. Sürenin dolmasından hemen önce ise Rumlar âni bir saldırı ile hücumu geçmişler ve İran'lıları perişan etmişlerdi..

Bu hâdise üzerine Hazreti Ebu Bekir 100 deveyi Halef'in mirascısından aldı ve **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın buyruğu ile onları fakirlere dağıttı.. Bu mûcizenin zuhûrunu gören bazı müşriklerin ise müslüman olduğu bize ulaşan rivâyetler arasında görülmektedir...

Bu arada Hazreti Ebu Bekir'in Mekke'den hicret etmek

istemesi hâdisesi var ise de, bu daha ziyade Hazreti Ebu Bekir'in kendi özel hayatı ile alâkadar olduğu ve ondan da "**Hz. Ebu Bekr ES SİDDİK**" adlı kitabımızda bahsetmiş olduğumuz için burada bahsetmemeyi tercih ediyoruz..

* * *

MÜSLÜMANLARA AMBARGO UYGULANMASI

252

Bu hareketlerden, Hazreti Hamza ve nihâyet Hazreti Ömer'in müslüman olmasından ve Islâmiyetin iyice yayılmaya başlamasından sonra müşrikler iyice düşünüp taşınmaya ve bu meseleye bir hal çaresi bulmaya koyuldular..

Nihâyet içlerinden birisinin teklifi üzerine bütün müşrikler arasında şu maddeleri hâiz olan bir anlaşmayı imzalamaya karar verdiler..

1-Haşim ve Muttalib oğullarından asla kız alınmayacak..

2-Haşim ve Muttalib oğullarına asla kız verilmeyecek..

3-Haşim ve Muttalip oğullarına hiç bir şey satılmayacak..

4-Haşim ve Muttalib oğullarından hiç bir şey satın alınmayacak...

Bu dört ana hükümden başka anlaşma birçok hallerde müşriklerle bu ailelerin aralarındaki bazı hısımlık bağları dolayısı ile bir arada oturmalarını, görüşmelerini, hattâ acıma

ve saygı bağlarını bile koparmayı emrediyordu... Ayrıca bu anlaşmanın **Efendimiz** Aleyhisselâm ölünceye kadar yahut kendilerine teslim edilinceye kadar sürdürüleceği de yazılı idi.. Bu anlaşma aşağı yukarı 80 aile reisi tarafından imzalanmış ve gücü herkese ispat edilsin diye de Kâbe'nin içine asılmıştı..

Müşriklerin bu anlaşmayı ilân etmeleri üzerine Ebu Talib bir manzûme ile bütün Haşim ve Muttalib oğullarını bir araya toplanmaya dâvet etti.. Bu toplantı mahalli Ebu Talib'in Şibi idi..

Bu dâvet üzerine bir kısmı müslüman olan, diğer kısmı da akrabalık gayretiyle olmak üzere bütün Haşim ve Muttalib oğulları, bugün Şibi Ali diye bilinen Mekke'nin bir mahallesine toplandılar... Ve hep bir arada yardımlaşarak yaşama yolunu tuttular...

Fakat artık bu; bir arada yaşamaktan çok daha öte; tam bir muhasara altına alınmanın ifadesi idi... Bu bir araya toplanma hareketinin hemen ertesinde müşrikler mahalleyi gerçek bir iktisadî ve içtimaî muhasara altına aldılar... Mahallenin giriş ve çıkışlarına dikkatli nöbetçilerle giren ve çıkanları kontrol ediyorlar müslümanlara bir yardım malzemesi götürülmemesi için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlardı.

Bu muhasara İslâm'ın doğuşunun tam 7. senesinin Muharrem ayı başlangıcına rast gelmiş ve tam üç sene devam etmişti...

Bu süre zarfında **Efendimiz**'e bir kötülük yahut bir suikast yapılmasından çekinin Ebu Talib mutlaka her gece **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın yanına bir nöbetçi koyardı... Hatta bazı geceler kendi yanında alıkoyup, evine dahi gitmesine müsaade etmediği olurdu...

Bu muhasara yıllarında Şibe'ye ne bir yiyecek, ne de bir içecek

girmesine müsaade etmeyen müşrikler, onların hac aylarında dahi dışarı çıkıp rahatlıkla alış veriş yapmalarına müsaade etmiyorlardı...

Hac aylarında ne zaman bir müslüman çarşıya alış verişe inse, derhal ondan evvel bir müşrik pazarcının önüne koşuyor ve mal satmaması için kendisini tehdit ediyordu... Bu durum karşısında o müslüman pazardan birşey alamaksızın elleri boş mahalleye dönmek zorunda kalıyordu...

Mahallede yaşayan müslümanlar arasında öylesine bir kıtlık başlamıştı ki, bu asla kaleme gelmezdi... Müslümanlar çoğu zaman yiyecek birşey bulamazlar, ağaç kabuklarını yahut deri parçalarını kaynatıp onlarla karınlarını doyurmaya çalışırlardı...

254

İcabında günlerce tek bir lokma yemedikleri olurdu bu müslümanlarla onları korumak isteyen akrabalarının ...

Çocukları açlıktan saatlerce ağlar, sonunda yorgun ve bitab bir halde susarak uyuya kalırlardı... Bu ağlama ve yakınma sesleri mahallenin civarından geçen müşriklerin kulağına gider ve onları büyük bir sevince gark ederdi... Zîrâ böylelikle müslümanlar ile akrabalarını yola getireceklerini sanırlardı...

Bu süre zarfında bir kaç defa, Hişam adındaki müşrik içeride yaşamakta olan bir akrabasına bir deve yükü yiyecek yollamış, ancak bu daha sonra diğer müşrikler tarafında tesbit edilmişti...

Efendimiz Aleyhisselâm bu zaman zarfında hanımı Hazreti Hatice'tül Kübra vâlidemizle birlikte ellerindeki bütün serveti harcamış, açlıktan inleyen müslümanların bu sıkıntılarının hiç olmazsa bir parça def olması için ellerinden gelenleri ardlarına koymamışlardı... Buna rağmen gene de sıkıntılar zail

olmuyordu...

Bu süre zarfında bir defasında da Hakim bin Hizam akrabası olan Hazreti Hatice'ye bir deve yükü buğday yollarken Ebu Cehil tarafından görülmüş ve mani olunmuştu... Bu durum karşısında Hakim elindeki deve çenesi kemiği ile Ebu Cehil'in kafasını yarmış ve yüzünü kan içinde bırakmıştı...

Bu zaman zarfında dahi **Efendimiz** Aleyhisselâm risâlet vazifesini îfa etmekten kaçınmıyor; beraberinde bazı aileler olduğu halde Mekke'lileri İslâm'a davet ediyordu... Ancak bu dâvetler maalesef çoğu zaman bir netice görmüyordu...

255

Bu zamanın son günleri yaklaşmaya başlamıştı ki Cebrail Aleyhisselâm **Efendimiz** Aleyhisselâm'a bir haber getirdi: Bu habere göre, Kâbe'nin içinde asılı bulunan andlaşmanın yazılı olduğu sayfaya bir kurt musallat olmuş ve sahifenin en başında bulunan: " **BismikAllâhumme = İsmine başlarım Allâh'ım**" yazılı kısım hariç bütün yazıyı yiyip bitirmişti...

Bunun üzerine **Efendimiz** Aleyhisselâm Ebu Talib'in yanına gitti ve ona haber verdi:

-Amca! Rabbim Allâh, Kureyş'in anlaşma yazdığı sayfaya bir ağaç kurdunu musallat etti. O da, yazının başındaki Allâh adından gayrı, yazılmış bulunan bütün maddelerin yazılı olduğu yerleri yiyip bitirdi...

Ebu Talib hayretle sordu:

-Bunu sana Rabbın mı haber verdi? Efendimiz Aleyhisselâm cevap verdi:

-Evet! Rabbim Allâh haber verdi...

Ebu Talib bu sözlere inandı:

-Andolsun ki, seni kimse aldatamaz ve kimse de sihir yahut büyü yapamaz!

Sonra kalkıp doğru müşriklerin toplu halde bulunduğu yere yürüdü... Yanlarına vardığında onları bir araya çağırıp şöyle konuştu:

-Ey Kureyş'liler! Bana kardeşimin oğlu haber verdi: Sizin yazıp Kâbe'nin içine astığınız andlaşmanın baş kısmındaki "Allâh adıyla başlarız" lâfzı hariç, bütün maddelerin bir ağaç kurdu tarafından yendiğini haber verdi... Haydi getirin o anlaşmaya da bir bakalım...

Şimdi isterseniz sizinle bir bahse girelim... Eğer, mesele kardeşimin oğlunun haber verdiği gibi ise, siz bize tatbik ettiğiniz bu muhasarayı kaldırın... Yok eğer söylediği doğru çıkmazsa, ben O'nu size teslim edeyim; siz O'na istediğinizi yapınız!

256

Müşrikler bu teklifi kabul etti...

Derhal gittiler ve anlaşmanın yazılı olduğu sahifeyi Kâbe'nin içinde asılı olduğu yerden alıp getirdiler.... Durum aynen **Efendimiz** Aleyhisselâm'ın anlattığı gibi idi... Müşrikler bu durum karşısında muazzam bir hayrete düşüp, ne diyeceklerini şaşkırdılar... Nihâyet içlerinden birisi çıkıp bir bahane buldu:

-Bu da senin kardeşinin oğlunun bir sihidir! **O** yaptırmıştır bunu! İnanmayız...

Ve bundan sonra da kaybolan sayfadaki hükümleri aynen tatbik etmeye devam ettiler...

BİRİNCİ KİTABIN SONU

* * *